

ORATORIJ 2003

NASMEH ZA SREČO VSEH

S Kekcem na pot

Priročnik za oblikovanje otrok in doraščajočih

Prpravili:
salezijanci,
sestre hčere Marije Pomočnice
in mladi animatorji

Ljubljana 2003

■
NASMEH ZA SREČO VSEH, ORATORIJ 2003

Priročnik za oblikovanje otrok in doraščajočih

■

■

Oratorijski portal: <http://www.oratorij.net>

■

■

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

268-053.5

NASMEH za srečo vseh : s Kekcem na pot : oratorij 2003 : priročnik
za oblikovanje otrok in doraščajočih / pripravili salezijanci, sestre hčere Marije
Pomočnice in mladi animatorji ; [uredil Janez Potočnik ; risbe Judita Kavčnik]. -
Ljubljana : Salve, 2003. - (Zbirka Animator, ISSN 1408-6603 ; 14)

ISBN 961-211-258-4

1. Potočnik, Janez, 1959-
123388928

■

Pripravili: salezijanci, sestre hčere Marije Pomočnice in mladi animatorji

Uredil: Janez Potočnik

Oblikovanje naslovnice: Petra Černe-Oven

Risbe: Judita Kavčnik (notranjost), Majda Kržič (naslovnica).

Lektor: Urša Katelic

Urednik zbirke: Franc Brečko

Izdajatelj: Salezijanska mladinska pastoralna in društvo Mladinski ceh

Založba: SALVE d.o.o. Ljubljana, Rakovniška 6

Tisk: Tiskarna Horvat, 2003

Projekt Oratorij 2003 je podprl Urad RS za mladino

ORATORIJ 2003 .....

ZGODBE .....

MOLITVE .....

KATEHEZE A in B .....

DELAVNICE .....

IGRE .....

ANIMATORJEM .....

KEKEC 2, PESMI .....

VSEBINSKI PREREZ PRIROČNIKA

VSEBINSKI PREREZ PRIROČNIKA

Oratorij - to so dnevi veselja, razgibanih dejavnosti, pesmi, igre in tudi krščanskega življenja. To so dnevi, ki jih navadno otroci skupaj s svojimi animatorji in voditelji preživijo kar v svojem domačem okolju (nekaj dni, cel teden ali tudi več). Mnogim staršem je program oratorija dobrodošla ponudba, da v času svoje službe niso v skrbeh za svoje otroke. Za otroke je to dobrodošla sprememba včasih v že kar zdolgočasenem počitniškem času. Za mlade animatorje pa je oratorij velik izziv, da zaslutijo vrednoto zastonskega darovanja, da vzljubijo svoje mlajše sovaščane, da se navadijo skupinskega dela, da koristno preživijo del svojih počitnic, da se veliko naučijo za življenje. Poleg tega je namen oratorija tudi:

- Pomagati mladim, da bi izkusili življenje s pozitivne, sproščene plati; da bi se zavedli, kako bogato je lahko njihovo življenje.
- Obrniti pozornost mladih na to, da se resno vprašajo o tem, kako živijo nekatere človeške in duhovne vrednote.
- Spodbuditi mlade, da bi se odgovorno vključili v življenje in dejavnosti okolja, v katerem so (*družina, prijatelji, oratorij, skupina, vas, mestna četrt ...*).
- Vzgajati mlade, da bi odkrivali Boga, ki je navzoč v vsakdanjih dogodivščinah, da bi odkrivali Boga tudi v vsem lepem, ki se nam razodeva (*v naravi ...*).
- Pomagati mladim, da bodo na zdrav način zaživel s seboj, z drugimi in z Bogom.

2

AVTORJI ORATORIJA 2003

- Idejna zasnova – pripravljalna skupina: Janez Potočnik SDB, Marjan Lamovšek SDB, s. Majda Merzel HMP, s. Dani Kordež HMP, Matej Cepin (Mladinski ceh), Boštjan Klemenčič, Alenka Erčulj, Damjan Beton
  - Zgodba o Kekcu: Marjan Lamovšek SDB
  - Kateheze za mlajše: s. Irena Jaklič HMP
  - Kateheze za starejše: Katarina Anželj, Klemen Balazič SDB, Barbara Gorišek, Peter Končan SDB, Marko Košnik SDB, Marta Novak
  - Delavnice: s. Marija Žibert HMP (za mlajše) in Betka Kos (za starejše)
  - Igre: Jure Babnik SDB, Matej Cepin
  - Jutranje molitve za otroke: s. Majda Merzel HMP
  - Molitvena srečanja za animatorje: Damjan Beton
  - Animatorjem o oratoriju: Klemen Balazič SDB
  - Ilustracije: Judita Kavčnik. Naslovna ilustracija: Majda Kržič
- Vsem tem in mnogim drugim, ki so sodelovali in svetovali pri nastajanju priročnika *NASMEH ZA SREČO VSEH*, iskrena hvala. Naj vse pri tem delu spremlja don Boskova misel:

Če hočete storiti kaj dobrega, svetega, potem vzgajajte mladino!

Priročnik *NASMEH ZA SREČO VSEH* ima za izhodišče zgodbo o Kekcu (po knjigi J. Vandota *Kekec na hudi poti*). In zakaj tokrat Kekec? Tako zelo je priljubljen. Otroci ga poznajo s filmov. V njegovih dogodivščinah odkrivamo veliko zanimivega, sporočilnega, vzgojnega ... Pa tudi zato, ker se v triletnem tematskem krogu za zgodbo oratorija odločamo med svetopisemsko, svetniško in narodopisno tematiko. Letos je s Kekcem tako na vrsti vsebina iz slovenskega narodopisja.

Zgodba je razdeljena v šest zgodb/enot (ki so tudi posnete na zgoščenki). Večina oratorijev namreč poteka teden dni. Na temo vsake od zgodb so izdelane kateheze in molitve, delno pa tudi delavnice in igre ter srečanja za animatorje in pesmi za letošnji oratorij. V dodatku pa najdemo še šest zgodb o Kekcu iz 2. in 3. Vandotove knjige, ki nam lahko služijo npr. za kak oratorijski dan med letom ali pa so ponudba tistim, ki imajo oratorij 14 dni ali tri tedne. Seveda te dodatne zgodbe niso nadgrajene s katehezami ipd., ampak je tukaj prostor za ustvarjanje animatorjev na terenu.

- **Vrednote oz. vzgojni cilj** - Vsaka zgodba nakazuje prizadevanje za neke vrednote oz. vzgojni cilj posamezne vsebinske enote, ki usmerja delo dneva. Te vrednote so najbolj izrazito izražene v katehezah. Pomembno je, da animatorji poznajo vrednote vseh zgodb (naj se o njih že prej pogovorijo) in da jih skušajo tudi uresničevati. S preprostimi plakati jih lahko predstavimo vsem udeležencem oratorija, njihovim staršem in drugim odraslim. (Glej tudi str. 16)
- **Zgodba** – 6 zgodb o otroštvu in mladosti sv. Janeza Boska
- **Kateheze** – Za vsako zgodbo sta dve katehezi: za mlajše in starejše
- **Molitve** – Predlog za 6 jutranjih molitev. Priložnostne molitve najdete na oratorijskem portalu (www.oratorij.net) in jih prilagodite na temo.
- **Delavnice** – Za mlajše je predlaganih 7 delavnic, za starejše pa 5. Pomembno je, da poskušamo tudi delavnice, tako kot molitve, kateheze in igre, povezati z zgodbo oratorija.
- **Igre** – V tem poglavju najdemo štiri dodelane velike igre in potem še več kratkih iger, ki so povzete iz nove knjige o igrah *Vija vaja ven!*, ki jo je pripravil Mladinski ceh.
- **Za animatorje** – Pripravljeno je krajše razmišljanje o pomenu navzočnosti med otroki, nato sledi 6 krajših molitvenih enot, ki jih lahko uporabite ob začetku ali sklepu dneva.

Opozorilo: Animator naj poskrbi, da bo notranja povezanost zgodbe, kateheze, molitve, delavnic in iger med izvajanjem programa oratorija ostala jasna. To namreč zagotavlja ob koncu neko harmonično izkušnjo. Časovno lahko priročnik prilagodimo, kot smo že omenili. Prilagoditve ne smejo prekiniti notranje doslednosti. Naj mladi zaslutijo, kako avantura njihovih počitnic in Kekčevih dogodivščin poteka logično.

Gradivo je namenjeno animatorjem oz. voditeljem za delo z osnovnošolskimi otroci. Priročnik lahko uporabljamo tudi v kakšni drugi skupini, lahko pa je koristen tudi posameznikom za njihovo osebno rast.

Uporabimo ga lahko npr. za:

- poletni oratorij, počitnice v hribih ali na morju, duhovna srečanja, duhovne vaje, skavtska taborjenja
- mesečna sobotna srečanja oratorija skozi vse leto (6 + 6 enot)
- delo v raznih skupinah skozi vse leto (npr. pri uri verouka, pri ministrantskih srečanjih, pri duhovnih spodbudah, pri delu z otroškimi zbori, na skavtskih srečanjih ipd.).

Gradivo za POLETNI ORATORIJ lahko uporabljamo za:

- **tedenski program** (po eno enoto/zgodbo na dan),
- **štirinajstdnevni program** (prolog, 6 rednih enot in dodatek – s prilagoditvami) ali
- **tritedenski program** (6 rednih enot, 6 zgodb iz dodatka, ki jih je treba še dopolniti; vse skupaj pa je potrebno obogatiti še z drugimi ponudbami (*izlet, igre ipd.*)).

Priporočamo, da tisti, ki imate oratorij en teden, vse vsebinske elemente, ki jih predlaga priročnik, izvedete v enem dnevu: zgodbo, katehezo, molitev, delavnice in igre.

(z možnimi časovnimi zamiki/prilagoditvami)

8.00 Zbiranje animatorjev, priprava na dan, pričakovanje in sprejemanje otrok, igre z otroki

9.00 Prihod otrok, začetek obzastavi oratorija, petje, jutranja molitev, zgodba, kateheza

10.15 Delo v delavnicah

12.00 Opoldanska molitev Angel Gospodov, malica/kosilo

Odmor (*ponekod gredo na kosilo domov, zelo pa priporočamo kosilo/malico v sklopu oratorija, kajti tudi to je eden od močnih vzgojnih elementov*)

13.30 Popoldanske igre, igre brez meja, velike igre, olimpiade, bazen, skriti zaklad, kolesarska tekmovanja ipd.

16.00 Sklep oratorija s spuščanjem zastave, kratko molitvijo (zahvala, morda spraševanje vesti in kesanje), navodili in kratko mislijo voditelja ob slovesu dneva za *srečno!*

16.30 Animatorji pospravijo prostore in dvorišče ter se zberejo k preverbi dneva in molitvi, ki je predlagana v priročniku, ki pa jo lahko prosto prirejajo, prilagajajo oz. izbirajo tudi druge molitve. Naj gredo pravočasno počivat, da ne bodo naslednji dan preveč utrujeni.

1 O ZGODBI

Okvir zgodbe za Oratorij 2003, *Nasmeh za srečo vseh*, je povzet po pripovedi Josipa Vandota *Kekec na hudi poti* (Zvonček, 1918), sicer pa je zgodba oratorija avtorsko delo. V tej zgodbi se navdihujejo vse druge oratorijske dejavnosti: kateheze, delavnice, igre in molitve. Zgodbo sestavlja šest enot, za vsak dan oratorija ena, v začetku pa je *prolog*, ki celotno zgodbo uvaja in ji daje svojstven pripovedni okvir. V prologu se predstavi teta Pehta, ki prihaja na obisk k otrokom, in jim bo v naslednjih dneh pripovedovala zgodbo o Kekcu.

Poleg te temeljne zgodbe v dodatku letošnjega priročnika dodajamo še nekaj zgodb o Kekčevih dogodivščinah, ki se po strukturi pripovedi popolnoma ločijo od prve. Dodatne zgodbe so namenjene branju, mogoče pa jih je tudi dramaturško obdelati. Namenjene so torej tistim župnijam, kjer oratorij ne poteka samo en teden, ampak dva ali morda tri. Animatorji na teh župnijah so seveda dovolj ustvarjalni, da bodo znali dati obema deloma enoten okvir. Zgodbe iz dodatka so povzete po dveh delih Josipa Vandota, in sicer *Kekec na volčji sledi* (Zvonček, 1922) ter *Kekec nad samotnim breznom* (Zvonček, 1924). Zgodbe so bile prirejene za program oratorija za leto 1994 (pripravili salezijanski bogoslovci), v pričujoči izdaji pa je ta priredba doživela nekaj nebitvenih sprememb.

Novejše izdaje uporabljene literature:

J. Vandot, *Kekec na hudi poti*, Karantanija (Zbirka lastovka), Ljubljana 2001.

J. Vandot, *Kekec na volčji sledi*, Karantanija (Zbirka lastovka), Ljubljana 2001.

J. Vandot, *Kekec nad samotnim breznom*, MK, Ljubljana 1991.

2 OPREDELITEV IN UPODOBITEV OSEB

Pehta starejša žena z ruto na glavi (lahko tudi s klobukom, za katerim ima zataknjene rože), obleka je lahko nekoliko neurejena (kakšen predpasnik), lahko ima na hrbtu koš ali v roki košaro. V roki ima dolgo popotno palico. Ob njej pes (živ ali lutka). V vseh zgodbah ohranja značaj »vsevednega pripovedovalca«. Med igro na odru Pehta kot pripovedovalka zgodbe stopi nekoliko vstran in pozorno spremlja dogajanje, nato se zopet nevsiljivo pojavi. Pomembno je, da gledalci doživijo občutek, da Pehta »obvlada« celotno dogajanje v zgodbi in da se njen nastop spontano vključuje v dogajanje. Namig: *Pehta* lahko ves dan igra Pehto, se sprehaja in opozarja (oratorijski razsodnik ...).

Kekec 10- do 12-leten fant, na glavi ima ošiljen klobuk s petelinjim peresom, nosi suknjič, če je mogoče, tudi hlače, segajoče do kolen (pumparice); vedno nekoliko svoje glav in radoživ; ko je na poti, ima v rokah palico.

Jerica dekle štirinajstih let, umirjena, delavna, nemaščevalna; lahko ima ruto in predpasnik (znamenje delavnosti).

- Tinka** mlajša od Kekca; v dogajanje vstopa z otroškim vpraševanjem.
- Mati** (Jeričina mačeha) je bolna, v prvi zgodbi do Jerice hudobna, v zadnji zgodbi svoje ravnanje obžaluje in se spremeni.
- Oče** trden kmet in opora družini; tolaži mater.
- Prisank** imenovan po gori Prisojnik, je starejši mož z brado, po srcu plemenit, le drugi ga sprejemajo s predsodkom, da je hudoben.
- Škrlatica** imenovana po istoimenski gori, je poosebljena dobrota in polna modrosti, ki hoče vsem le dobro. Obleka (morda dolga, bela ali modra) naj izraža nekaj vilinskega, nenavadnega.
- Lovec** v lovski obleki, s klobukom na glavi.

3 POJAVLJANJE OSEB V ZGODBI

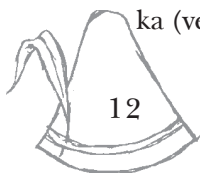
V zgodbi je razmerje med moškimi in ženskimi osebami 4:5.

	P.	1.	2.	3.	4.	5.	6.
Pehta	●	●	●	●	●	●	●
Kekec		●	●	●	●	●	●
Jerica		●	●		●	●	●
Tinka		●	●	●		●	●
Mati		●					●
Oče							●
Prisank				●	●	●	
Škrlatica						●	
Lovec			●				
skupaj	1	5	5	4	4	6	6

4 IZVEDBA GLEDALIŠKE IGRE

1. Prizorišče dogajanja (odrska scena)

Na prizorišču naj bo vedno ista koča, le da nad vrati (ali na dimniku, če je) pred vsako zgodbo zamenjamo deščico, na kateri je napisano npr. *Doma, Divji lovec, Prisank, Škrlatica* (ali *Pri Divjem lovcu ...*). Dovolj je, da izdelamo le eno stran koče (frontalni pogled) - na sredi vrata, kakšno majhno okno in nakažemo streho. Koča je lahko iz tankih desk, se bolje iz krajnikov, da je videti kot brunarica. Lahko pa se naredi okvir, na katerega se pritrdi lepenska (večji papir) in se koča nariše.

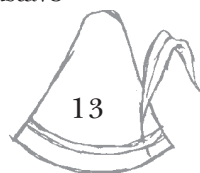

Ko se dejanje v zgodbi dogaja v koči (prim. 2. zgodba), lahko igralci gredo v kočo skozi vrata (če se seveda odpirajo) ali pa gredo v kočo *mimo* kočice, nato pa po drugi strani pridejo nazaj, medtem pa animatorji na prizorišče prinesejo mizo in se ustvari vtis, da dogajanje poteka v hiši. Če je mogoče, lahko drugo stran kočice opremimo kot *notranjost* kočice, in kočico med dogajanjem v koči preprosto obrnemo. Če je kočica zgrajena na krogu (kolesu), lahko to storimo zelo preprosto ... Ko dejanje poteka npr. v planini, naj prizorišče ne bo tik pred kočico; lahko pa pred kočico dva animatorja prineseta npr. velik plakat (ali rjuho), kjer so narisane planine ... Za ustvarjanje planinskega ozračja je dobro, če je za kočico kulisa - risba planin; lahko postavimo tudi pravo smreko (v večjo plastično posodo, napolnjeno s kamni, peskom in vodo) in kakšen kamen z markacijo.

2. Način izvedbe

Zgodba ima na oratoriju zelo velik pomen, saj iz nje črpamo vzgibe za vse drugo oratorijsko dogajanje. Zato mora biti primerno in jasno uprizorjena. Najboljši način je seveda ta, da igralci »v živo« izvedejo predstavo. Besedilo mora biti govorjeno dovolj glasno in razumljivo, vendar se gledališka predstava od dobrega branja loči prav po tem, da je igrana. Zato se morajo igralci z nekoliko vaje tudi usposobiti v igranju (gibanju, gestikuliranju). Žal se velikokrat dogaja, da se igralci slabo naučijo besedilo, ali pa dobro naučeno besedilo povedo nerazumljivo oz. preveč potih. Po drugi strani se pogosto daje premalo poudarka samemu igranju. Jasno je, da gre v programu oratorija za amatersko gledališče, vendar se da marsikaj izboljšati. Da bi se raznovrstnim pomanjkljivostim izognili, lahko besedilo (glas) predvajamo z zgoščenke, na kateri je posneta radijska igra z besedilom zgodbe, kot je zapisana v tem priročniku, igralci pa vso svojo pozornost usmerijo na igranje (mimika, gibi; za doživeto spremljanje so zelo pomembni tudi kostumi in prizorišče, scena). Ob tem je treba poudariti nujnost čim boljše usklajenosti med govorom in gibom, za kar je potrebno kar nekaj vaje.

Druga možnost, kako uprizoriti zgodbo, pa je lutkovna predstava. Postavimo dovolj visoko in široko pregrado (morda zaveso), ki loči lutkarje od občinstva. Za pregrado se igralci, ki držijo lutke, ki so vidne nad pregrado, lahko prosto gibljejo. Ta pregrada postane del scene, ko jo opremimo z risbami, ki predstavljajo dogajanje v zgodbi (in jih seveda pri naslednji zgodbi lahko spremenimo). Prav tako za to pregrado postavimo sceno, ki je vidna za lutkami, da za njimi ni *praznega* prostora. Za glas uporabimo radijsko igro, posneto na zgoščenki. Kako naredimo lutko? Eden od več načinov je ta, da glavo lutke naredimo iz gobe in jo nasadimo na tulec, kamor lutkar namesti kazalec, palec in sredinec pa spravi v levo in desno roko lutke, narejene iz blaga, in tako lutka *oživi*. Obleka lutke naj bo dovolj dolga, da pokrije lutkarjevo roko. Nekoliko bolj zapleteno je pripraviti lutke na vrvicah, *negibne* lutke pa lahko nasadimo na drogeve, da jih lutkar nosi sem ter tja. Seveda je tudi za lutkovno predstavo potrebno nekaj vaje, da je dogajanje na sceni usklajeno z glasom.

3. O pripravljanju gledališke predstave na splošno

Ob pripravi oratorijskih gledaliških predstav je potrebno naglasiti nujnost kakega vodje (režiserja), ki vse priprave spremlja, spodbuja, predvsem pa se sam najprej poglubi v besedilo zgodbe. Igralcem da besedilo v roke pravočasno in jih pri njihovem delu usmerja. Prav tako tudi igralci nosijo svoj del odgovornosti za uspeh gledališke predstave. Če hočemo, da bodo vsebinsko razumeli drugi, jo moramo razumeti najprej sami. To velja, vsaj v tolikšni meri kot za branje, tudi za igranje. Pogledati besedilo pet minut pred predstavo je neresno, in v takšnem primeru je bolje, da je zgodba dobro prebrana kot slabo zaigrana. Pri branju/igranju se moramo zavedati, da mora poslušalec/gledalec v zadnji vrsti prav tako dobro razumeti kot tisti v prvi. K temu seveda pripomore glasno izgovarjanje, zelo pomembna pa je tudi artikulacija (razločnost govorjenja). Dojemanje sporočila zgodbe je torej v največji meri odvisno od primerne načina podajanja.

5 REKVIZITI IN PROSTOR DOGAJANJA

Rekviziti	Prostor dogajanja
P. pes (živ ali lutka), koš ali košara, palica, tako v vseh zgodbah	Dvorana: Pehta vzpostavi stik z občinstvom.
1. košarice (ali podobno - za nabiranje jagod) [ustrezno spremeniti v besedilu!]	pred Kekčevo domačo hišo, nekoliko stran - v planinah, pred domačo hišo, nekoliko stran - ribnik.
2. culica, Kekčeva palica, miza in krožniki, stoli, svetilka, pipec, privezan jelen (npr. igralec z <i>jelenovimi</i> rogovi, hodi po vseh štirih)	na poti, v (<i>lovčevih</i>) koči in pred njo
3. Kekčeva palica, kos kruha v culici, zelišča za obkladke, obzidje okoli hiše (karton)	na poti, pred (<i>Prísankovo</i>) kočjo
4. Kekčeva palica, trop koz (npr. narisanih na plakatu, ki ga nosi en igralec, ali nekaj igralcev s kozjimi rogovi), veje, Kekčev suknjič in klobuk	pred (<i>Prísankovo</i>) kočjo, nekoliko stran - v planini
5. stol, mežikelj (neka roža), culica, Kekčeva palica, citre (iz lesa, kartona?), škatlica z listkom	pred kočjo (<i>vile Škrlatice</i>)
6. 2 stola (ali klop) pred hišo, Kekčeva palica, mežikelj (neka roža), citre, škatlica z listkom	pred Kekčevo domačo hišo

7 PROSTOR ORATORIJSKEGA DOGAJANJA

Tu je nekaj predlogov, kako urediti celotni prostor oratorijskega dogajanja. Gre za *predloge*, ki jih lahko uresničimo na takšen ali drugačen način, in so spodbuda za nadaljnje razmišljanje.

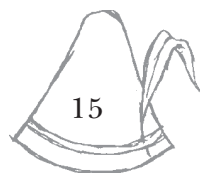
1. Prostor, kjer poteka oratorij (dvorišče pred župniščem ...), lahko spremenimo v Kekčevo deželo (ali Kekčevo vas). V Kekčevo deželo (vas) se lahko pride npr. skozi leso (nekaj metrov lesene ograje z vrati ali le pomikanje ran-te oz. droga ...). To ustvarja občutek, da se za leso začinja drugačen svet. Širši prostor, Kekčevo deželo (vas), če hočemo, lahko *ogradimo* namesto z leso (kot je to v navadi v planinah) z ozkimi trakovi iz krep papirja. Znotraj Kekčeve dežele veljajo zakoni: se ne pretepamo, ne preklinjamo, lepo govorimo, pomagamo drug drugemu. Ali: velja samo en zakon Špozitivna dikcijaČ, poznan kot zlato pravilo (prim. *Mt 7,12*): *Stori drugemu, kar želiš, da on tebi stori*. Vsak dan dodamo konkreten primer ravnanja - rubin dneva. V Kekčevi deželi na takšno obnašanje vedno znova opozarjamo in ta pravila obesimo na vidno mesto.

2. Na primerno mesto v Kekčevi deželi (vasi) postavimo tudi drog z oratorijsko zastavo. Ob vhodu lahko namestimo tudi oglasno desko - za razne plakate, pravila, rubin dneva ... Za oglasno desko lahko uporabimo kar kočo, ki smo jo naredili za uprizoritev gledališke igre. Seveda, če kočo prenašamo, mora biti dovolj trdno zgrajena (napotki za sestavo koč - gl. ureditev prizorišča). Lahko pa naredimo samostojno oglasno desko/kočo.

3. Prvi dan npr. lahko pri lesi/vhodu čakajo animatorji, oblečeni v Kekca, Pehto, Bedanca, Škrlatico, Prisanka, in otroke popeljejo na svoje »otoke«, kjer izvajajo kake preproste igre. (Za kratke igre gl. npr. www.oratorij.net). To je lahko eden od načinov, kako sprejeti otroke ob začetku oratorija. Seveda mora slediti kakšna skupna točka (morda se za konec zaigra *prolog* zgodbe, da prva zgodba, če bi bila združena s prologom, ne bi bila predolga).

4. V Kekčevi deželi (vasi) si lahko vsaka skupina na določenem prostoru postavi svojo kočo (npr. samo eno stranico hiše; ali postavi ogrodje in pokrije z vejami ...) in jo poimenuje (npr. *Kekčev dom*, *Prisankova trdnjava*, *Koča vile Škrlatice*, *Koča divjega lovca*, *Bedančevo gnezdo*, *Pehtina bajta*). Skupina se tam zbira, lepi svoje plakate, se ustvarjalno izraža ... Vse to lahko spodbuja čut pripadnosti. Zgraditi kočo je lahko naloga prvega dne (priskrbeti dovolj materiala, npr. krajnikov, žeblicev ali vrvi, papirja, vejevja ...).

5. Dragi animator, draga animatorka, tu pa se začinja ustvarjalnost, ki ji noben priročnik ne more zakolčiti meja.

VREDNOTE se iz dneva v dan nizajo naraščajoče, se nadgrajujejo.

1. Zavest odgovornosti za storjeno dejanje
2. rodi konkretna dejanja v prizadevanju za pravico, resnico,
3. kar nas naredi odprtega za bližnjega,
4. seveda, če imamo dovolj poguma,
5. in to v nas spodbuja delo za mir,
6. kar nas vodi v odpuščanje in v novo kvaliteto življenja.

ZGODBA

Prolog

Pehta (*se ozira nazaj, žuga, kot da jo zasleduje skupina porednežev*): Presneti vaški pobalini! Človeku so vedno za petami, češarke mečejo vate, čudne pesmi skladajo, samo da bi te v jezo spravili. O ne, teta Péhta se že ne da! Že marsikoga je ugnala v kozji rog, pa bi tehle kratkohlačnikov ne?! (*Zagleda polno otrok; Volkcu*) Ooo, kaj pa naj tole pomeni, dragi moj Volkec, a? Cel kup otročadi! So mar to tista zvedava ušesa, ki bi rada slišala o Kekcu? Kajne, tega prebrisanca sva si zapomnila za vse žive dni! Ta mi je jedel živčke, ta! (*Občinstvu.*) Pošten fant je, a včasih mu v glavo skočijo takšne norčije, da mu lasje kar pokonci štrlijo! Ko je bil pri meni na odsluženju kazni, je s tisoč in eno zvijačo izvrtal od mene zdravilo za slepo Mojco. Ne rečem, da Mojci s tem ni pomagal, a kljub temu bi me lahko naravnost vprašal, ne pa, da me opehari! Še celo tegale Volkca mi je začaral, da je z njim odšel v dolino. Ampak teta Pehta ni kar tako od mušic! (*Volkcu.*) O, dobila sem te nazaj Volkec, mar ne? Saj se ti ne godi slabo, kaj? Pleča imaš močna, zelodec zdrav, da prebavi celo *Pedigre pal*, pravi pes od fare! ... (*Občinstvu.*) Tako, draga otročad, prav rada vam povem o Kekcu. Čeprav je nekoliko trmoglav in marsikakšno ušpiči, mu globoko pod njegovim klobukom utripa plemenito srce. Prav to me je prignalo izza sedmerih gora, deveterih planin in dvanajsterih dolin. Zaradi Kekca sem nekoč zažgala kočo in odšla v daljne kraje, zaradi njega sem danes pri vas, da ga vsi spoznate in se – samo v dobrih rečeh! – ponjem ravnote. Vsega vam ne bom mogla povedati. Ne bom vam, na primer, govorila o tem, kako je iz mene norce bril; ti spomini naj ostanejo v zapljeni koči pod Vrščem. Verjetno pa ne veste tega, kako je Kekec, hahaha, pri Prísnaku divje koze na pašo gnal, hahaha ...

1 Od doma

Vrednota: ODGOVORNOST ZADEJANJE

Markacija dneva: »Govori, kar je res, stori kar smeš;
to sta dve stezici do nebes!«

Simbol: Ogledalo

Pehta: Na planoti pod Vršičem, kjer se gorskemu popotniku na desno pogled odpočije na zeleni ravnini, na levo pa se mu zastrmi v sivino mogočnih skal, je nekoč stala preprosta lesena kočica iz rjavih brun. Poleg nje je v še večji preprostosti samevala iz dsk postavljena koliba, ki so ji vsi po vrsti rekli hlev. V njej je vsak večer našla varno prenočišče koza z imenom Keza, ki je čez dan brez skrbi zvečila travo na pobočju za vasjo.

No, in to kozo je pasel desetleten fantič, ki so ga vsi po vrsti klicali za Kekca, čeprav sta ga njegova starša dala krstiti na Gregca. Tej vsesplošni zmoti je dal povod fantič sam, saj se je v prvih besedah, ki jih je znal povedati, predstavljal z imenom *Gekec*. Takó je ime, ki ga v resnici ni med svetniki v nobeni pratiki, vsem priraslo k srcu, celo njegovi materi. S svojo hudomušnostjo in igrivostjo je Kekec razveseljeval vse okoli sebe. No, res je oče kdaj pa kdaj pokazal tudi na šibo v kotu, vendar se Kekec te groznje ni utegnil bati, saj je bila šiba okrog in okrog prepletena s pajkovo mrežo. Njegovi sestrici, Tinka in Jerica, sta se vedno radi sukali okoli njega in se včasih z njim tudi prepirali. To pa njihovih bolni materi nikakor ni bilo všeč.

Nekega poletnega popoldneva, ko se je sonce še prešerno smejalo nad mogočnim Prisójnikom in je družina ravnokar pojužinala, je Kekčevo mater nenadoma obšla slabost.

Mati (*osorno*): Jera, zelje si zopet skuhalo samo na pol, ko dobro veš, da to škoduje mojemu zdravju!

Jerica: Nisem, mati, verjemite. Zadnje čase se vam zdi, da vse narobe naredim.

Mati: Tiho bodi, saj veš, da ne trpim ugovorov. Če se hočeš vsaj nekoliko odkupiti, vzemi Tinko in Kekca in mi pojdite nabrat plodov móčnic. Pa pazi nanju v planinah, še posebno na Kekca, saj vidiš, kako je svojeglav.

Jerica: Oh, mati, če vam le morem biti kako v pomoč, rada to storim za vas.

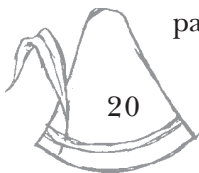
Mati: Ti, Kekec, pa ne zganjaj neumnih šal. Saj veš, da stric Prísank vedno opazuje izza onihle skal, da odpelje poredne fantiče.

Pehta: In so šli. Toda niso še dospeli visoko, ko je Kekec že začel utrujati s svojim večnim vpraševanjem.

Kekec: Jerica, povej, zakaj so bili mati danes tako hudi?

Jerica: Ah, Kekec, premajhen si še, da bi mogel to razumeti.

Kekec: Kaj, ali misliš, da je moja pamet tako kratka kot naše koze Keze? Ko sem jo zjutraj gnal na pašo, sem jo spraševal, celo pošten zalogaj soli sem ji privoščil, da bi mi vendar povedala, zakaj ima dva rogova, ko bi ji bil dovolj en sam. Pa mi ta Keza kozasta ni hotela povedati. Saj ne, da ne bi hotela, šele znala ni, veš, ker je čisto navadna *koza*. Da boš vedela, Kekec pa ni tak, on marsikaj razume.

Jerica: Že prav, Kekec. Veš, mati me ne marajo, ker so moja mačeha. Prava mati mi je že umrla. Pogosto hodim prižigat svečko na njen grob in se z njo pogovarjam, kot da bi bila ob meni. Čutim, kako me ima rada! Toda tvoji materi, moji mačehi, takšne krivice čisto nič ne zamerim. Bolna je, zato se tako hitro razjezi. Pomagati ji moramo, da bo ozdravela. Potem, boš videl, bo čisto drugače.

Kekec: Ampak, saj se ne jezi samo nate, tudi name se! Meni je celo s Prísankom grozila.

Jerica: Že, le da je tisto drugačna jeza. Ko boš razumel, čemú ima Keza dva rogova, boš tudi to razumel.

Tinka: Jerica, kakšne pa so pravzaprav móčnice?

Jerica: Rdeče so in sladke. Nekateri jim pravijo brúsнице. Prav kmalu ti jih pokazem, Tinka.

Pehta: Brž ko so prispeli na planino, sta Jerica in Tinka začeli nabirati zametno rdeče plodove zdravilnih brúsnic. Cele preproge sta jih odkrili! Kekca pa so slastne rdeče jagode zanimale le toliko časa, dokler je bilo zanje v želodčku še kaj prostora. Zvedavo se je začel ozirati naokrog in nenadoma na pečini pred seboj zagledal gamsa, ko je zrl iznad previsne skale. Počakal je, da je Jerica za trenutek izginila za brinovim grmom in izkoristil ponujeno priložnost.

Kekec (*gleda navzgor proti skalam*): Neverjetno, tudi gams ima dva rogova. Gotovo je v žlahti z našo Kezo. Brž stopim tja in ga vprašam.

Jerica (*čez nekaj časa opazi, da ni Kekca; kliče*): Kekec, Kekec ...

Kekec (*sam pri sebi*): Zakaj so starejše sestre tako sitne?! Saj Kekec ni Tinkara, on že lahko tudi sam naredi kakšen korak. Kekec že ve, zakaj ima dve nogi, Keza pa ne ve, čemu sta ji dva rogova. Ojoj, pa tudi tale gams mi ne bo mogel pomagati najti odgovora, ker jo je že odkuril. Erzenov Miha mi je povedal, da gamsa lahko ujameš, če mu posoliš rep. Saj, sol imam s sabo, le počakati bi me moral, gams gamsasti!

Pehta: Ves zasopihan je Kekec pred sabo zagledal krpo snega. Silno se je razveselil tega odkritja, saj je bilo sredi poletja, in se začel igrivo spuščati po snežniku. Jerica, ki ga je prej brezupno klicala, ga je sedaj prestrašena gledala, kako se je brezskrbno dričal po snegu na strmem gorskem travniku.

Jerica (*prestrašena vpije*): Kekec, Kekec, ali me slišiš?! Ali se ti je zmešalo? Ne vidiš, da lahko zgrmiš v dolino?!

Pehta: Tedaj se je gams nenadoma prestrašil in v naglem diru sprožil kameenje, kateremu se je Kekec izognil, a je pri tem nerodno stopil in se začel kotaliti po bregu ... K sreči se je zaustavil pri večji skali sredi travnika. Jerica in Tinka, ki sta lahko le nemočno opazovali njegove akrobacije, sta

skoraj otrpnili od strahu. Kekec pa je počasi vstal in z mahanjem rok sestricama dal znamenje, da je še živ. Le nekaj trenutkov je potreboval, da je bil spet pri Jerici, ki mu je hotela naviti uro, a je bila preveč vesela, ker je Kekec le z nekoliko prask spet stal pred njo. Brž so pobrali košarice z jagodami - Kekčeva je bila seveda prazna - in se odpravili proti domu, kjer jih je čakala huda ura ...

Mati (*gleda zdaj Jerico zdaj Kekca; žuga s prstom*): Jera, vidim, da nisi več vredna mojega zaupanja. Rotila sem te, da pazi na Kekca, ker je še otrok, ti pa se za to nisi zmenila. Samo poglej, kako je ves pobit! ... Že dolgo razmišljam, a sedaj je gotovo: Od hiše pojdeš, služiti greš k teti Nežari, da se naučiš malo reda!

Jerica: Mati, saj ...

Kekec: Mati! Ni kriva Jerica, kriv sem jaz, ker sem šel, ne da bi jo vprašal. Verjemite!

Pehta: Vsa solzna je Jerica odšla k ribniku, ki je bil njeno varno zatočišče v trenutkih tesnobe. Kekec je porabil priložnost, da bi se ji opravičil, in šel za njo.

Kekec (*pri ribniku*): Jerica, oprost, jaz sem kriv tvoje nesreče. (*Kaže s prstom na vodno gladino.*) Poglej sem na gladino ribnika, kakšen nepridiprav gleda vate! Sedaj šele vidim, kako veliko krivico sem ti naredil s svojimi vragolijami! Ne bom pustil, da greš od hiše!

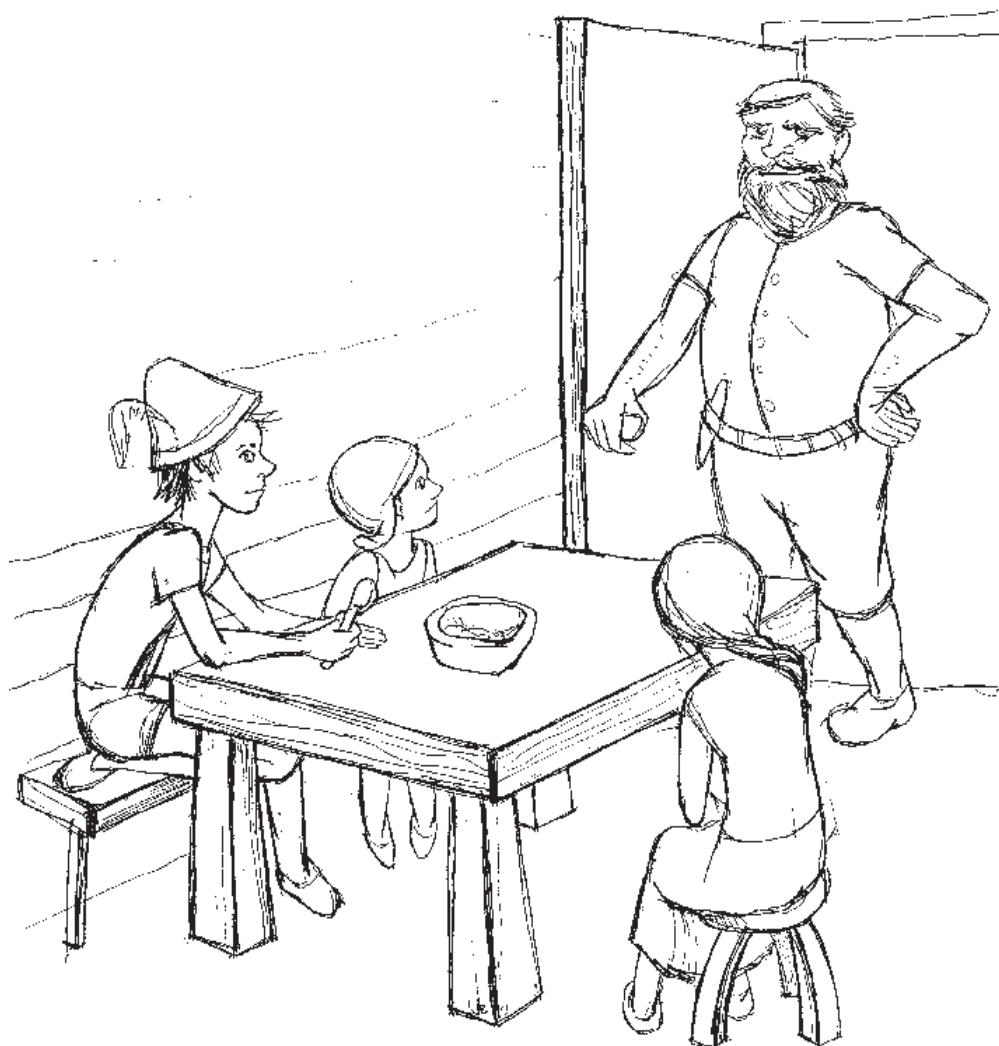
Jerica: Mati svoje besede ne bodo preklicali! Sedaj so našli pravo priložnost! Nisi ti kriv, Kekec. Veš, mati so bolni in se hitro razjezijo ...

Pehta: Vso noč je Kekec tuhtal, kako bi mater pregovoril, da Jerica ne bi odšla od hiše. Toda zaman; mati se je odločila in pomagal ni noben ugovor.

2

Pri divjem lovcu

Vrednota: OD BESED K DEJANJEM

Markacija dneva: »Vse zmoreš, če hočeš!«

Simbol: Pipec oz. velike škarje

Pehta: Približalo se je jutro, ki ga je Kekec pričakal s tesnobo v prsih. Še je imel upanje, da bo mati popustila in bo Jerica smela ostati doma. Toda ob prvih jutranjih sončnih žarkih je spoznal, da se mati ni šalila. Pred vrati je že čakala culica z nekaj obleke ter precejšen kos kruha. Kekec si je pri materi izprosil le toliko, da sta smela s Tinko spremljati Jerico vsaj kos poti. Še predno je bila Jerica pripravljena, se je Kekec že vračal od leskovega grma za hišo, kjer si je urezal pravo popotno palico. Na glavo si je posadil visok planinski klobuk in tedaj ga je v prsih zaščemelo, da bi zavriskal, a se mu je glas zariplo ustavljal v grlu. Ne, to jutro mu ni bilo do vriska. Odpravili so se na pot. Za njimi je bilo že precej prehojene poti, sonce je že močno pripekalo, ko je Jerica začela priganjati Kekeca, naj se s Tinko vrneta domov.

Jerica: Kekec, sedaj se pa s Tinko le vrnita, da vaju mati ne bo predolgo pogrešala. Znamenje ob poti, do katerega vama je dovolila, je že zdavnaj za nami.

Kekec: Jerica, zaradi mene si morala zdoma, zato pusti, da smem vsaj še nekaj časa s tabo. Hudo mi je zate. Ne vem, kako se boš znašla pri teti Nežari.

Tinka: Kakšna pa je teta Nežara in kje sploh živi?

Kekec: Oh, Tinka, ko bi ti vedela! Nežara ima roge kot naša Keza, jezik pa tako oster, da z njim lahko travo kosi!

Jerica: Daj no, daj, Kekec, to si si pa pošteno izmislil. Saj tete Nežare sploh še videl nisi. Verjetno se ti je o njej nocoj le sanjalo.

Pehta: Otroci so se še pomenkovali in kar ni jim bilo do tega, da bi se ločili. V takšnem razpoloženju so spregledali nenavadno rogovilasto bukev, kjer bi Jerica morala zaviti na ozko stezo. Za njimi je bila že dolga pot in v gozdu je vse kazalo na to, da noč ni prav več daleč. Tedaj so, na svojo srečo, na jasi zagledali kočo. Na njenih stenah je bilo vse polno rogov jelenov, gamsov in podobne divjačine. Od radosti in strahu obenem so se spogledali in se vsak s svojim cmokom v grlu počasi približali koči.

Kekec (*trka na vrata*): Dober večer, ali bi nam, prosim, odprli? (*Se ozre po sestricah.*) Vstopimo, saj nas ne bodo pojedli. Zdi se, da ni nikogar notri.

Jerica (*presenečena*): Poglej, poglej, nekdo biva v tej koči, saj tule na nekoga čaka večerja.

Kekec (*se ozira po sobi in vpije*): Hej, ali si smemo postreči?

Jerica: Daj, Kekec, ne bodi predrzen! To ni pripravljeno za nas!

Tinka: Kekec, kako si pogumen!

Kekec: Pa nič, sami sebi pripišite, če se nočete oglasiti! Mi si bomo hrano kar vzeli, saj sem vas lepo vprašal.

Pehta: Dolga pot jih je tako izmučila, da jim je jed teknila kot malokdaj. Skledda postanega krompirja je že skoraj povsem skopnela, ko je neka odločna roka odprla vrata in je pred njimi obstala mogočna postava.

Lovec (*obstane presenečen pri vratih*): No, ta je pa lepa! Kdo ste pa vi?!

Kekec (*se hitro izgovarja*): Stric, na dolgi poti smo, pa smo se izgubili ... pa smo potrkali na vrata, pa smo vprašali, pa se ni nihče oglasil, pa smo vstopili ... pa smo spet vprašali, pa ni nihče odgovoril, pa smo kar sedli k mizi ...

Lovec: O, ti poredna otročad! Cel dan sem lazil po skalah, na večer ti pa dolinski smrkavci pospravijo vso večerjo!

Jerica: Oprostite. Jaz sem rekla Kekcu, da si ne smemo kar vzeti, ampak smo bili preveč lačni, stric.

Lovec: Ti si me torej opeharil za večerjo! (*Mu navije ušesa.*) N, da bo tvoja ura bolj pošteno tiktakala. ... Kakor koli, naj vam bo, ko ste ravno popotniki.

Kekec: To pa ni prav, da ste mi navili ušesa. Saj bi vam jutri lahko za nocojsnjo večerjo nacepil drv. Ampak vam jih ne bom, ker ste si plačilo že sami vzeli.

Lovec: Fant, ti si pa korajžen! Človek bi te kar za hlapca obdržal.

Kekec: Očitno še ne poznate Kekca, ki je že marsikoga ugnal v kozji rog.

Tinka (*radovedno*): Saj res, stric, čemú pa imate zunaj toliko rogov?

Lovec: Oj, ti malo zvedavo dete! Zate vem, da me ne boš nikomur zatožila. Gamse lovim, pa jelene, tudi kakšnega zajca, čeprav nima rogov, je pa dober za v ponev ... Oblast ne pusti, da bi todle lovili divjad, pa se mora človek vseeno znajti. Rogovi imajo dandanes lepo ceno.

Jerica: Kako pa lovite, ko nimate puške?

Lovec: Kako?! Divji lovci nastavljam o zanke, pa razne pasti.

Kekec: Kako pa jih naredite?

Lovec: Glej, glej, bi se rad naučil, kaj? ... Ob krmilnici, kjer nastavim najboljšega sena, jim dodam tudi nekaj zank, hahaha. Vedno znova pridejo in vedno znova se ujamejo, ko nimajo nič pameti!

Kekec: To pa ni lepo, da lovite živali ...

Lovec: Zakaj pa bežijo? Če ne bi bežale, jih sploh ne bi lovil, hahaha!

Jerica: Stric lovec, za nas je pa le prav, da imate tukaj kočo.

Lovec: Saj res, pozno je že; pojdite spat, jutri pa vam pokažem pot.

Pehta: Jerica in Tinka sta izmučeni hitro zaspali, Kekec pa se je zastrmel v strop, ker ni in ni mogel zaspati. Še vedno je v njem glodala slaba vest, da je Jerica samo zaradi njega morala zdoma. Dolgo se je še premetaval po ležišču, ko je nenadoma zaslišal nenavadno cviljenje. S stene je vzel oljno svetilko, jo prižgal in stopil na prag. Mesečna noč je osvetljevala prostrano gozdno jaso. Ob robu gozda je opazil premikanje senc.

Kekec (*oprezno, presenečen*): Saj to je čisto pravi jelen! Ujel se je v lovčevo zanko! Ne smem pustiti, da bi samo zaradi mogočnih rogov končal v lovčevih rokah. Rešiti ga moram. Hahaha, lovec, sedaj ti bom plačal za tvoje navijanje ure!

Pehta: Vrnil se je h koči, oprezno pogledal naokrog in se razveselil lovčevega smrčanja. Izpod vzglavnika na svojem ležišču je vzel pipec, kamor ga je

bil na večer varno spravil. Ko se je vrnil k jelenu, se je začel pravcati reševalni podvig.

Kekec (*teka, se izmika, skače v krogu*): Pa je res neumen. Ta jelen s plohom ne razume, da ga hočem rešiti. Divje teka v krogu in me straši s svojimi rogovi.

Pehta: Veliko mero opreznosti je moral pokazati Kekec, da ga jelen ni ranil. Svetloba je bila tako medla, da je le stežka našel vrv. Nenadoma se je ponudila prava priložnost: S pipcem je prerezal vrv in jelen je bil rešen, čeprav je za njim opletal precej dolg konec vrvi.

Kekec (*si obriše znoj s čela*): To bo lovec sopihal, ko bo spoznal, kaj mu je ušpicil Kekec. Zakaj pa muči živali in poštenim ljudem ušesa navija?!

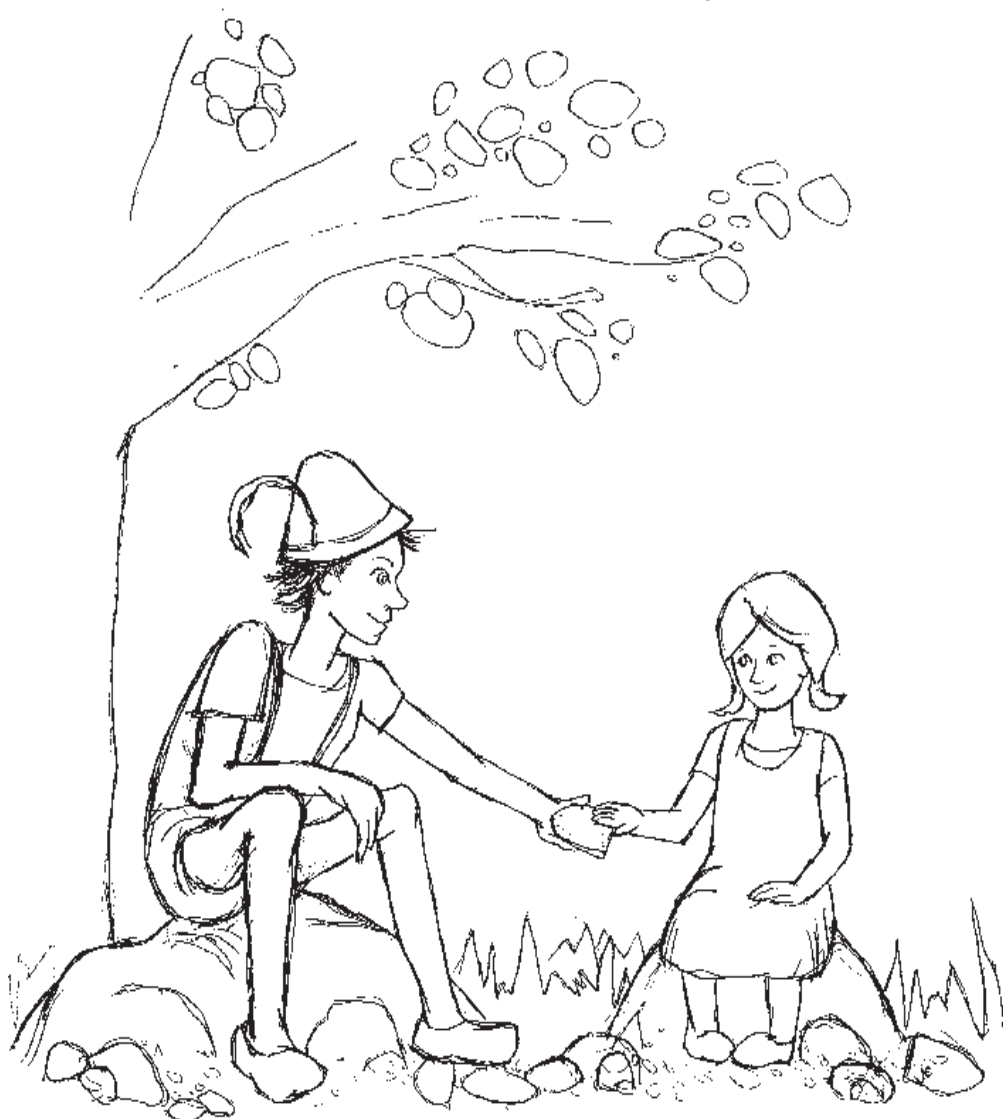
Pehta: Kekec se je vrnil v kočo in od samega zadovoljstva hitro zaprl oči. Toda v sanjah je tekal zdaj pred lovцем, zdaj pred jelenom, da je v snu nekajkrat nemočen kriknil. Kljub temu se je dobro odpočil in nabral moči za pot, ki ga je čakala naslednji dan.

3

Za visokim obzidjem

Vrednota: SKRB ZA DRUGEGA – POMOČ BLIŽNJEMU

Markacija dneva: »Kdor rad kruh deli, se mu ta v roki množi!«

Simbol: Kos kruha

Pehta: Jutro na gozdni jasi, ki je naznanjalo čudovit dan, je dokončno ločilo Jerico od Kekca in Tinke. Divji lovec je Jerici pokazal pot k Nežari, Kekca in Tinko pa je pospremil kos poti. O, ko bi vedel, kaj mu je bil Kekec zagoedel ponoči, bi ga prav pošteno zmikastil. Kekec in Tinka sta nato sama žalostna nadaljevala pot proti domu, saj sta slutila, da je ponovno snidenje z Jerico še zelo daleč. Ko sta že dolgo hodila, je Tinko začela premagovati lakota. In Kekec, ki je vedel, da bo Tinka težko zdržala dolgo pot, ji je dal kruha in slanine, celo svojemu kosu se je odrekel njej v prid.

Tinka: Hvala, Kekec, za kruh. Še sam si vzemi, gotovo si tudi ti lačen.

Kekec (*se izgovarja*): Jaz sem se zjutraj pri divjem lovcu tako najedel, da mi slanina še zdaj gleda iz ušes.

Tinka: Če ti ne moreš, bom pa jaz še jedla, ker sem zelo lačna.

Kekec: Kar daj, Tinka, ne bi rad videl, da bi omagala sredi poti.

Pehta: Odpravila sta se dalje. Tinka je kmalu začela tekati in poskakovati po poti. Nenadoma se je spotaknila ob korenino in si pri padcu zvila nogo. Silna bolečina ji ni pustila, da bi sama hodila, zato jo je Kekec vzel na ramena in jo nesel. Toda začela se ga je lotevati izčrpanost. Usedel se je na štor, da bi si nekoliko odpočil. Utrujenost mu je za nekaj trenutkov zaprla oči.

Ko se je prebudil, je ob sebi zagledal starejšega moža z dolgo brado, ki je nekaj čaral okrog Tinkine noge. Na nogo ji je bil položil nekaj zelenih listov. Dedec si je nato naložil Tinko na ramena in čakal, da bo Kekec prišel k sebi. Kekec, ki se je bal za svojo sestrico, da mu je dedec ne bi odnesel, se je tedaj z vso silo pognal vanj in ga začel mikastiti.

Kekec (*odriva Prísanka in skače vanj*): Ali boš pustil Tinko? Kdo pa sploh si, kdo ti je dovolil, da neseš Tinko?

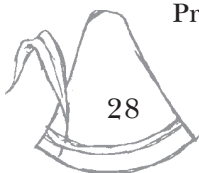
Prísank: Fant, kaj pa te je pičilo? Tole boš še obžaloval. Prísank ne pozabi kmalu takšnih neumnosti.

Kekec (*se za trenutek ustraši, stopi korak nazaj*): Kaj? Vi ste tisti Prísank, ki lovi otroke? (*Odločno.*) Ne, z vami pa ne pojdem. Pustite mojo sestro in pojdite, od koder ste prišli!

Prísank: No, saj tja sem pravzaprav namenjen. A tudi deklica mora z mano, sicer ne bo mogla nadaljevati poti. Prepričan sem, da si boš tudi ti premislil.

Pehta: Kekec, ki še vedno ni razumel, da hoče Prísank pomagati njegovi sestrici, se je še nekaj časa zaletaval vanj in ko je spoznal, da mu ne more do živega, mu je vendarle sledil. Kaj je hotel drugega, moral je iti z njim zaradi Tinke, ki je dedec nikakor ni hotel izpustiti. (*Kekec hodi nekaj korakov za Prísankom in mu s svojimi koraki da vedeti, da noče z njim. S palico nemirno udarja po tleh.*)

Prišli so do dedčevega domovanja, ki je bilo okrog in okrog ograjeno z

visokim zidom. Kekcu se je zdelo, kot bi prišel v zapor, kamor zapirajo najhujše tolovaje.

Kekec (*se upira*): Sem notri pa ne grem!

Prisank: Kakor hočeš. Deklica gre z mano. To pa le vedi, da zunaj ponoči tulijo volkovi. Še rad boš prišel k Prísanku, če boš le mogel.

Kekec: Ne boste Kekca kar tako prestrašili. Z volkovi lahko prestrašite majhne otroke, Kekec pa ni tako bojzljiv.

Prisank: Saj ne rečem, da moraš iti z mano, lahko tudi zunaj počakaš. Tvoja sestra se mora dobro odpočiti, da se ji bo noga hitreje pozdravila. (*Odhaja v hišo.*) Če nočeš, pa lahko noč!

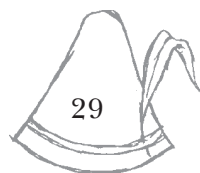
Kekec: Čakajte, čakajte! Saj grem z vami v tole trdnjavo. Toda, če boste Tinki storili kaj žalega, vas bom zmikastil, da si boste zapomnili Kekca, dokler boste nosili tiste pošvedrane škornje.

Prisank: Glej, glej, kako si duhovit in pogumen, a jutri te bo tudi to minilo. Vsaj to ti lahko obljubim, če ti že sklede zgancev ne morem.

Kekec (*lepo prosí*): Saj res, stric, imate kaj za pod zob? Že cel dan nisem nič prigriznil.

Prisank: Za pod zob dobiš, za pod jezik pa ne, ker je že tako ali tako preveč namazan. Jutri mi boš pa to mojo dobroto povrnil. In še odkupil se boš za vse neumnosti, ki si jih danes počenjal z mano. Zate imam pripravljeno posebno poslastico, hahaha! Pasel boš mojo čredo divjih koz. Vse podrobnosti ti razložim jutri. Verjemi, ne boš tako kmalu pozabil, kdaj si Prísanku skakal v brk!

Pehta: In tako je Kekec, hočeš nočeš, že v drugo prenočil v tuji koči. Bolj ko je premišljeval, bolj se ga je lotevalo obžalovanje, da je Prísanka tako napadel. Pa je na koncu le dognal, da se ga ni lotil za prazen nič, ampak zato, ker je hotel rešiti Tinko. To, da mu je Prísank zvečer dal jesti, mu je vlivalo upanja, da morda le ni tako napačen človek, kot ga je izdajal videz. Ni si mogel priti čisto na jasno glede Tinke. Kaj pa, če je Prísank zares hotel pozdraviti Tinkino nogo, je premišljeval, ko mu je po razburljivem dnevu spanec počasi legal na oči.

4

Pastir divjih koz

Vrednota: POGUM

Markacija dneva: »Kjer je volja, tam je tudi pot«

Simbol: Pot in palica

Pehta: Jutranje sonce še ni bilo pokukalo izza slemena Prísankove bajte, že je Kekec sedel na tnalu poleg drvarnice in piskal veselo pesem ter sam pri sebi glasno razmišljal.

Kekec (*sedi s piščalko v roki, sam zase*): Ne boš ugnal Kekca, Prísank! Povem ti, če so ti takšne misli rojile po glavi, si se pošteno zmotil. Kekec se te ne boji, ker Kekec ni Tinka, ki se cmeri za vsako figo. (*Zaigra na piščalko.*)

Prísank (*si mane oči, zeha in se preteguje*): No, poglej, kakšna razigranost že navsezgodaj! Kekec, poglej tje v stajo. Sto divjih koz čaka na novega pastirja. Pasel jih boš, ker si me včeraj tako pobalinsko zmikastil. Vedi, da mi boš za vsako, ki ti bo ušla, služil en dan več. V tolažbo ti povem, da so koze tako živahne, da boš svoj dolg odplačeval vsaj mesec dni, hahaha.

Kekec: Brez skrbi, stric Prísank, Kekec vam ne bo dolgo v napoto. Koze vam bom napasel, da jim ne boste mogli več reber preštevati. Toda rotim vas, da v tem času lepo ravnate s Tinko!

Prísank: Le brez skrbi bodi, Tinki se bo lepo godilo, morda bolje kot tebi, ki si navihan nepridiprav.

Pehta: Kekec si je v leščevju urezal novo pastirsko palico, ker je bil prejšnjo iz togote, da mora s Prísankom, popolnoma stolkel. Odločno je stopal pred kozjim tropom. Nikoli še ni imel priložnosti, da bi pastiroval toliko čredi. To se bodo vaškim otročajem ježili lasje, si je mislil, ko jim bo pripovedoval o Prísankovih divjih kozah.

Debelo uro je potreboval, da je koze prignal na pašnik. Ni se še dobro razgledal naokoli po strmih pobočjih, že je videl gručo koz, ki se je oddaljila od črede. Petero mu jih je ušlo v strme skale. Nekaj trenutkov je okleval, nato pa stekel za njimi.

Kekec (*žuga s palico*): Ne, ne boste mi ušle, koze podivjane! Za vami bom plezal po skalah, tudi po vseh štirih, in vas prignal nazaj. Zaradi vas Kekec ne bo podaljševal službe pri Prísanku!

Pehta: Kekec je tekel za kozami, kolikor je mogel, in ko so se ubežnice umaknile v skalovje, je pogumno plezal za njimi. Ni se oziral v dolino, pred očmi je imel samo koze, kako jih bo čimprej prignal k čredi. Po dolgem plezanju je spoznal, da jih ne bo nikoli več videl; preveč so bile hitre. Use del se je na skalo in začel računati.

Kekec: Če je ena koza en dan več pri Prísanku, potem je pet koz – pet dni! Verjetno Prísank hoče, da mu bom večno služil. Eno kozo Kekec že pase, sto, in vrhu vsega še podivjanih, je pa nekoliko preveč! Presnete koze! ... Hm, zakaj Kekec ne bi česa iztuhtal, saj je bolj premeten kot vseh sto rogatih koz!

Pehta: Tuhtal je in tuhtal, a nič pametnega mu ni prišlo na misel. Iz doline je zaslišal zamolklo opoldansko zvonjenje. V srce se mu je prikradlo močno hrepenenje po domu in domačih. Zmolil je angel Gospodov, kot ga je učila mati. Spomnil se je tudi Jerice, a bi mu skoraj pritekale solze ob misli, da se

ji slabo godi daleč tam na drugi strani planine. Iz zatopljenosti so ga predramile koze, za katere si je moral izmisliti zdravilo. Končno se mu je posvetilo. Veselo je zavriskal in stekel nazaj k čredi. Lotil se je dela. Iz vejevja je naredil strašilo, ga oblekel v svoj suknjič in mu na glavo posadil svoj klobuk.

Kekec: Juhuhu! Tale umetni Kekec je pravcata pogruntavščina, ki bo kozam pognala strah v kosti. Škoda, da nisem že prej česa takega iznašel, da bi si prihranil pet dni! (*Zavriska in poslušaj odmev*) Jujujuhuhu! Jujujuhuhu! (*Zase*) Neverjetno, kako lepo ti odmev vrne tvojo besedo! (*Se ozira okrog, kjer je prej odmevalo*) Glej no, glej, tamle po pečinah pa nekdo pleza. (*Vpije*) Hej, človek, ali si neumen? Ali sploh veš, nad kakšnimi prepadi plezaš? Saj tja bi si še Kekec ne upal, pa čeprav mu v prsih ne klopota srce kot kakšni mili jeri.

Pehta: Kekec je držal pesti, da bi se tista drzna človeška postava dovolj močno oprijemala skal in ne bi zgrmela v prepad. Dolgo je zrl v hribolazca in bolj, ko je postava prihajala bliže, bolj je bilo v njem jasno spoznanje. Na drugi strani neprehodnega hudournika se je ustavila Jerica.

Kekec (*začuden*): J-erica! Ali si ti? (*Oba glasno govorita, ker sta si oddaljena*.)

Jerica (*presenečena*): Kekec! Ali ti tako vpiješ?

Kekec: Da, Jerica, jaz sem. Kako sem se bal zate! Ali sploh veš, kod si hodila?

Jerica: Plezala sem po skalah. Pri vili Škrlatici sem in sem ji šla v goro Škrlatico nabirat mežikelj, da bo ozdravela. Kaj pa ti tukaj, Kekec, in brez klobuka?

Kekec: Prísank me je vzel za kozjega pastirja. Pa so koze tako divje, da sem moral s svojim klobukom pripraviti strašilo. Praviš, da si pri Škrlatici. Je to tista vila, o kateri sem zložil pesem:

*Škrlatica, zala vila, daje nam zdravila
in popelje nas v grad, da nam biser d in zlat.*

Jerica: Da, Kekec, ampak ona zaradi tiste pesmi ni huda. Ali veš, da sta Škrlatica in Prísank med sabo sprta?

Kekec: Ne, ampak sedaj razumem, zakaj se je Prísank ogradil s tako visokim zidom: Da Škrlatica ne bi mogla do njega.

Jerica: Jaz pa vem, kdaj bo Prísank tisti zid podrl.

Kekec: Daj, povej!

Jerica: Takrat, ko bo kaka živa stvar prišla skozi tisti zid.

Kekec: Hvala, Jerica! Bodi brez skrbi, kmalu bomo skupaj. Bom že kaj iztuhtal, da se bo tisti zid kmalu sesul. Iti moram, ker so Prísankove koze precej kozje!

Jerica: Pa srečno hodi, Kekec!

Kekec: Srečno, Jerica!

Pehta: Dan se je že nagibal v večer, ko sta se Kekec in Jerica poslovila. Kekec je že komaj čakal snidenja s Prísankom, da ga bo lahko zopet potegnili za nos. Resda mu je ušlo petero koz, a zaradi tega se ni prav nič cmeril. Zopet je prešerno zavriskal v stene skalovja, da so mu bližnje in daljne pečine vračale radosten odmev.

5

Skrivnostni cvet

Vrednota: DELO ZA MIR

Markacija dneva: »Delo in mir je sreče izvir«

Simbol: Zid, most

Pehta: Vila Škrlatica je od bolezni in dolgih let utrujena sede dremala pred svojo kočo. Vse okrog nje je bilo spokojno, le kakšen črček in detel se je oglasil sem ter tja. Iz daljave je bilo zdaj pa zdaj slišati prekopicavanje kamenja, ki so ga s poskočnimi nogami sprožali razigrani gamsi. V to planinsko spokojnost je nenadoma planilo Jeričino prešerno veselje.

Jerica (*priteče v sobo*): Vila Škrlatica, Kekca sem našla! Kar dobro se mu godi, pri Prísanku koze na pašo goni.

Škrlatica (*z utrujenim glasom*): Lepo, Jerica, da si se vrnila, komaj sem te že čakala.

Jerica: Prinesla sem vam mežikelj!

Škrlatica: Kaj res, Jerica? Kar ne morem verjeti, da si zmogla.

Jerica: Zakaj se čudite? Saj ste sami rekli, da tam, kjer je volja, je tudi pot.

Škrlatica: Hvala za mežikelj! Vidiš, sedaj bom ozdravela in bom zopet stara vila – ker si bila pripravljena tvegati nevarno pot. (*Poduha rožo; vstane.*) Poglej, že deluje! V tem vonju je zaznati tudi vonj po tvoji velikodušnosti! In ta vonj je več vreden, ko vse drugo!

Jerica: Saj ne rečem, da ni bilo nevarno – tudi Kekec je trepetal zame, ko me je videl v skalovju – toda spoznanje, da sem vam s tem pomagala, poplača vse napore.

Škrlatica: Ko boš odšla domov, ti bom za nagrado dala svilen ruto.

Jerica: Prosila bi vas, če smem tudi svoji mačehi nesti mežikelj, da bo ozdravela?

Škrlatica: Seveda boš mežikelj odnesla tudi njej. Če je meni pomagal, naj še njo ozdravi. Veš, en sam cvet lahko osreči veliko ljudi. To je skoraj tako kot dobrota: bolj ko jo razdajaš, več je je!

Pehta: Ko je Jerica že stala s culico na rami in se poslavljal od vile Škrlatice, so se iz gozda zaslišali veseli glasovi. Obe sta nekoliko prisluhnili in kmalu prepoznali družčino, ki se jima je približevala židane volje. (*Pridejo Kekec, Prísank in Tinka.*)

Škrlatica (*se začudi*): Prísank! Ti tukaj?! Mislila sem, da bo prej luna padla na zemljo, kot da boš ti prišel k meni v vas! Kaj se je zgodilo, povej!

Prísank: Vidiš, tale fant je preluknjal moj zid.

Kekec: S palico sem v zid zbezal luknjo in skoznjo spustil miško.

Prísank: Zato moram sedaj držati obljubo, da bom s tabo zopet prijatelj, ko bo skozi moj zid prišla živa stvar.

Jerica: Kekec, dobro si nasukal Prísanka. Sedaj si me prepričal, da so tvoje vragolije lahko tudi koristna zadeva.

Škrlatica: Kar težko si predstavljam, kako veliko dobroto sta mi storila Jerica in Kekec. Jerica mi je vrnila zdravje, Kekec pa je med naju s Prísankom prinesel mir, ki ga je že desetletja dolgo najedalo sovraštvo.

Kekec: Meni se zdi, da nisem naredil nič posebnega.

Škrlatica: O pač, Kekec! Lahko bi si rekel: »Briga me vajino sovraštvo« in bi po tvojem odhodu vse ostalo tako, kot je bilo. Ti pa si s svojo prebrisanostjo poskusil spremeniti stvari – in uspelo ti je.

Prísank: Bodi dovolj teh govorov, da mi ne bodo pritekale solze iz oči. (*Ponudi Škrlatici roko.*) N, Škrlatica, roko; ti, Kekec, pa udari, da bo poslej prijateljstvo med nama trdno kot še nikoli. Jutri bom podrl zid, da boš tudi ti lahko prišla k meni na obisk.

Škrlatica: Z velikim veseljem, Prísank. Tudi sama sem že razmišljala, kako bi prerezala to debelo vrv sovraštva, pa kar nisem in nisem imela moči. No, je pa Kekec to zmogel s svojo prebrisanostjo. Pa tudi ti Prísank nisi slab človek, ker si držal dano obljubo.

Tinka: Res, stric Prísank ni slab človek. Pogledaj, Jerica, kako mi je pozdravil nogo.

Kekec: Pogledaj tudi moje citre, ki mi jih je zamenjal za tisto ubogo piščalko, ki mu sedaj zvečer pomaga zaspati.

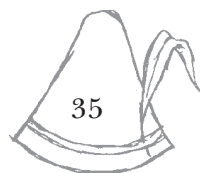
Prísank: O, to pa to! Tvoja piščalka ima nenavadno moč. Toliko veselja in navdušenja si že napihal vanjo, Kekec, da sem se tudi jaz našel tega veselja. N še tole škatlico. Ampak odpreti jo smeš šele, ko boš prišel domov.

Škrlatica: No, družčina, vidim, da je vsak, ki je hotel pomagati drugemu, sam še več prejel. Dobrota nikoli ni sirota. Bolj jo razdajamo, več je je! Jerica, dobro čuvaj mežikelj. Samo v tvojih rokah je zdravilen, ker diši po tvoji velikodušnosti!

Kekec: Hvala, stric Prísank, in oprostite moji muhavosti. Upam, da mi niste zamerili, ko sem vam zapravil pet koz?

Prísank: Ah, kaj bi to! Divjih koz je v tej gori ogromno. Jaz jim nudim samo stajo. Enkrat jih je notri več, drugič manj, kdo bi jih venomer prešteval. Ti si bil njihov pastir le zato, da bi se ob njihovi muhavosti naučil nekoliko potrpežljivosti.

Pehta: Prijetno so še kramljali in vila Škrlatica je pripravila bogato pojedino. Kar težko jim je bilo, ko so se morali ločiti. Iz vasi globoko v dolini je veter prinašal opoldansko bitje zvoná, ki je v Kekcu in njegovih sestrah predramilo hrepenenje po skorajšnjem snidenju z domačimi. Le nekaj dni so bili zdoma, a se jim je zdelo, da je minila cela večnost. Nasmejanih obrazov so se s hitrimi koraki in pesmijo na ustih odpravili proti domu.

6

Veselo snidenje

Vrednota: ODPUŠČANJE

Markacija dneva: »Dobro delo je vedno srečo imelo«

Simbol: Roža – mežikelj

Pehta: Prijazno nedeljsko popoldne in vihravo obletavanje mavrično pisanih metuljev v Kekčevi materi, kljub vsej poletni prešernosti, ni budilo nobenega novega upanja. Bolezen jo je bila zaradi izgube otrok še globlje stisnila k tlom. Bilo je, kot da dih življenja v njej počasi zamira.

V popoldanski pripeki je sedela pred kočo in srepro zrla nekam v daljavo. Kekčev oče se je vtem vrnil s polja, kjer je ocenjeval zrelost žitnih klasov, in prisedel k materi.

Oče: Kolikokrat sem ti že rekel, da si ne jemlji preveč k srcu. Otrók ni požrla nobena divja zver. Verjetno so vsi skupaj šli k Nežari. Boš videla, Kekec in Tinka se prav kmalu vrneta.

Pehta: Mati ni hotela nič odgovoriti, še naprej je prazno zrla v daljavo; prav dobro je vedela, da jo hoče oče le potolažiti, in da tudi sam ni prepričan v tisto, kar govori. Nekaj časa sta še nemo sedela, ker je tudi oče spričo materine ravnodušnosti postal bolj redkobeseden. Nenadoma pa je to brezizrazno spokojnost pretrgala razigrana pesem, ki je prihajala z obronkov gozda.

Kekec (*poje*): *Kaj mi poje ptičica, ptičica sinička? Dobra volja je najbolja, to si piši za uho, smej se vriskaj pesmi piskaj, pa lahko boš srečo ujel!*

Mati (*se predrami*): Ali prav slišim? Ali ni to Kekčev glas?

Oče: Tudi meni se zdi, da sem nekaj slišal.

Kekec: Juhuhu! Juhuhu!

Mati: Resnično, to je Kekec!

Pehta: V materino srce se je naselilo pričakovanje, ki ga nič na svetu ne bi moglo zaustaviti. Verjela je, da bo zdaj zdaj zagledala Kekca, ki se vesel vrača proti domu. In res, le nekaj trenutkov zatem sta pred hišni prag vsa nasmejana prisopihala Tinka in Kekec.

Tinka: Mati, mati! Tako sem vas že pogrešala, pa vas oče tudi! Ampak nisem upala jokati, ker bi Kekec potem iz mene norce bril.

Mati: Nič ne dé, Tinka, tudi če bi ti Kekec ponagajal, da sta le doma! Kod sta hodila?

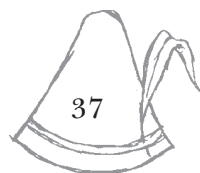
Kekec: Pozdravljeni, mati, in vi, oče! Stricu Prísanku sem moral koze napaсти, zato sva se s Tinko nekoliko zadržala.

Oče: Trije dnevi so zate *nekoliko*? Tvoja mati in jaz sva bila v skrbeh za vaju.

Tinka: Oprostita, ampak jaz sem tudi morala ostati pri Prísanku, da mi je nogo pozdravil.

Mati: Že prav, da sta se le vrnila.

Pehta: Jerica, ki je prizor srečnega snidenja opazovala od daleč, skrita za čebelnjakom, se je počasi približala domačemu pragu.

Mati (*presenečeno-vesela, opotekajoč se vstane*): Jerica, Jerica! Si se tudi ti vrnila?!

Jerica: Mati, oprostite, ker nisem šla k teti Nežari.

Mati: Nič ne dé, Jerica. Prav, da si prišla nazaj. Že vse dneve me grize slaba vest, da sem te po krivici poslala zdoma.

Jerica: Saj vam nisem nič zamerila. Te dni sem bila pri vili Škrlatici. Za vas mi je dala poseben cvet, da vam vrne zdravje.

Mati: Veš, meni ne more pomagati več noben cvet. Dragi otroci, sedaj lahko mirno umrem, ker ste se srečno vrnilo.

Jerica: Mati, ozdraveli boste. Poduhajte ta cvet.

Mati (*poduha*): Mhmhm, kako lepo diši. Neverjetno, kako se mi vračajo moči! Že dolgo se nisem tako dobro počutila.

Jerica: Mati, ta cvet sem sama utrgala visoko tam gôri v Škrlatici. Veliko truda in ljubezni sem vložila, da sem prišla do njega. Vila je bila bolna in me je prosila, naj grem ponj, da bo ozdravela. Za nevarno pot me je spodbudila s svojo modrostjo: *Vsako naše dobro delo je kot odmev, ki se sproži v skalovju in v pogorje razliva tisočero glasov. Zaradi njih, mi je rekla, skale nikoli več niso, kar so bile: Vanje je za vso večnost vklesan pečat glasu, ki vsak trenutek lahko obudi nov odmev.* Glejte mati, ko sem utrgala cvet za vilo Škrlatico, sem mislila tudi na vas, da bi tudi vi ozdraveli.

Mati: Jerica, ne vem, zakaj mi moje krivično ravnanje vračaš s tolikšno dobrotto?

Jerica: Mati, saj ne delam nič posebnega! Le to, kar morem, vam storim. Zakaj bi se jezila na vas, če vam lahko odpustim?

Mati: Jerica! Ti mi odpuščaš?

Jerica: Iz vsega srca, mati. Sedaj, ko ste zdravi, bomo lahko zaživel nanovo. Moja mamica, s katero se velikokrat pogovarjam, mi vedno šepeta, naj bom dobra do vas.

Mati (*jo objame*): Jerica, otrok moj!

Pehta: Ob takšnem snidenju je moral tudi Kekec obrisati solzo sreče, ki mu je kánila naravnost na citre. Resnično, čakal je tega trenutka, da bo njegova krivda oprana. V tem trenutku je v njem dozorel trden sklep, da bo od slej vsako njegovo dejanje in vsak njegov vrisk izvabljal plemenit odmev. Oče, ki je hotel pretrgati nastalo tišino, je radovedno vprašal Kekca.

Oče: Saj res, Kekec, odkod pa tebi citre?

Tinka: Prísank mu jih je dal, ko mu je koze pasel in ko mu je lepo igral na piščalko.

Kekec: Ne znam še veliko igrati, a kakšno vižo se bom kmalu naučil. Tinka bo pela, jaz bom igral, vi, mati, pa boste zaplesali! Boste že videli, kako vam bo Kekec obrusil pete! (*Se vsi smejejo.*)

Tinka: Kekec, sedaj sem se spomnila, da ti je Prísank dal tudi neko škatlico. Daj, odpri jo!

Kekec: Skoraj bi bil pozabil nanjo. (*Odpira.*) Saj ni nič posebnega. Listek s

par besedami je notri. (*Bere.*) *Lepo se nasmelj.*

Tinka (*pogleda od spodaj drugo stran listka*): Ampak tu na drugi strani piše še nekaj.

Kekec: Pa res! (*Bere.*) *Daj naprej. Prísank. Torej: Lepo se nasmelj in daj naprej.*

Pehta: Na Kekčevo domačijo sta se vrnila pesem in veselje. Kekec je bil prešerne volje, Tinka je veselo poskakovala in tudi Jerica je kar naenkrat v materinih očeh naredila vse prav, čeprav je zelje kuhala po svoji stari navadi. Materine oči so se spremenile: Na vse enako so gledale z ljubeznijo in škatlica, v kateri je bil zaklad *Lepo se nasmelj in daj naprej* je bila zdaj pri enem, zdaj pri drugem in na ustnice, predvsem pa v srce slehernega izvajljala iskren nasmeh.

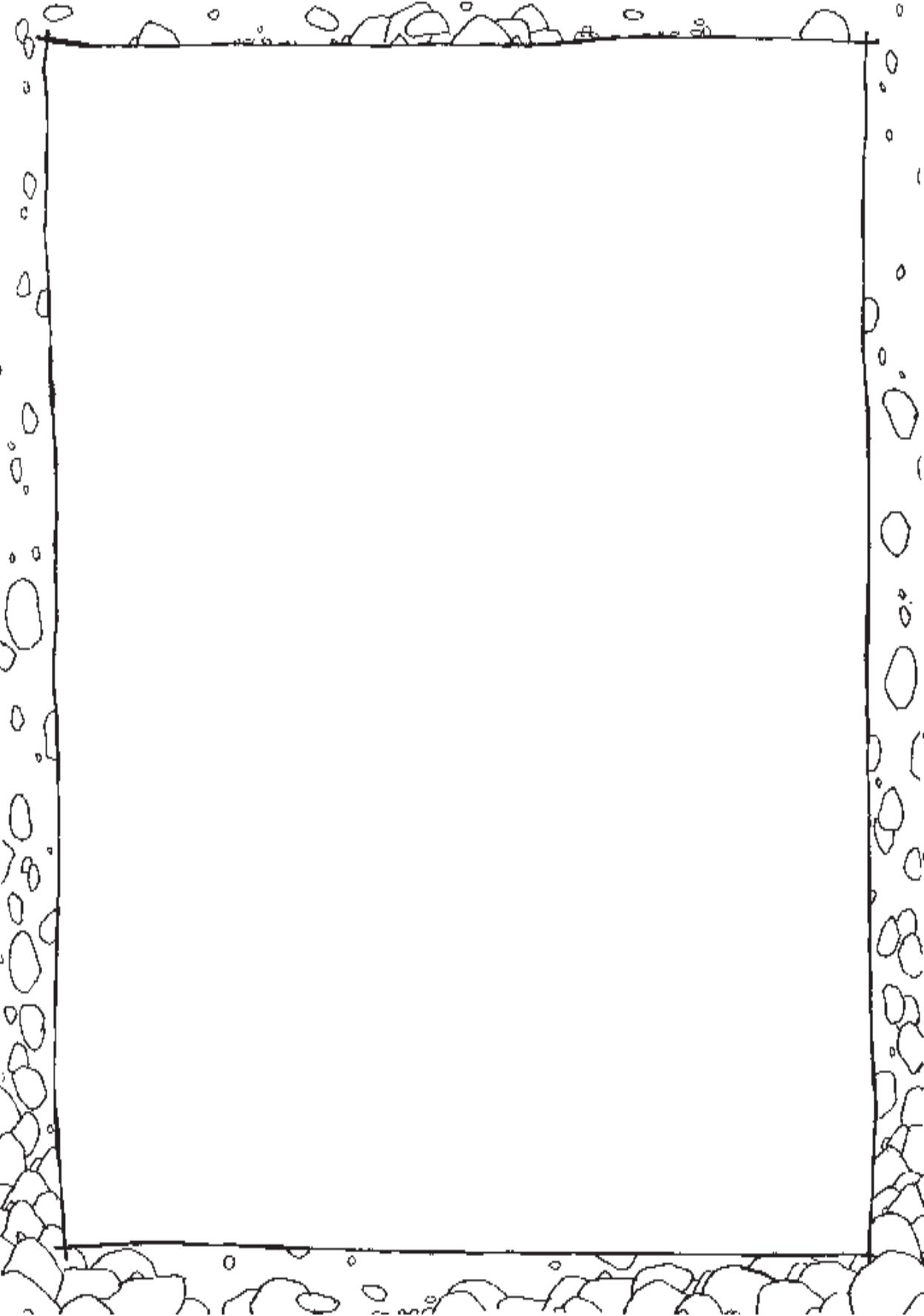
Tako, dragi moj Volkec! Tu najino zgodbo končujeva. Brž pojdiva naprej, da čimveč kratkohlčanikov izve za Kekčevo škatlico, da se bo povsod, po gorah in dolinah, razlegala beseda, ki bo pesem in vriskanje, in bo našla odmev pri vseh, ki v srcu dobro mislijo!

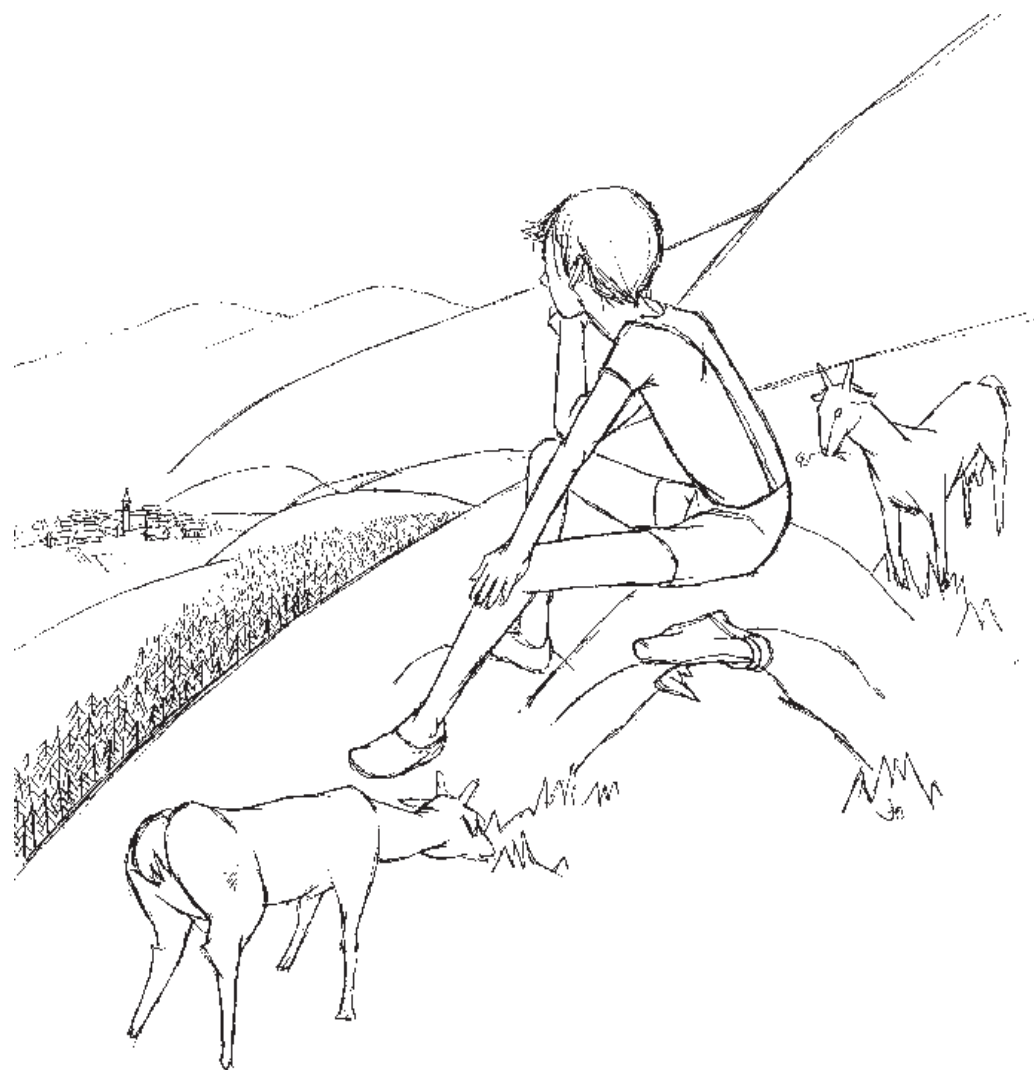
Nekaj podatkov o MEŽIKLJU

Družina: jegličevke. Vrsta: Lepi jeglič (druga imena: avrikelj, ključ sv. Petra, mešenikeljc, mežikelj, smugeljček, trotočka). **Rastišče:** gore Evrope, zlasti Alpe; gruščate trate in skalne razpoke od montanskega do alpskega sveta. **Uporaba:** V 15. stoletju so ji kot prvi spomladanski rastlini pripisovali čarobno moč. Verjeli so, da je sposobna vezati sončno energijo, pregnati demone in turobne more ter izboljšati počutje človeka. V ljudski medicini so ga včasih cenili pri revmatskih obolenjih (zaradi spojin salicilne kisline). V Sloveniji je zavarovana od leta 1922. **Izgled:** podoben je trobentici oz vsem ostalim jegličem, rumeni cvetovi na visokih pecljih.

SLIKO POGLEJ NA: http://www.pzs.si/roze/l_jeglic.jpg

MOLITVE

- Molitev začnemo s *pesmijo* po izbiri ali s tisto, ki je predlagana, nato pa molimo eno od *molitev*, ki jih otroci znajo.
- Po tej molitvi sledi kratek *uvod v temo in vrednoto dneva*, ki ga pove **voditelj**. Med tem uvodom lahko na določeno mesto prinesemo simbol dneva in dodamo napis z vrednoto ali rubinom dneva. Za ta namen pripravimo poseben prostor, kjer bomo morda ob križu ali Marijini sliki simbol in napis izpostavili kot spodbudo otrokom pri molitvi in pri prizadevanju za vrednoto čez dan.
- Sledi molitev, s katero prosimo za moč pri uresničevanju vrednote oz. kreposti in zaključek s pesmijo.
- Predlagam, da povabimo otroke (in animatorje), da *napišejo svojo molitev* in jo dajo odgovorni osebi ali v določeno skatlo. Te molitve lahko *uporabimo pri skupni molitvi*. Lahko pa otroke povabimo, da povedo svoje *spontane prošnje in zahvale*.

PRVI DAN

Pesem: Nasmeh v očeh ...

Tebe ljubim, Stvarnik moj ... Sveti angel ...

Uvod, voditelj

Skupaj z Jezusom začnemo naš letošnji oratorij. Spet se bomo zbirali, da se skupaj veselimo, ustvarjamo, igramo, si pomagamo biti dobri in pogumni. Spoznavali bomo Kekca in si prizadevali, da bi ga posnemali v njegovih lepih lastnostih.

V tem času, ki ga bomo preživeli skupaj, se bo v naših medsebojnih odnosih dogajalo marsikaj. Prosim Jezusa, naj nam pomaga, da bomo iskreni in da bi zmogli priznati naše napake in slaba dejanja in ne valiti krivdo na druge. Jezus naj nam pomaga biti dobri prijatelji.

(Prinesemo ogledalo in napis npr.: Iskrenost.)

Molitev

Odpev: Oče, vodi me po svoji poti.

- Oče, hvala ti za vse! Daj, da te bom vedno ljubil bolj kakor vse drugo, da boš ti vedno na prvem mestu. *Odpev*
- Oče, pomagaj mi, da te bom znal prepoznati v vsaki cvetlici, v vsaki živalci, v vsakem človeku. *Odpev*
- Oče, daj, da te bom vedno nosil v srcu, da bom imel vedno pripravljen prostor zate in za vsakega človeka. *Odpev*

- Oče, kadar padem, naj priznam svojo slabost, ti pa me, prosim, poberi in dvigni. *Odpev*
- Oče, dajaj mi poguma, da bom iskren do sebe, pomnoži mi vero, da bom lučka med ljudmi. *Odpev*
(*prim. Molitve otrok in mladostnikov*)

Pesem: Ti si moj prijatelj ...

DRUGI DAN

Pesem: Jezus je pot, resnica in življenje ...
Oče naš ... Zdrava Marija ...

Uvod, voditelj

Ob začetku novega dne smo se spet zbrali skupaj, da pozdravimo Jezusa in se skupaj z njim odpravimo novim dogodivščinam naproti. Včeraj smo se trudili, da bi bili iskreni in bi govorili resnico. Danes pa nas bo zgodba povabila, naj se za resnico potrudimo. Ni dovolj, da vemo, kaj je prav, ampak se moramo potruditi, da bomo tako tudi delali. Ko nas bo mikalo, da bi pri igri goljufali ali se izognili kakšni dolžnosti, nas bo pipec spominjal, naj se premagamo in storimo tako, kot je prav. Jezus naj nam pomaga, da bomo prezali čimveč zank nepoštenosti in lenobe.

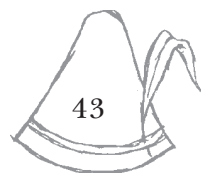
(*Prinesemo pipec ali škarje in napis npr.: Poštenost.*)

Molitev

Odpev (pesem): Blagor človeku, ki ljubi Boga,
podnevi ponoči je varen pri njem.

- Blagor človeku, ki posluša Gospoda, z njegovimi zapovedmi ima veliko veselje. *Odpev*
- Dobro je človeku, ki je milostljiv in posoja, ki svoje reči ureja pravično. *Odpev*
- Ne boji se zlobne govorice, njegovo srce je trdno, gotovo v Gospodu. *Odpev*
- Svoje stvari razsipno daje ubogim, njegova pravičnost ostane na veke. *Odpev*
(*prim. Ps 112*)

Pesem: Hodil bom, Gospod ... *ali* Nič ne de, če so poti ...

Pesem: Ko čutiš to ...

O Gospa moja ...

Uvod, voditelj

Kako se počutite, kadar vam kdo pomaga, ko potrebujete pomoč ali vas posluša in tolaži, ko ste v stiski? Pa tudi sami tako ravnate? Kdor rad osrečuje druge, je sam srečen in vesel. Polepšajmo danes dan drugim in sebi s tem, da bomo radi pomagali, da se bomo pogovarjali s tistim, ki bo morda osamljen, da bomo prijazni tudi do neprijaznih. Prosimo Jezusa naj nam daje moč, da bomo delili kruh pomoči in prijaznosti.

(Prinesemo kos kruha in napis npr.: Prijaznost in pomoč.)

Molitev

Odpev (pesem): Jezus moj, ljubim te, bolj kot vse drugo ljubim te

Vse, kar je v meni, naj prepeva ti, Jezus moj, ljubim te.

- Jezus, pred teboj smo vsak s svojim veseljem in skrbmi. Bodi danes z nami in nam pomagaj živeti v veselju. *Odpev*
- Jezus, ti si Pot, Resnica in Življenje. Pomagaj nam, da te najdemo in ob tvoji roki hodimo po pravi poti. *Odpev*
- Gospod, odpri nam oči za potrebe in stisko drugih. Nauči nas z veseljem pomagati in deliti svoje stvari z drugimi. *Odpev*
- Jezus, blagoslovi danes naše delo, igro in naša prijateljstva; pomagaj nam, da bomo odprti in prijazni drug do drugega. *Odpev*

(prim. Gospod, nauči nas moliti)

Pesem: Hej, brat, odpri oči ... *ali* Nočem več ur ...

Pesem: Zdaj sem tu, moj Bog ... (Ti najsvetlejša si luč v temi)

Tebe ljubim, Stvarnik moj ... Sveti angel ...

Uvod, voditelj

Gotovo si vsi želite biti pogumni. Kdaj pa smo pogumni? Gotovo za prepiranje in lenobo ni potrebno imeti veliko poguma. Če pa hočemo biti dobri s tistimi, ki do nas niso dobri ali nekemu pomagati, tudi če je težko, za to pa

je včasih potrebno zelo, zelo veliko poguma. Roža naj nas danes večkrat spomni, da bomo pogumni za dobra dela. Jezus, ki je bil tako pogumen, da se ni branil niti smrti za naše odrešenje, pa naj nam pomaga pri tem.

(Prinesemo narisano pot in palico ter napis npr.: Pogum za dobro.)

Molitev

Odpev (pesem): V meni je pogum, vem, da zmorem vse to,
saj ob meni si ti vsak dan.

Jezus, rad bi bil pogumen.

Rad bi premagoval svojo lenobo in prepirljivost.

Daj mi poguma za dobra dejanja,

da bom prijazen do vsakega in

da bom s prijazno besedo nagovoril

zalostnega ali osamljenega prijatelja, ki ga bom srečal. *Odpev*

Jezus, pomagaj mi, da bom pomagal,

tudi če moji prijatelji ne bodo hotel pomagati.

Daj mi poguma,

da bom takrat, ko bom opazil, kaj lahko dobrega storim,

to storil, brez da bi me drugi prosili

in tudi če se drugi z mano ne bodo strinjali. *Odpev*

Jezus, ti mi govoriš:

»Bodi pogumen! Ne boj se! Jaz sem s teboj!«

Vem, da boš danes z menoj.

Daj, da bom pogumen in vesel, ker mi ti daješ moč! *Odpev*

Pesem: Na tej poti v večnost ...

PETI DAN

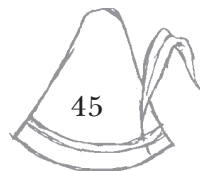
Pesem: Mir potuje ... *ali* Mir vam dajem ...

Oče naš ... Zdrava Marija ...

Uvod, voditelj

Verjetno vsi vemo, kako nam je težko, če se doma skregamo, če se prepirajo starši ali če si s prijatelji ali doma kaj zamerimo in se potem ne pogovarjamo. Včasih slišimo, koliko je vojn po svetu in mislimo na otroke, ki tam trpijo. Pozabimo pa, da smo za vojne doma in med prijatelji včasih krivi sami. Vsak od nas lahko kaj naredi, da bi bilo več miru v družini, med prijatelji, v oratoriju. Danes se bo vsak od nas potrudil, da bo gradil mir in prinašal veselje.

(Prinesemo narisan ali narejen most ter napis npr.: Delo za mir.)

Molitev

Gospod, naj bom nosilec tvojega miru,
da bom tja, kjer je sovraštvo, prinašal ljubezen;
kjer je krivica, prinašal pravico;
kjer je nered, prinašal red;
kjer je zabloda, prinašal resnico;
kjer je sumničenje, prinašal upanje;
kjer je tema, prinašal svetlobo;
kjer je žalost, prinašal veselje.

Gospod, daj da bom raje tolažil,
kot pa iskal tolažbe,
da bom raje ljubil, kot da bi iskal ljubezni.

Ko pozabim nase, najdem,
ko odpuščam, je tudi meni odpuščeno,
ko umiram sebi, se prebujam v večno življenje.

(sv. Francišek Asiški)

Pesem: O moj Bog, dopusti mi ...

ŠESTI DAN

Pesem: Svetel plamen ...

O Gospa moja ...

Uvod, voditelj

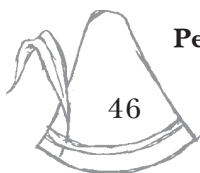
Prebudili smo se v zadnje jutro letošnjega oratorija. Čaka nas še en dan skupnih dogodivščin. Marsikaj smo doživeli ta teden. Poglejmo za trenutek v svoja srca, da se Jezusu zahvalimo za vse lepe stvari. Hkrati pa premislimo, če bi lahko kdaj drugače ravnali, da bi nam bilo še lepše. Pomislimo, ali je potrebno, da komu odpustimo ali koga prosimo, naj nam odpusti. Vsi kdaj ravnamo narobe, toda to lahko s prošnjo za odpuščanje in z odpuščanjem popravimo. Odpuščanje v naših srcih rojeva veselje in mir. Skupaj molimo Jezusovo molitev za vsakega od nas in za naše domače in drug drugemu iz srca odpustimo.

(Prinesemo rožo-mežikelj in napis npr.: Odpuščanje in veselje.)

Molitev

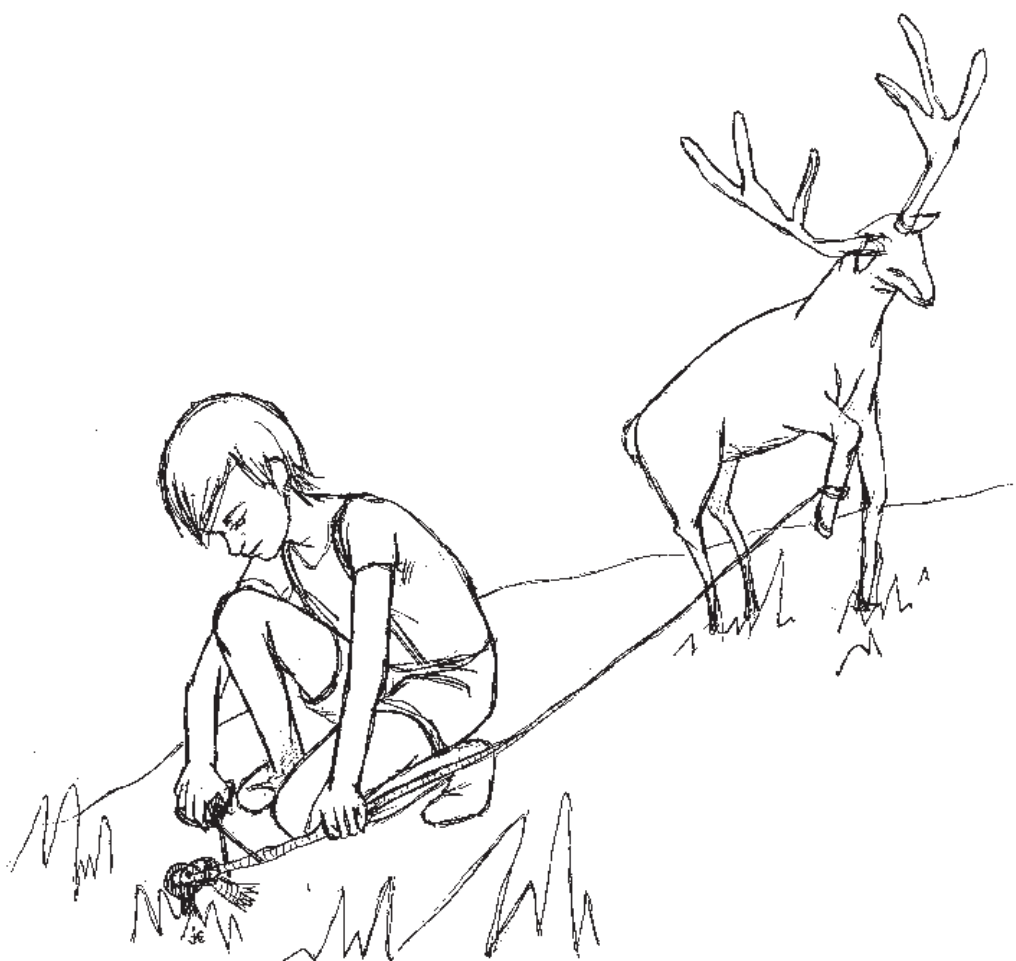
Oče naš ...

Pesem: Zahvaljujte se Gospodu vsi ...

KATEHEZE

A za mlajše
B za starejše

KATEHEZE ZA MLAJŠE

POTEK DELA

Animator spodbudi in vodi obnovo zgodbe o Kekcu, ki so jo otroci videli. Naj se ne ustavijo le ob tem, kaj je kdo naredil, ampak predvsem, kakšne so posamezne osebe, katere so njihove dobre *lastnosti* in kakšne pomanjkljivosti imajo.

Pogovor naj poteka ob izdelavi plakata: animator lahko že predhodno nariše nastopajoče osebe – so tudi *v zbirki risb letošnjega oratorija* (Kekec, Jerica, Tinka, mama ...) in primerno ozadje. Otroci ob pogovoru k posameznim osebam vpišejo njihove lastnosti, pobarvajo risbo, ob rob plakata vpišejo svoje ime ...

Namen plakata je, da spremlja skupino ves teden. Tudi v prihodnjih dneh naj se dodajo nove osebe, vpišejo njihove lastnost in osebam prejšnjih dni dodajajo nove lastnosti. Zato naj bo plakat dovolj velik, trpežen in spravljen na primernem mestu, da se bo ohranil ves čas oratorija. Lahko se predloži tudi tekmovanje med skupinami, kdo bo lepše in izvirneje izdelal plakat.

1/A

OD DOMA

Danes na plakat prilepimo portret Kekca, Jerice, Tinke in matere (začnemo vpisovati njihove lastnosti in jih dopolnjujemo tiste dni, ko osebe nastopajo).

Pogovor: Danes nas je Kekec naučil nekaj zelo pomembnega: to, da moramo vedno biti iskreni. V prvem delu današnje zgodbe smo lahko to opazili. Kdaj? (Ko je mati oštela Jerico, ker ni pazila na Kekca, se je Kekec hitro oglasil in priznal, da je kriv on sam, ker ni nič vprašal, če gre lahko plezat. Lahko bi ostal tiho, saj mati ni vedela, kaj se je zgodilo. On pa prizna napako, ker noče, da bi bila sestra kaznovana namesto njega.)

Ta Kekčeva lastnost je ravno prava za prvi dan oratorija. Velikokrat se namreč zgodi, da se pri igri skregamo in se potem izgovarjamo: »Jaz nisem kriv, on je začel ...« Če hočemo, da nam bo v oratoriju lepo, se mora vsak potruditi, da bo do drugih dober in da bo iskreno priznal, če je kaj narobe naredil (drugemu nagajal, ni ubogal, goljufal pri igri ...).

Pri tem nam bo pomagala zgodba o Kekcu. Vsak dan bomo slišali kakšno novo Kekčevo dogodivščinoč, spoznali nove osebe, in videli, da ima vsakdo lepe lastnosti, pa tudi tiste manj lepe, ki jih lahko počasi spremeni v lepe. Pri tem nam bo pomagal plakat ... (*razložiti način dela*).

Naloga (markacija dneva) za današnji dan je: »Govori, kar je res, stori, kar smeš; to sta dve stezici do nebes.« To pomeni: če hočeš biti srečen (nebesa so tam, kjer so ljudje srečni), bodi iskren in dober do vseh.

Za zaključek lahko zapojemo: Sem jaz, gradim ... *ali* Če si srečen ...

Lahko izvedemo igro *slovenski pregovori*. Otroke razdelimo v skupine po 5. V skupini naj otroci določijo zapisnikarja – Jerico. Jerica dobi list s toliko številkami (npr 1-36), kolikor je različnih pregovorov. Vsi ostali v skupini so Kekci; ta je bil v današnji zgodbi zelo odgovoren in resnicoljuben. Po župnišču ali zunaj v naravi bodo Kekci iskali različne slovenske pregovore (pregovori so zapisani na listkih in jih otroci ne smejo pobirati; to naj storijo po končani igri), jih prebrali in jih prišli povedat zapisnikarju – Jerici (šepetaje, da Jerica druge skupine ne bo slišala pregovora). Igra je omejena na čas (glede na hitrost otrok in na razdalje). Pregovore mora Jerica zapisati točno, ne približno (zato si jih morajo tudi Kekci točno zapomniti). Ko animator vidi, da so najhitrejša Jerica in najbolj hitri Kekci že pri zadnjih pregovorih, igro prekine. Prešteje se število *pravih* pregovorov. Možni slovenski pregovori so tudi naslednji:

Slovenski pregovori

1.

- a) Da se resnica prav spozna, je treba zvoniti na oba (dva) zvona.
- b) Govori, kar je res, stori, kar smeš: to sta dve stezici do nebes.
- c) Iskren in jasen pogled čišla ves svet.
- d) Poštenje več velja kakor sto oralov sveta.
- e) Vsak nosi sodnika s seboj.
- f) Mirna vest je več vredna kakor največje bogastvo.

2.

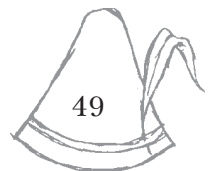
- a) Brez palice ne hodi!
- b) Kakor si boš postlal, tako boš tudi ležal.
- c) Kdor hoče vedeti, ta mora vprašati.
- d) Kdor hoče, temu ni nič težko; kdor noče, pa vse.
- e) Zrno na zrno pogača, kamen na kamen palača.
- f) Česar polno je srce, to usta govore.

3.

- a) Dobro delo je vedno srečo imelo.
- b) Drevo se na drevo naslanja, človek na človeka.
- c) Dvakrat da, kdor hitro da.
- d) Kdor rad kruh deli, se mu v roki množi.
- e) Kruhek, ki pade na tla, poberi in poljubi ga!
- f) Kdor ti pomaga v sili, se tudi ti njega usmili.

4.

- a) Dober človek vse na dobro obrne.
- b) Hočeš druge vneti, moraš sam goreti! (Slomšek)
- c) Kjer je volja, tam je tudi pot.

- d) Pesem preganja človeku skrbi.
 e) Veselo na delo, da uspeh bo imelo.
 f) Vse zmoreš, če hočeš!
- 5.
- a) Delo in mir je sreče izvir.
 b) Dobra beseda dobro mesto najde.
 c) Kar ne pride iz srca, ne prime se srca.
 d) Kdor dela za stvar, mu ni za denar.
 e) Ljubezem je zakon nebes, prepri zakon pekla.
 f) Znamenje dobrega srca je veder obraz.
- 6.
- a) Besede mičejo, zgledi vlečejo.
 b) Dobro se z dobrim vrača.
 c) Kar se Janezek nauči, to Janez zna.
 d) Kdor je v malem zvest, njemu daj veliko v pest.
 e) Srečno živi, kdor se mlad (po)trpeti uči. (Slojšek).
 f) Kdor tebe s kamnom, ti njega s kruhom.

2/A

PRI DIVJEM LOVCU

Na plakat prilepimo portret divjega lovca (zapišemo njegove lastnosti), gore, kočo, zanko (dopolnimo lastnosti Jerice, Kekca, Tinke na plakatu).

Pogovor: obnova zgodbe in dopolnjevanje plakata.

Danes je Kekec naredil nekaj posebnega: rešil je jelena, ki se je ujel v zanko. Le zakaj, ko pa je videl, kako je to nevarno? Jelen bi ga lahko ranil; če bi lovec odkril, kaj namerava, bi ga hudo kaznoval. Je Kekec osvobodil jelena zato, da bi se hvalil pred prijatelji?

Vemo, da je Kekec iskren, da pove, kaj je prav in kaj ne. Obenem pa Kekec tudi naredi to, kar je pravično. Divji lovec je bil krivičen do živali, Kekec vidi, da to ni prav, zato stori vse, da jelena reši.

Mariacija dneva pravi: »Vse zmoreš, če hočeš.«

Če hočemo, smo lahko iskreni, resnicoljubni, pravični, pa čeprav to ni enostavno in se je treba za to potruditi.

V oratoriju najbrž ne bomo srečali jelena, ki ga bo treba reševati, srečali pa bomo lahko Kekca. Kekec je sicer preoblečen v kakšnega animatorja ali otroka, lahko pa ga prepoznamo. Kar pomislimo, če to ni res. Kdo je včeraj srečal preoblečenega Kekca, ki je naredil kaj lepega, dobrega, poštenega (*vsak naj se skuša spomniti vsaj enega primera*)?

Vsem oratorijancem, ki smo jih spoznali za Kekce, lahko v zahvalo podarimo npr. bombon ali v skupini izdelamo kakšno majhno darilo, pozornost ... To pobudo lahko voditelj oratorija ob zaključku dneva še enkrat vsem razloži. Namen: pozornost na dejanja.

V igri bomo imeli priložnost, da pokažemo, da znamo biti pravični, iskreni. Igra se imenuje Speča sova. Sova ima zavezane oči. Nanjo pripnemo 30 ščipalk za perilo, ki predstavljajo perje. Vsi ostali igralci (okrog 10) skušajo populiti čimveč perja (neopazno, neslišno). Tisti, ki se ga sova prvega dotakne, je v naslednji igri speča sova.

3/A

ZA VISOKIM OBZIDJEM

Na plakat prilepimo portret Prisanka (vpišemo njegove lastnosti), kos kruha (ne pozabimo dopolniti lastnosti Tinke in Kekca).

Pogovor: obnova zgodbe in dopolnjevanje plakata.

Danes lahko občudujemo Kekčevo skrb za sestrico: odreče se svoji malici in jo daruje sestrici, vzame jo na rame in jo nese, brani jo pred neznancem (ker misli, da je hudoben, čeprav v resnici ni).

Vsa ta dejanja nas lahko spomnijo na priliko o usmiljenem Samarijanu, ki jo je povedal Jezus. *Animator (lahko ob pomoči otrok) pove priliko (Lk, 10, 30-37):*

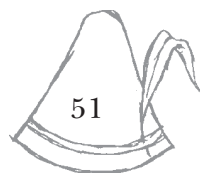
Jezus je rekel: »Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli.

Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel po drugi strani mimo. Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo. Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil. Stopil je k njemu, zlil olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj.

Naslednji dan je vzel dva denarja, ju dal gostilničarju in rekel: »Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.«

Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike. Oni je dejal: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.« In Jezus mu je rekel: »Pojdi in ti delaj prav tako.«

Jezus nas vabi, da tudi mi skrbimo za druge, da pozabimo nase in naredimo nekaj dobrega za tiste, ki so mlajši od nas, ki potrebujejo pomoč, ki so žalostni, revni ...

(Otroci lahko to priliko zaigrajo.)

Markacija dneva pravi: »Kdor rad kruh deli, se mu v roki pomnoži«. Če svojemu bližnjemu nekaj dobrega narediš, zato nisi revnejši, ampak bogatejši; ne osrečiš le drugega, ampak tudi sebe.

1. Skrivni prijatelj

Razložiti igro (vajo) *skrivnega prijatelja*. Imena vseh v skupini napišemo na enako velike listke. Listke poberemo, pomešamo. Vsak prebere (to je skrivnost, za katero ne sme vedeti nihče) ime z listka. Če je kdo potegnil sebe, vse listke še enkrat pomešamo in ponovno izvlečemo. V današnjem dnevu skrbimo na poseben način za svojega skrivnega prijatelja. Po nekom drugem mu pošljemo npr. čokoladni bombon in mu naročimo, naj ga nese našemu skrivnemu prijatelju in pove: »To ti pošilja tvoj skrivni prijatelj.«

2. Rezanje čokolade

Lahko izvedemo tudi igro *rezanje čokolade*. Potrebujemo vsaj eno 200-gramsko čokolado (za 8 otrok), ruto za na glavo, predpasnik, desčico, jedilni nož, vilice, mizo, stol, kocko). Sedimo v krogu. Vsak vrže kocko 1x in jo da takoj naprej. Če vrže 6, vstane, vzame predpasnik (predpasnik elegantno zaveže), da na glavo ruto in jo zaveže, se usede, vzame nož in vilice in začne rezati čokolado in je vse do trenutka, dokler kdo drug ne vrže 6 (POZOR: čokolado nosijo otroci v usta z roko, ne z vilicami!). Otroke sproti opozarjamo, da medtem ko jedo čokolado mislijo tudi na druge – da jedo zmerno in počasi; na tak način bomo podobni Kekcu, ki je bil zelo pozoren do Jerice).

4/A

PASTIR DIVJIH KOZ

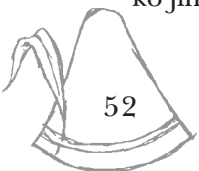
Plakat dopolnimo z rožo mežikelj, divjimi kozami. Prisanku, Kekcu in Jerici dodamo lastnosti.

Pogovor: obnova zgodbe in dopolnjevanje plakata.

Kaj ugotovi Kekec glede odmeva? Kaj sliši v odmevu? Danes lahko pri Kekcu občudujemo pogum. Pa ne samo pri Kekcu, tudi pri Jerici.

Pogum ni isto kot predrznost, čeprav sta si na prvi pogled zelo podobna. Ali je tisti, ki divja po cesti, pogumen ali predrzen? Kaj pa tisti, ki se norčuje iz učitelja – je pogumen ali predrzen? In kdor krade ali goljufa?

Kdor je zares pogumen, se loti velikih in lepih stvari, se ne baha in ne povzroča škode. Kekec se ne ustraši težke naloge (pasti divje koze), ne obupa, ko jih nekaj uide, ampak iznajdljivo reši svojo nalogo.

Kaj pa Jerica? Že v prejšnjih zgodbah smo lahko videli, da je pogumna deklica, ki ne obupa v težavah. Danes se je podala na tako zahtevno pot, da se ji je celo Kekec čudil.

Oba, Kekec in Jerica, sta se ravnala po naši **markaciji dneva**: »Kjer je volja, tam je tudi pot.« Kdor je pogumen, kdor hoče, bo že kako našel pot, da bo naredil to, kar je dobro. Če delaš dobro, kaj odmeva?

Ne pozabimo na našega skrivnega prijatelja. Najdimo poti, da mu bomo lahko naredili kakšno uslugo ali razkrijmo skrivne prijatelje in povejmo, kako smo včerajšnji dan zanj poskrbeli oz. opazili skrb našega prijatelja.

Nekaj možnosti, kako udejanjiti pogum:

1. Lahko pripravimo lov na zaklad z različnimi nalogami (je lahko tudi v prostoru).

2. V naravi lahko skupaj z drugimi animatorji pripravimo preizkus za otroke (premagovanje ovir: voda, blato, strm hrib...) in kratek pogovor po tem.

3. Otroci preko raznih ovir prenašajo opeke z ene strani na drugo (lahko bi iz opek sestavili portret Kekca ...).

4. Slepí konj. Potrebujemo tudi pogum, da zaupamo drugemu. Otroke razdelimo v pare (lahko jo igramo kot štafetno igro). Steklenice postavimo v vrsto eno za drugo, tako da je med dvema približno pol metra razdalje. Med steklenicami začrtamo cesto (ali jo ustno razložimo). »Konju« zavežemo ruto čez oči. »Kočijaž« mu čez ramena in pod pazduho da vrstico; to so vajeti, s katerimi bo vodil konja (če potegne desno vrstico, bo zavil desno, če levo - levo, drugače naravnost). Naloga je v čim krajšem času prepeljati kočijo po cesti ob čim manj nesrečah, ki jih predstavljajo podrté steklenice.

5/A

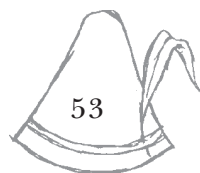
SKRIVNOSTNI CVET

Plakat dopolnimo z vilo Škrlatico in njenimi lastnostmi, dodamo zid, palico; dopolnimo lastnosti (ali pa samo potrdimo) Kekca, Jerice, Prisanka.

Pogovor: obnova zgodbe in dopolnjevanje plakata. Kakšen **odmev** je imelo dejanje Jerice v vili Škrlatici in Kekčevo dejanje v Prisanku? In v tebi?

Markacija dneva pravi: »Delo in mir je sreče izvir«.

Otroci iz naše zgodbe so pomagali, da sta Prisank in Škrlatica spet postala prijatelja. Mir vedno prinese srečo in zadovoljstvo ter podira pregrade sovrastva.

V svetu je veliko vojn, veliko ljudi po krivici trpi zaradi preprirov. A vsakdo, tudi jaz, lahko prispeva, da raste mir in se manjša sovraštvo.

Kako? Spomnimo se na vse, kar smo se v oratoriju pogovarjali: iskrenost, pravičnost, skrb za drugega, pogum, iznajdljivost ... Vse to je potrebno, če hočemo graditi mir.

Skupaj sestavimo *kuharski recept* za pripravo Miru (npr.: vzemi 1kg iskrenosti, drobno nasekljaj, dodaj ščepec iznajdljivosti itd.), ga napišemo ali narišemo; objavimo v oratorijskem / župnijskem glasilu, komu podarimo, predstavimo drugim skupinam ...

Zapojemo pesem o miru.

6/A

VESELO SNIDENJE

Plakat dopolnimo z lastnostmi mame (pozitivne), dodamo portret očeta in napišemo kakšno njegovo lastnost; prilepimo sliko skrinje. Še enkrat preverimo lastnosti Kekca, Jerice, Tinkare in po potrebi še dopolnimo plakat s soncem, rožami ...

Pogovor: obnova zgodbe in dopolnjevanje plakata.

Še nekaj pomembnega smo se danes naučili: znati je treba prositi odpuščanja in odpustiti storjene krivice, če hočemo, da se zid sovraštva med nami ljudmi podre. Kakšen *odmev* (posledice) je imelo pri Kekcu in njegovih domačih njegovo bivanje pri Prisanku?

Ali je bilo materi lahko prositi odpuščanja Jerico?

Kaj pa Jerici, je bilo lahko odpustiti mačehi, ker jo je poslala od doma?

Ne eni ne drugi ni bilo lahko. A odpuščanje je še bolj čudežno od čudežnega cveta, ki je materi vrnilo zdravje. Kaj odslej odmeva v družini?

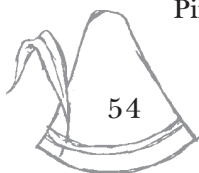
Vsakdo naj pomisli, če mora koga prositi odpuščanja, in naj nariše to osebo ali napiše molitev. Pri zaključni maši se te risbe ali molitve prinesejo na oltar kot dejanje sprave in odpuščanja.

Ali: priprava na spoved.

Ali: skupina zmoli očenaš, da bi znali odpuščati, kakor je Bog nam odpustil.

P. s.

- V prilogi naj bodo portreti oseb (velikosti A5), ki bi jih lahko fotokopirali, prilepili na plakat in pobarvali. Tako bi bili lahko plakati lepši ...
- Igra *speča sova* (2. dan) in *slepi konj* (4. dan) sta iz knjige Rafa Pinose *Igrajmo se*.

KATEHEZE ZA STAREJŠE

1/B

OD DOMA

Vrednota: Odgovornost za dejanje

Markacija dneva: »Govori, kar je res, stori kar smeš;
to sta dve stezici do nebes!«

Simbol: Ogledalo

V PREMISLEK

Čut za resnico in iskrenost.

V vsakdanjem življenju smo velikokrat zelo ponižani, če ugotovimo, da se nam je nekdo zlagal in ni bil iskren do nas. Če se komu lažeš, pomeni, da ga ne ceniš. Kdor se nam laže, mu ne moremo zaupati. Nekoliko drugače je pri otrocih. Otroci se pogostokrat zlažejo odraslim, ker se jih bojijo in se ne zavedajo, da je laž huda žalitev človeka. Zato moramo biti do otrok bolj prizanesljivi in jih ne smemo za vsako laž kaznovati.

Odrasli ljudje, med katerimi smo tudi animatorji, pa ne smemo lagati. Kadar naredimo napako, odgovornost za škodo vzamemo nase, čeprav nas to nekaj stane. Tako je storil tudi Kekec v prvem dejanju naše zgodbe. Priznal je svojo napako materi, čeprav ni vedel, kakšna kazen ga čaka.

Sv. Tomaž Akvinski je zapisal: »Ljudje ne bi mogli živeti skupaj, če ne bi imeli skupnega zaupanja, se pravi, če ne bi drug drugemu razkrivali resnice.«

Osma Božja zapoved nam prepoveduje pačiti resnico ravno zaradi tega, ker so lahko zaradi laži uničeni odnosi med ljudmi. Bog hoče z zapovedmi zavarovati naše odnose, ki so pogosto zelo krhki in bi jih laž uničila.

Pričevalci za resnico so tudi mučenci. Spoznali so Resnico in zanjo dali svoje življenje. Sv. Ignacij Antiohijski piše pred smrtjo, ki ga čaka: »Nič mi ne koristi ves svet, nič kraljestva tega sveta. Boljše je zame, da umrjem v Jezusu Kristusu, kakor da kraljujem nad vso zemljo. Njega iščem, ki je za nas umrl, njega hočem, ki je zaradi nas vstal. Rojstvo se mi bliža ...«

Pričati za resnico ni najlažja pot skozi življenje, je pa zagotovo najvarnejša in pelje do cilja.

Pesmi: Hej brat, odri oči; Jezus je pot, resnica in življenje

SVETO PISMO: Jezus pred Pilatom (Jn 18,28-38)

Od Kajfa so torej Jezusa peljali v sodno hišo. Bilo je zgodaj zjutraj. Sami niso šli v sodno hišo, da se ne bi omadeževali, ampak bi smeli jesti pashalno jagnje.

Pilat je prišel ven k njim in rekel: »Kakšno tožbo imate zoper tega človeka?«

Odgovorili so in mu rekli: »Ko ne bi bil hudodelec, bi ti ga ne izročili.«

Tedaj jim je Pilat dejal: »Vzemite ga in ga sodite po svoji postavi.« Judje so mu rekli: »Mi ne smemo nikogar usmrtiti.«

S tem se je izpolnila Jezusova beseda, s katero je označil, kakšne smrti bo umrl. Tedaj je šel Pilat spet v sodno hišo, poklical Jezusa in mu rekel: »Si ti judovski kralj?«

Jezus mu je odgovoril: »Praviš ti to sam od sebe ali so ti drugi povedali o meni?«

Pilat je odvrnil: »Sem mar Jud? Tvoj narod in veliki duhovniki so te izročili meni. Kaj si storil?«

Jezus je odgovoril: »Moje kraljestvo ni od tega sveta. Ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji služabniki bojevali, da ne bi bil izročen Judom, toda moje kraljestvo ni od tod.«

Pilat mu je rekel: »Torej si ti vendarle kralj?« Jezus je odgovoril: »Ti praviš, da sem kralj. *Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da pričujem za resnico. Kdor je iz resnice, poslušaj moj glas.*«

Pilat mu je rekel: »Kaj je resnica?«

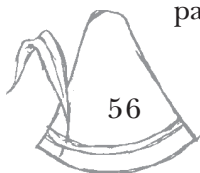
ANIMACIJSKA IGRA

Ogledalo

Otroci se postavijo po parih, obrnjeni drug proti drugemu. Eden od dveh se giblje, drugi ga zrcalno oponaša (ogledalo). Potem igralca vlogi zamenjata. Igro izvajamo v tišini.

POGOVOR OB ZGODBI

- Kdo so Kekec, Jerica in Tinka? Kako bi jih označil?
- Zakaj je njihova mama manj naklonjena Jerici kot drugima dvema otrokoma? Je to prav? Se to dogaja tudi danes?
- Kam se otroci odpravijo nabirat zdravilne plodove?
- Kekca prevzame otroška igrivost in pozabi na vse. Ali se je Kekec zavedal, kakšne posledice bo imela njegova otroška brezskrbnost za Jerico?
- Kekec ni ubogal Jerice, zato bi moral biti kaznovan. Namesto njega pa je kaznovana Jerica. Kaj občuti ob tem Kekec?

Animator vodi razmišljanje in pogovor o podobnih doživetjih otrok, ki so v skupini. Vprašanja so na velikih listih, kamor lahko potem tudi zapisujejo odgovore, da jih vsi vidijo. Vprašanja obdelujejo postopoma, vprašanje za vprašanjem.

DEJAVNOST

1. Lažnivec

Vsak udeleženec naj si zamisli 3 trditve o sebi. Lahko jih zapiše na list, da jih ne pozabi. Dve trditvi naj bosta pravilni oziroma resnični. Ena trditev pa naj bo laž. Vsakemu otroku oz. mladostniku damo pet kamenčkov. Potem pa se igra lahko začne.

Vsak član skupine si poišče partnerja, ki mu pove tri trditve o sebi. Nasprotnik mora ugotoviti, katera trditev je napačna. Če prav ugotovi, mu mora nasprotnik dati kamenček. Nato zamenjata vlogi in drugi pove nasprotniku tri trditve ... Lahko si 3x ali večkrat zamenjajo partnerje ... Zmaga tisti, ki je izgubil čim več kamenčkov. To jim povemo šele na koncu. Tisti, ki je izgubil vse kamenčke, je slab lažnivec, zato je na koncu zmagal.

2. Krivci in žrtve

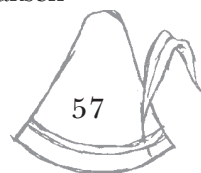
Skupino razdelimo na pol: prva polovica so **krivci**, druga polovica pa **žrtve**. Vsaka skupina na svoj plakat odgovarja na vprašanja. Na vsako vprašanje naj poskuša vsak posameznik dati vsaj en odgovor. Ob koncu oba plakata primerjamo ob vsaki posamični trditvi.

- Spomnim se trenutka, ko sem storil neko nagajivost ali hudobijo, s katero sem škodoval, prizadel kako osebo.
- Ali sem se v trenutku, ko sem storil neumnost, zavedal, da bom s tem nekoga prizadel?
- Kakšna čustva je v meni vzbudila bolečina, tesnoba, jeza človeka, ki sem ga prizadel?
- Kaj sem storil? Sem priznal svojo odgovornost pri dejanju? Sem se potuhnil?
- Kako se je odzval na moje priznanje tisti, ki sem ga prizadel?
- Kako bi ravnal zdajle, če bi ponovila napako?
- Kaj je storil Kekec, ko je spoznal, kam je vodila njegova brezskrbna radoživost?

Na koncu animator povzame pogovor in to, kar je zapisano na plakatu ter zaključi srečanje – morda tako, da vse povabi k poslušanju Božje besede.

Možna misel za povzetek: včasih lahko nedolžna igrivost rodi precej neprijetne izkušnje zate in za ljudi, ki jim pravzaprav nikakor ne želiš nič slabega.

Druga možnost za zaključek je, da vsak od otrok pove kakšno stvar, ki ga je pri pogovoru presenetila, nagovorila, začudila ali v njem pustila kakšen občutek.

3. Ogledalo

Pripravimo veliko ogledalo, Sveto pismo in ikono ali križ Jezusa Kristusa.

Najprej ogledalo: želim si, da je čisto, da mi pokaže lepo podobo (da ni pokvečeno, skrivljeno, ker mi sicer pokaže spačeno podobo) ...

Vsak pride pred ogledalo in pove, kaj najbolj opazi na sebi, kaj najbolj ceni pri sebi, kaj mu je najmanj všeč in bi rad popravil, spremenil ... Potem usmerimo pozornost otrok na Jezusa Kristusa, (ikona ali križ) in Sveto pismo.

Vsak naj se ozre v Jezusa, se spomni kake njegove besede, kaj hoče Jezus povedati prav tebi, česa je on vesel, s čim pa on ni zadovoljen ali, katere njegove besede, dejanja tebi največ povedo, ti najbolj izprašujejo vest

4. Fotogovorica

Po prostoru naj bo razporejenih čim več različnih slik (predvsem z ljudmi). Otroke naprosimo, naj si jih dobro ogledajo, nato pa naj si izberejo tisto, ki jih je nagovorila, ki jim je stopila v oči. Sledi pogovor o tem, zakaj je kdo izbral katero od slik. Nato pa se razdelijo v manjše skupine (če skupina ni pretirano velika, lahko ostanejo skupaj) in s pomočjo izbranih slik, izjav, ki so jih povedali »lastniki« slik, in svoje domišljije sestavijo zgodbo, naredijo plakat ali fotostrip. (Naloga animatorja je, da že vnaprej pripravi čim več različnih slik iz revij, časopisov ...; slike naj bodo raznolike, predvsem pa take, da bodo zbudile dovolj asociacij).

2/B

PRI DIVJEM LOVCU

Vrednota: Od besed k dejanjem

Markacija dneva: »Vse zmoreš, če hočeš!«

Simbol: Pipec oz. velike škarje

V PREMISLEK

Ko se pokaže kak problem, preizkušnja, naloga, tedaj ni dovolj samo govoriti, sanjati in prelagati odgovornosti na druge oz. na nek nedoločen čas. Mnogokrat je potrebno vzeti stvari v svoje roke, ponuditi svojo pripravljenost, svoje moči, svoje darove, svoj čas, odreagirati takoj in ne šele jutri. Spet drugač je treba zbrati pogum in storiti neko dejanje in s tem spodbuditi še druge. Tudi ni dovolj, da samo čakamo, kdaj nam bodo drugi rekli: naredi to, naredi ono, razmisli o tem. Prav tako se ne smemo izgovarjati na najbolj odgovorne, na šefe in ostale. Če vidimo, da je kaj potrebno, ne bomo čakali na spodbudo od drugih, ampak bomo prisluhnili svojemu notranjemu gla-

su, ki nas izziva. Včasih se kje oz. komu dogaja krivica (npr. v razredu). Ni treba čakati, da se stvar nekako razjasni, ampak je potrebno zastaviti svoj glas, svoje ime – četudi vemo, da nas lahko zaradi tega kdo gleda postrani, da se komu zamerimo ali da celo tvegamo svoje življenje (npr. Dominik Savio poseže v prepir med dvema prijateljskima).

Glej še besedilo v nadaljevanju pod točko Nasvet 1 in Nasvet 2

Pesmi: Z nasmehom v očeh; Jaz pa pojdem na Gorenjsko (narodna); Kek-čeva pesem

ANIMACIJSKA IGRA

Bans: Gremo na lov ... a ste prepričan', no, pa pejmo!

SVETO PISMO: Egiptovski babici pokazeta velik pogum v boju za resnico (2 Mz 1, 15-22)

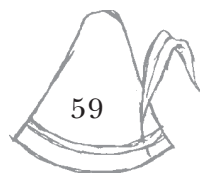
Egiptovski kralj je rekel hebrejskima babicama - eni je bilo ime Šifra, drugi Pua: »Kadar pomagata Hebrejkam pri porodu, glejta na spol: če je deček, ga ubijta, če pa je deklica, naj živi!« **Toda babici sta se bali Boga in nista storili, kakor jima je naročil egiptovski kralj, ampak sta pustili dečke živeti.** Zato je egiptovski kralj poklical babici in jima rekel: »Zakaj delata tako in puščata dečke živeti?« Babici sta rekli faraonu: »Hebrejke niso kakor Egipčanke; tako krepke so, da rodijo, preden pride k njim babica.«

Pogumni ljudje tvegajo svoje življenje za pravično stvar. Hebrejski babici nista ubogali avtoritete, ki jima je ukazovala nekaj slabega, čeprav bi lahko bili za to kaznovani. Imaš toliko poguma, da bi se uprl naročilu, za katero si v vesti prepričan, da je slabo?

Molitev za srčnost (Apd 4, 23-24. 31)

Ko so Petra in Janeza izpustili izpred zbora velikih duhovnikov, sta se vrnila k svojim in jim sporočila vse, kar so jima bili povedali veliki duhovniki in starešine. Ob njunih besedah so verniki enodušno povzdignili glas k Bogu in molili. **In ko so odmolili, se je stresel prostor, kjer so bili zbrani; in vsi so bili polni Svetega Duha in so z vso srčnostjo oznanjali Božjo besedo.**

Pogumni ljudje z vso srčnostjo oznanjajo Kristusa in so za pravično stvar pripravljeni žrtvovati tudi svoj ugled. Pogum v zaupanju v Kristusa mora premagati tvoj strah, da boš lahko v vseh okoliščinah delal dobro. To pa je dar, ki si ga moraš izprositi, kot so to storili apostoli. Nikar ne čakaj na veliko priložnost, da se izkaže tvoj pogum. Rajši bodi pogumen v majhnih, vsakdanjih stvareh.

POGOVOR OB ZGODBI

- Kdo je bil Kekec: Ali verjameš v to zgodbo? Verjetno ne. Zakaj? Tudi če ne verjameš, ali se ti zdi zanimiva? Kaj je bilo v zgodbi danes zate najbolj zanimivo? Za vsakega nekaj drugega? Premisli, zakaj ravno tisto?
- Naštej nekaj Kekčevih lastnosti (dobrih in slabih)!
- Kakšen je Kekčev odnos do lovca? Ali je Kekec ravnal pravilno, ko je izpustil jelena?
- Ali lahko živali izkoriščamo po svoji volji?
- Ali je prav, da ko vidiš krivico, pogledaš stran? Kakšno ravnanje je pravilno?
- Kako lahko otroci pomagamo, da bo v našem okolju več pravičnosti in resnice?
- Ali res lahko vse zmoremo, če le tako hočemo? Ali morda obstajajo kakšne omejitve? Kaj sploh pomeni to, da zmoremo vse? Kaj je to vse? Dobro in slabo?

DEJAVNOST

Pred pogovorom izdelamo velike škarje. (Kekec je imel s seboj nož/pipec. Na podoben način si lahko pomagamo tudi s škarjami.) Škarje izrežemo iz kartona ali pa jih enostavno narišemo na papir. Na en del škarij napišemo »*zaupaj v samega sebe*«, na drugi del pa »*opogumljaj druge*«. V teh dveh napisih sta skrita dva pomembna cilja zgodbe, ki sta tudi cilja naše mladosti, ki jih bomo morali doseči

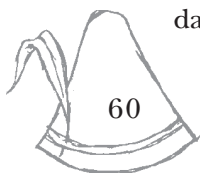
1. Poudarimo prvi cilj zgodbe, ki je zelo pomemben: *zaupanje v samega sebe*

- *Interakcijska vaja*: Vsak iz skupine naj pred drugimi pokaže kako spretnost, večino, ki jo dobro zna. Gre za preproste stvari: za kako značilno kretnjo s prsti, za počep, za skok, za vrisk, za mežikanje z očmi, za lepo hojo ...
- *Pogovor*: Zgodba nas spodbuja k pogumu, skratka, da zaupamo sami vase. Zaupanje pa je pravo samo takrat, ko s tem delamo dobro in odločno pokažemo, kaj je prav in kaj ne. Temu rečemo, da se zavzemamo za resnico in pravico.

Nasvet

Kako gradiš zaupanje v samega sebe oziroma kako lahko tudi ti dosežeš ta cilj.

- Zavedaj se, da je veliko reči, ki jih znaš storiti dobro. Spomni se jih in jih na hitro napiši (nariši)!
- Sam se moraš za vsako stvar potruditi! Podobno je kot z metanjem žoge na koš: če želiš biti dober, moraš veliko vaditi.
- Zaupanje vase boš dosegel tako, da se v nekaterih stvareh izuriš in postaneš pravi mojster. To je lahko tudi čisto nekaj majhnega: npr. vsakdanja večerna molitev, vsakdanja pomoč doma ...

- O sebi misli dobro, vendar ne biti ošaben ali poln samega sebe. To pomeni, da si prijazen in hvaležen, da si enkrat in neponovljiv.

2. Druga lastnost je: *znati opogumljati druge*

Kdor je pogumen, opogumlja tudi druge. Ne opogumlja jih s prazno hvalo, ampak s spodbujanjem in dobirm zgledom

- *Interakcijska vaja:* izberemo prostovoljce, ki bi radi bili trenerji za nekatere spretnosti. Če se sami otroci teh spretnosti ne spomnijo, jih predlaga animator. Trenerjeva naloga je, da druge nekaj nauči: da zapojejo skupaj, da kaj zaplešejo, da pokažejo telovadno vajo itd. Ob tem je pomembno, da trener vsakega spodbuja, da je vključen in ga temu primerno tudi pohvali.

Na primer: Prvi trener dobi nalogo, da svojo ekipo nauči naslednje: na 1 se z dlanmi udarite po kolenih; na 2 pa se z desno roko primite za nos, z levo po za desno uho in to hkrati. Nato na 1 zopet po kolenih in na 2 z levo za nos in z desno za levo uho.

Ob zaključku vaje se lahko malo pogovorimo: kako so se počutili, ali je koga trener pohvalil, ko se je trudil po svojih močeh.

Nasvet: To tudi ti lahko dosežeš že danes:

- Spominjaj svoje prijatelje na reči, ki jih znajo dobro opraviti.
- Spodbujaj jih pri njihovi dejavnosti
- Presenetí koga z drobno pozornostjo. Kdor se je zares potrudil in naredil vse, kar je bilo v njegovi moči, ga po prijateljsko pohvali ali pa mu daj manjše darilo (npr. bombon ...).

3/B

ZA VISOKIM OBZIDJEM

Vrednota: Skrb za drugega – pomoč bližnjemu

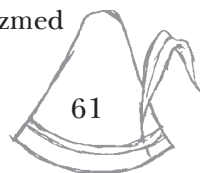
Markacija dneva: »Kdor rad kruh deli, se mu ta v roki množi!«

Simbol: Kos kruha

V PREMISLEK

Zlato pravilo: »Vse kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim« (Mt 7,12).

Vsakdo izmed nas je vejetno vesel, kadar mu kdo kaj dobrega stori. Počuti se dobro, sprejetega, cenjenega. Če pa smo v stiski in nam nihče noče ali ne zna pomagati, potem hitro obupamo in obtožimo druge kakšni da so. Kako pa jaz drugim pomagam? To je temeljno vprašanje, ki si ga mora vsak izmed

nas postaviti. Samo pogovarjanje in razmišljanje o tem, kako lepo in plemenito je pomagati drugim, ne koristi veliko. To je šele prvi korak. Vedno moramo tudi kaj konkretnega narediti. Jezus pravi, da lahko njega ljubimo samo na ta način, če ljubimo druge. »Kar storiš kateremu izmed mojih najmanjših bratov, si meni storil.« Pomoč drugim nas tudi notranje obogati in naredi srečne. Egoizem pa je tisti, ki nas dela nedostopne, neobčutljive za svet okoli sebe. Če je to moj način življenja, potem se bom slej ko prej znašel osamljen in brez prijateljev. Niso potrebna velika dejanja in tudi ni potrebno imeti veliko denarja, da komu lahko pomagamo. Potrebno pa je imeti veliko srce, ki zna in hoče videti človeka v stiski in potrebno je imeti tudi nekaj iznajdljivosti in občutka, da nekomu res lahko pomagamo.

V prvem delu kateheze se (ob zgodbi in svetopisemskem odlomku) pogovorimo o pomoči bližnjemu in ugotovimo, kaj vse lahko storimo.

V drugem delu pa bomo izpeljali konkretno akcijo pomoči nekomu, ki jo potrebuje.

Pesmi: Dva novčiča; Hej, brat; Mnogo poti

SVETO PISMO: Sodba ob koncu časov (Mt 25,31-40).

Ko pride Sin človekov v svojem veličastvu in vsi angeli z njim, takrat bo sedel na prestol svojega veličastva. Pred njim bodo zbrani vsi narodi in ločil bo ene od drugih, kakor pastir loči ovce od kozlov. Ovce bo postavil na svojo desnico, kozle pa na levico. Tedaj bo kralj rekel tistim, ki bodo na desnici: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Prejmite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta! Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni.« Tedaj mu bodo pravični odgovorili: »Gospod, kdaj smo te videli lačnega in te nasitili ali žejnega in ti dali piti? Kdaj smo te videli tujca in te sprejeli ali nagega in te oblekli? Kdaj smo te videli bolnega ali v ječi in smo prišli k tebi?« Kralj jim bo odgovoril: »Resnično, povem vam: Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«

ANIMACIJSKA IGRA

Pomagajmo Kekcu. Igra *mačka in miš* oz. *Bedanec lovi Kekca*. Čeprav je bil Kekec zelo zvit, bo vendarle vesel naše pomoči, da pobegne pred Bedancem.

Naredimo krog tako, da se primemo za roke. Prvi prostovoljec ostane izven kroga, drugi pa v krogu. Prvi je Bedanec (maček), drugi pa Kekec (miška). Bedanec poskuša ujeti Kekca tako, da se izmuzne pod rokami igralcev, ki se držijo v krogu. Igralci v krogu pomagajo Kekcu, ovirajo pa Bedanca tako, da mu zapirajo krog. Ko Bedancu uspe prodreti v krog, Kekec lahko

pobegne iz kroga. Ko ga Bedanec ujame, se vlogi zamenjata ali pa izberemo nova dva prostovoljca.

POGOVOR OB ZGODBI

- Na kratko se pogovorimo ob zgodbi! Poskušamo izluščiti to, kar nam je povedala! Pokomentirajmo Kekčevo plemenito dejanje.
- Nato sledi pogovor o tem, komu vse so že naredili kaj dobrega, kaj so naredili in kako so se ob tem počutili; ali jim je bilo težko? Kakšen je bil odziv tistega, kateremu so pomagali? To kar povedo, napišemo na plakat. Na ta način dobimo kar velik seznam možnih pomoči bližnjemu.
- Usmerimo pozornost še na njihovo konkretno šolsko področje (gl. spodaj).

DEJAVNOST

Situacija 1: pretep med sošolci! Povej, kaj bi naredil, če bi videl, da nek sošolec pretepa nekoga, ki je mlajši ali šibkejši od njega? Ali se to pri vas v šoli kdaj dogaja? Zakaj? Kako bi lahko na drugačen način rešili situacijo?

Situacija 2: sošolec dobi slabo oceno pri matematiki; kaj lahko jaz naredim?

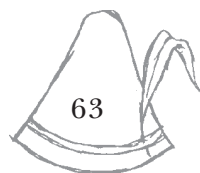
Razdelimo otroke na dve ali več skupin, ter jih povabimo, da ti dve situaciji (možne so seveda tudi druge) zaigrajo in na ta način nakažejo možne rešitve!

Pri vsem tem je zelo pomembno, da otroci sami vidijo, kje vse se pojavljajo problemi in kako jih lahko sami z nekaj dobre volje tudi rešijo! Ko odigrajo, se skupaj pogovorimo ali je bila to res najboljša rešitev.

Zavedati pa se moramo, da ni nihče več vreden ali manj zaradi sposobnosti, ki jih ima. Vsak izmed nas ima talente, ki mu jih je dal Bog. Nekateri so boljši na enem področju, drugi na drugem. Nihče ni najbolj sposoben na vseh področjih. Vrednost vsakega izmed nas se torej meri po tem v kolikšni meri smo prizadevni v razvijanju talentov.

Konkretna pomoč

Skupaj poskušamo ugotoviti, kje so kakšni starejši ali bolni ljudje v župniji. Naredimo skupaj čestitko, lepo oblikovan plakat ali kakšno drugo darilo za tega človeka. Skupaj se naučimo še kakšno pesem. Kot skupina obiščimo enega od teh starejših in mu izročimo darilo ter zapojemo pesem. (Če ni časa med katehezo, lahko to naredimo ob koncu dneva ob odhodu domov ... lahko pa se razdelimo v manjše skupine in ob odhodu domov obiščemo te ljudi v svoji bližnji domači okolici). Prinesimo nekaj svojega mladega veselja med te ljudi!

Ko smo obisk končali, se skupaj pogovorimo o tem kako je vsak izmed nas ta obisk doživel (to lahko storimo naslednji dan ob začetku kateheze).

- Osebna naloga za današnji dan: pri kosilu ne bom prvi planil na največji kos kruha ali najlepše jabolko! Ko bom prišel domov bom očetu ali mami pomagal pri kakšnem opravilu!
- Drugi predlogi za možno izvedbo konkretnega dela kateheze: kot skupina pospravimo kakšen prostor, tudi če nismo na vrsti, mogoče pripravimo za kosilo, počistimo okolico, pomagamo kakšnemu človeku pri domačem opravilu, gremo v trgovino namesto kakšnega starejšega človeka... Vse to ne kot samo sebi namen, ampak je potrebno tudi osmisliti.
- Važno je poudariti tudi to, da je potrebno biti odprt za pomoč bližnjemu vsak dan in ne samo ob posebnih priložnostih!

Lahko tudi igra *skriti prijatelj*. Če poteka ta igra od začetka tedna, lahko na ta dan storim nekaj še na poseben način za svojega skritega prijatelja. Animator že vnaprej pripravi drobne listke z nalogami za posameznega otroka ter listke z imeni. Naloge (drobne pozornosti) damo v eno košarico, imena pa v drugo. Vsak otrok povleče eno nalogo in eno ime. Za tisti dan (ali do konca oratorija, odvisno, koliko dni jih še loči do zaključka oratorija) izpolni nalogo, s katero bo v boljšo voljo spravil svojega prijatelja (le-ta ne ve, kdo ga je razveselil). Naloge naj bodo zanimive in izpolnljive (napiši kratko pismo, nariši mu kaj lepega, povabi ga k igri, vzemi si čas za pogovor z njim, z njim deli priboljške, če jih imaš ... v delavnici izdelaj zanj izdelek ...)

4/B

PASTIR DIVJIH KOZ

Vrednota: Pogum

Markacija dneva: »Kjer je volja, tam je tudi pot«

Simbol: Pot in palica

V PREMISLEK

Naše življenje je kot pot – pot v novo in neznano. Pot od rojstva do smrti, od dojenčka do starčka ... Ali če pomislimo na Izraelce: pot iz egiptovske sužnosti v svobodo obljubljenе dežele. Kaj vse se dogaja na tej poti. Vsak ima svojo pot skozi življenje. Različne so poti (strme, ravne, ozke, široke ... do avtocest, dolge, kratke ...). Na poti najdemo kazipote, markacije, prometne znake ...

Vsak ima neke cilje, ki si jih postavlja. Vemo tudi za misel: *Kdor je našel pot, ta nosi v sebi tudi cilj!* Ti cilji nam morajo biti jasno pred očmi, v naši zavesti. Vendar pot do cilja večkrat ni prav lahka, nasprotno, prinaša lahko nešteto ovir, ki jih je treba premagati. Včasih nas je strah gledati naprej, zaupati v prihodnost. Pred nami se včasih pojavlja preveč novega, negotovega. Potreben je pogum, da se sploh podamo na pot, da se spoprimeemo z vsemi ovirami na poti; da znamo izbirati tisto pot, ki vodi v življenje in ne v smrt. To ne pomeni, da nas ni kdaj tudi strah ali da ga ne bomo kdaj tudi polomili. Izrael je vedno znova zašel s prave poti, in zato so jih preroki stalno spodbujali: »Obrnite se od svojih hudobnih potov!« Potrebno se je podati na pot, korakati. Kdor hoče priti na vrh Triglava, mora pač narediti najprej prvi korak. Gledano v krščanski luči je pot našega življenja pot v odprtost, v domačo hišo. Na tej poti smo kot neki romarji. Pogumno se podajamo na pot življenja v zavesti, da gremo z Jezusom, ki nas uči Božje poti – še več, on sam je pot, po kateri pridemo v Očetov dom (na cilj, v Božje kraljestvo). In da so nam na tej poti na voljo številne okrepitve (zakramenti, osebe, Božja beseda ...), ki nam bodo dajale potrebnih moči, zaupanja in poguma.

Pesmi: Mnogo poti; Hodil bom, Gospod; Hvali svojega Boga; Na poti skozi življenje; Jezus je pot, resnica in življenje

SVETO PISMO: Dve poti (Mt 7,13-14), Jezus je pot k Očetu (Jn 14,1-6)

»Vstopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo.«

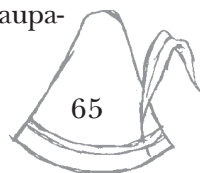
»Vaše srce naj se ne vznemirja. Verujete v Boga, tudi vame verujte! V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Če bi ne bilo tako, ali bi vam rekel: Odhajam, da vam pripravim prostor? Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz. In kamor jaz grem, poznate pot.« Tomaž mu je rekel: »Gospod, ne vemo, kam greš. Kako bi mogli poznati pot?« Jezus mu je dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.«

ANIMACIJSKA IGRA

Predlagane so tri igre, ki jih lahko organiziramo tudi na način štafetnega tekmovanja. V tem primeru je najbolje, da skupino razdelimo v 2 skupini, ki morata čim hitreje opraviti določeno nalogo.

1. Sestavljamo pot

Vsaka skupina mora čim hitreje iz časopisnega papirja iztrgati večje kroge/kamne (če pa ni dovolj časa, je lahko že pripravljeno določeno število enakih okroglih listov in na vsakega napisati po eno besedo/pojem, ki nam v življenju pomaga iti naprej po poti proti cilju (npr.: pomoč, pogum, zaupa-

nje, volja, ovire, navdušenje, radovednost, vera, prijateljstvo...). Iz teh "žkamnov" morajo po tleh zgraditi pot do cilja (cilj je lahko križ na steni ...). Nato pa morajo po tej poti vsi člani skupine čim hitreje priti na cilj, pri tem pa morajo paziti, da "žkamni" vedno ostanejo na tleh. Če jih namreč "žveter" dvigne in premeče, morajo še enkrat postaviti pot in začeti od začetka.

(*Priporočilo*: ker časa ni na pretek, je najbolje že prej pripraviti določeno število okroglih listov, potem pa skupini samo napišeta besedo/pojem ...)

2. Telefončki

Otroci se po skupinah postavijo v vrste in voditelji vsakemu prvemu hkrati na uho zašepetajo stavek, ki so si ga že prej pripravili. Prvi v skupini ga mora šepetaje čim hitreje posredovati drugemu, ta naslednjemu, ta spet naprej, do zadnjega. Zmaga tista skupina, katere zadnji član prvi, hkrati pa tudi čim bolj pravilno pove začetni stavek. (Začetni stavek je lahko tudi markacija dneva)

3. Potovanje

Potujemo iz Kopra v Mursko Soboto, z avtom. Želimo po najbližji glavni cesti. Izmed naštetih krajev nas nekateri oddaljujejo od poti, zapeljejo povsem drugam ali pa ti kraji sploh ne obstajajo v Sloveniji. Da bi se pa vrnili nazaj na pravo pot, ki nas bi pripeljala do cilja, bomo izgubili preveč dragocenega časa ali pa celo prišli v slepo ulico in se bomo morali vrniti del poti. Vsaka skupina naj izloči vse napačne kraje in tako popotniku pomaga do cilja (namesto spodaj določene poti lahko izberete kako drugo pot, ki bi bila otrokom bolj znana, npr. od Ljubljane do Jesenic, oz. od Ljubljane do Brezic ...)

Pot: Koper, Črni Kal, Kozina, Sežana, Razdrto, Vipava, Ajdovščina, Postojna, Pivka, Cerknica, Vrhnika, Ljubljana, Grosuplje, Litija, Domžale, Kranj, Trojane, Vransko, Mozirje, Logarska dolina, Celje, Laško, Slovenske Konjice, Rogaska slatina, Slovenska Bistrica, Maribor, Šentilj, Radlje ob Dravi, Lenart v Slovenskih Goricah, Gornja Radgona, Graz, Murska Sobota.

POGOVOR OB ZGODBI

- Kako se je Kekec odzval na preizkušnjo pri Prisanku? Nas lahko s tem kaj nauči? Se tudi mi kot Kekec naučimo kaj iz raznih napak, ki jih naredimo? Smo iznajdljivi v iskanju rešitev ali pa samo zdihujemo, obupujemo in se sklicujemo na druge?
- Kakšen je naš odnos do petja, pa do igranja instrumentov? Če imamo posluš, ali ga izkoristimo, pojemo v kakem zboru, igramo kako glasbilo? Kaj nam to pomeni?
- Kekec je opazil Jerico, držal pesti zanjo. Pa mi, privoščimo drugemu uspeh in srečo (v šoli, športu, življenju)?
- Oba, Kekec in Jerca sta hodila po planinah, Jerca je plezala v nevarno steno? Smo mi že bili na kakem vrhu? Zakaj? Ali se iz tega lahko naučimo kaj za življenje?

DEJAVNOST

1. Najpomembnejše

Kaj damo v nahrbtnik oz. prtljažnik, če gremo na pot? Odvisno od cilja, ki ga imamo: ali gremo na Triglav, ali gremo v šolo, ali na romanje, ali pa, kaj bomo dali v svoj življenjski nahrbtnik ...

Prvi krog igre. Vsak dobi štiri listke. Na vsak listek napiše nekaj (predmet, pojem, značilnost, ime človeka ...), kar bi zagotovo vzel s seboj npr. *v šolo, na romanje, v hribe, na morje* (lahko si vsak zase izmisli, kam bi šel!). In npr. na poti z avtom se pač nekaj zgodi, npr. 1) imaš premalo prostora v prtljažniku, nekaj moraš pustiti doma; 2) stopar te prosi, da mu daš nekaj od svojega, ker je brez vsega; 3) ko si se ustavil, si nekaj pozabil v avtokampu ... (ali kake druge situacije) ... Kaj od štirih stvari bi ti še zagotovo ostalo za tvojo pot ...

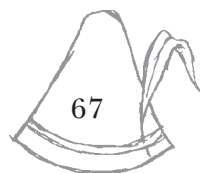
Drugi krog igre. Prav tako dobi vsak štiri listke. Tokrat na vsak listek napiše nekaj (predmet, pojem, značilnost, ime človeka – npr. veselje, ljubezen, Sveto pismo, mam, prijatelj ...), kar bi zagotovo vzel s seboj *v življenje*.

In ko preteče nekaj let, ko že npr. prideš do službe: kaj od tega bi zanemaril, kaj ne bi bilo več pomembno (odvržejo en listek). In če bi zdaj živel samo še eno leto, kateri od treh listkov bi bil najmanj pomemben (odvržejo drugi listek). In če bi živel samo še nekaj dni, kateri listek bi še ohranil (odvrže tretji nepomembni listek). Vsakemu tako ostane v rokah samo en listek. Zdaj lahko vsak prebere, kaj je tisto najpomembnejše, kar bi vzel s seboj v življenje, kaj je ohranil za zadnji dan življenja in to lahko tudi malo utemelji.

2. Moja življenjska pot

Vsak si iz kartona izreže pot (ali pa animatorji to že predhodno pripravijo), ki predstavlja njegovo življenjsko pot. Potem jo lahko premaže z lepilom in posuje s peskom (ali pa preprosto pobarva, porišo, popiše). Ob tem vsak premišljuje o svojem življenju in o ovirah, ki jih je Bog do zdaj že postavil na njegovo pot. Za vsako tako oviro, ki se je spomni, na pot prilepil (nariše, napiše ...) še en večji kamenček (oviro), ki ga spominja na to, da z Božjo pomočjo lahko preplezamo čez vse prepreke, pa naj so te še tako velike ali koničaste.

Pogovarjamo se lahko tudi o tem, da Bog na življenjsko pot vsakega od nas postavlja ovire, da bi mi ob njih rasli in postajali bolj čuteči. Tudi svojemu sinu Jezusu Bog ni prizanesel (*Mt 4, 1-11*: ob sklepu kateheze lahko ta odlomek tudi preberemo). Pri molitvi vsi otroci svoje poti v krogu razporedijo okoli križa – poti se tako simbolično spremenijo v žarke ljubezni, s katero nas Kristus s križa spodbuja in opogumlja.

Vrednota: Delo za mir.

Markacija dneva: »Delo in mir je sreče izvir«

Simbol: Zid, most

V PREMISLEK

V tej katehezi bomo razmišljali o miru in o našem prizadevanju za sožitje med ljudmi. Kristjani se zavedamo, da je mir hkrati Božji dar, po drugi strani pa vrednota, za katero moramo tudi sami kaj storiti.

Kaj mi lahko storimo za mir po svetu in v našem okolju?

Kecec je potreboval precejšnjo mero poguma in iznajdljivosti, da je zopet zblizal Škrlatico in Prisanka, ki ju je ločeval visok in nepredušen zid. Kecec se je zavedal, da mora za njuno sožitje nekaj tvegati, ker prijateljstvo ne bo prišlo samo po sebi. Škrlatica in Prisank pa sta morala v drugem zopet odkriti dobroto, ki je prej zaradi sovraštva nista mogla. Sovraštvo velikokrat izvira iz predsodkov, ki jih ne zmoremo preseči.

Iz zgodbe bomo v katehezi izpostavili dve misli.

1. »Kjer je volja, je tudi pot!« Velikokrat si mislimo, da mir v svetu ali v našem okolju (družinah, šolah, soseskah) ni mogoč. Vendar je velikokrat problem v naši volji. Volje nimamo, da bi iskali pot. Pot do miru ni lahka, ampak naporna in zahteva od nas tudi kakšno žrtev. Kecec je tvegal svojo lastno varnost in s pogumom zblizal Škrlatico in Prisanka.

2. »To je skoraj tako kot z dobroto: bolj jo razdajaš, več je je!« Več kot bom sami storili za mir, več ga bomo deležni mi in ljudje, ki živijo z nami.

Mir je mogoč! Iščimo danes pot do njega sami in skupaj z otroki, ki obiskujejo naš oratorij. Nenazadnje je Jezus prišel na svet kot »knez miru«, kot tisti, ki je učence pozdravljaj: »Mir z vami!« Kadar beremo evangelij, »oznanilo veselja«, ne moremo ostati brezbrizni, ampak smo povabljeni, da postanemo »glasniki miru« in razumevanja.

Evangelij o blagrh. V tem svetopisemskem odlomku nas Jezus vabi, da delamo za mir. Jezus blagruje tiste, ki delajo za mir. Zaveda se, da je to težka naloga in da zahteva veliko napora, vendar obljublja tistim, ki aktivno delajo za mir, Božje sinovstvo – to pomeni, večjo srečo, kot jo lahko ljudje dosežemo z lastnim prizadevanjem.

Pesmi: Mir potuje kakor reka; Mir vam dajem; Evenu shalom

SVETO PISMO: Blagri (Mt 5,1-12)

Ko je zagledal množice, se je povzpел na goro. Sédel je in njegovi učenci so prišli k njemu. Odpri je usta in jih učil:

»Blagor ubogim in duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo.

Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali.

Blagor lačnim in žejnim pravičnosti, kajti nasičeni bodo.

Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli.

Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.

Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo Božji sinovi.

Blagor tistim, ki so zaradi pravičnosti preganjani, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse húdo o vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko. Tako so namreč preganjali že preroke, ki so bili pred vami.«

ANIMACIJSKA IGRA

Zmaj lovi svoj rep

Uvod: Velikokrat želimo vzpostaviti mir z nasiljem, vendar je to nemogoče. Kadar želimo doseči mir z nasiljem in vojnam, smo podobni zmaju, ki žre svoj lastni rep. Nasilje ne more roditi miru!

Igra: Vsi člani skupine naredijo kolono, tako da položijo roke na rame predhodnika. Prvi predstavlja zmajevo glavo, zadnji pa zmajev rep. Zadnji ima za pasom zataknjen robček, ki ga mora zmajeve glava ujeti. Važno pri vsem tem je, da se kolona ne sme pretrgati, ampak mora vijugati. Ko je glava ujela robček, se oba člena zamenjata. Glava postane rep, drugi v koloni pa glava, in igra se nadaljuje.

POGOVOR OB ZGODBI

- Kaj je storil Kekec, da je zopet spoprijateljil Škrlatico in Prisanka?
- Kako sta odreagirala Škrlatica in Prisank (sta bila vesela, žalostna)?
- Kaj lahko mi storimo, da v naše okolje (družine, šole, med prijatelje in vrstnike) prinesemo več razumevanja? Ali je mir v družinah sploh kaj odvisen od nas?
- Ali si sploh predstavljaš svet brez vojn? Ali se lahko po mirni poti, brez nasilja borimo proti terorizmu?
- Kaj lahko kot kristjani storimo za mir po svetu?

Po pogovoru lahko glede na zadnje vprašanje naredite kaj praktičnega (glej ob koncu).

DEJAVNOST

Mnogokrat so naši odnosi skrhani, ker v drugem človeku ne znamo odkriti dobrega, plemenitega, enkratnega. Drugega ne znamo pohvaliti. Za mir med ljudmi je pomembno, da zavestno iščemo v drugem pozitivne lastnosti in se hkrati zavedamo, da imamo VSI tudi napake. Zelo dobra življenjska vaje je: za eno slabo lastnost, ki jo odkrijemo pri drugem človeku, poskušajmo zavestno poiškati pet dobrih. K temu nam bo pomagala tudi naslednja dejavnost.

1. Rjuha

Igra poteka tako, da z vnaprej pripravljeno rjuho prekriješ enega od članov skupine, ta pa, ko je pokrit, počepne in takrat ga drugi člani skupine obkrožijo. Najprej povabimo vse člane skupine, da vstanejo. Nato naj se miže sprehajajo po prostoru, ti pa z rjuho v rokah izbereš enega izmed članov skupine, ga pripelješ do središča prostora in ga šele tedaj prekriješ z rjuho. Ko je izbrani član skupine čepo prekrit z rjuho, daš znak drugim članom skupine, da odprejo oči in obkrožijo z rjuho prekritega.

Stoječim članom skupine daš nalogo, da:

1. ugotovijo, kdo je z rjuho prekriti član skupine (glasno imenovanje prekritega člana, čeprav mnogi takoj ugotovijo, kdo je pod rjuho);
2. na glas izrekajo z rjuho prekritemu članu vse pohvale, ki bi mu jih podarili v danem trenutku.

Poudari jim, da so pohvale lahko vseh vrst – kot npr.: »Zelo so mi všeč tvoji čevlji.«, »Izjemno lep pulover imaš!«, »Všeč mi je, kako se smejiš«, »Prijeten človek si, prijatelj« ...

Dolžina igre je odvisna od pripravljenosti članov skupine, da sodelujejo v njej. Minimalno pa je, da sta zaporedno pokrita vsaj dva člana. Pri dajanju navodil za igro jih je potrebno opozoriti na vrsto pohval. To so lahko pohvale, ki izhajajo iz svojega doživljanja drugega člana. Vsaka pohvala naj se začne: »Pri tebi mi je všeč ...« ali »Na tebi mi je všeč ...«.

Na koncu igre se pogovorite o svojem doživljanju pohval. Kako sem se počutil, ko me je nekdo pohvalil. Zakaj je pomembno, da znamo ljudi pohvaliti ...

2. Stopinje

Vsak udeleženec skupine na list obriše svoje stopalo in ga izreže. Nato vsak na svoje stopalo napiše tiste lastnosti, za katere misli, da so mu kot Jezusovemu učencu potrebne. To so lastnosti, ki vodijo k miru in sožitju med ljudmi. Stopala lahko oblikujemo v pot proti Kristusovi fotografiji, kipu ipd. Lahko pa jih uporabimo tudi za adoracijo, jih položimo proti Najsvetejšemu v monštranci, izrečemo prošnje, da bi to mogli storiti ... Te stopinje potrebujemo, da se lahko podamo na pot miru.

3. Zid in most, ki povezuje

Vsak otrok dobi eno opeko in na njeno širšo stranico napiše eno svojo slabo lastnost. Iz teh opek zgradimo zid, ki simbolično predstavlja našo vzvišenost, ograjenost, odmaknjenost od drugih, nepristopnost, večvrednost ... Nato pa vsak spet vzame iz zidu svojo opeko in na njeno ožjo stranico napiše nasprotno (torej pozitivno) besedo tisti besedi, ki jo je že prej napisal. Če je na primer prej napisal lenoba, potem zdaj napiše delavnost, sovraštvo - ljubezen, nasprotovanje - sprejemanje ... (Mt 19, 16-30). Potem pa skupaj (na primer pred oltarjem) iz teh opek zgradimo most, ki nas bo slimolično povezal z vsemi ljudmi sveta. Hkrati bomo spoznali, da lahko s pogumom in voljo vse, kar je še tako slabega, preoblikujemo in spremenimo v nekaj dobrega.

Namesto uporabe opek lahko sestavljamo kartončke: enkrat v obliki zidu, drugič v obliki mostu (ali pa preprosto narišemo zid iz opek in most iz opek ter na vsako opeko napišemo kako negativno oz. pozitivno lastnost).

6/B

VESELO SNIDENJE

Vrednota: Odpuščanje

Markacija dneva: »Dobro delo je vedno srečo imelo«

Simbol: Roža – mežikelj

V PREMISLEK

O odpuščanju govorimo takrat, ko se pojavi kaka krivica, na katero je človek naletel. Krivica je neločljivo povezana s človeškim življenjem. Ljudje smo nagnjeni tudi k slabemu, k sebičnosti. Iz dneva v dan doživljamo to svojo slabotnost, napete odnose, nerazumevanja. Prizadene nas, če nas kdo užali. To nas razjezi ali užalosti ali pa ostanemo hladni in sploh nočemo videti tistega, ki nam je to storil, kaj šele, da bi mu odpustili. Zahtevamo pravico! Po drugi strani pa iz dneva v dan kar naprej odpuščamo in prosimo odpuščanja – za nešteto majhnih stvari (če nekomu stopim na nogo, če me užali kaka pripomba ...). Ko pa gre za kaj velikega, ni te moči. Sicer ni narobe, če se razjezimo (to je normalen odziv in znamenje zdrave osebnosti – celo Jezus je rekel nekomu, ki ga je udaril: »Prijatelj, kaj me biješ!?«), toda pozabiti, odpustiti pa kar ne moremo. Bolečina je včasih velika. Pogosto traja precej časa, da se čustvena bolečina umiri in da lahko tudi iz srca odpustimo. Če se jeza ne pomiri, se lahko prelevi v dolgotrajno zamero, kar se lahko odraža celo na telesu, povzroči bolezen. Zato si moramo za svoje dobro, za svoje duhovno in celo telesno zdravje prizadevati za odpuščanje (odpuščati drugemu in prositi za odpuščanje!)

Nihče ni popoln. Ne jaz ne drugi. Torej eni in drugi potrebujemo odpuščanja. Potrebujemo ga od ljudi, potrebujemo ga od Boga.

V Stari zavezi se Bog kar naprej kaže kot tisti, ki vedno znova odpušča prestopke svojemu izvoljenemu ljudstvu. Njegovo usmiljenje je večje od sleherne človeške krivde, odpove se obljubljeni kazni (npr. ob vesoljnem potopu). Odpusti vsakomur, ki se spreobrne. V Novi zavezi ima Jezus to veliko oblast, da odpušča grehe. Na križu celo prosi odpuščanja za svoje preganjalce. Po njegovem vnebohodu je oblast odpuščanja dana apostolom in njihovim naslednikom. Kdor hoče doseči odpuščanje, se mora spreobrniti, priznati grehe, odpustiti tudi sam »svojim dolžnikom«. Potem bo kot izgubljeni sin doživel »objem Očeta«, njegovo neizmerno odpuščajočo ljubezen.

Pred Bogom kar naprej doživljamo njegovo odpuščanje, zato smo tudi mi toliko bolj dolžni kar naprej odpuščati svojim dolžnikom. »Do kolikokrat naj odpustim svojemu bratu?« sprašuje apostol Jezusa. In on odgovarja: »Do sedemdesetkrat sedemkrat na dan!« Vabilo k stalni drži odpuščanja vedno znova molimo pri molitvi Oče naš. Pa ne pozabimo še na eno Jezusovo vabilo: »Ljubite tudi svoje sovražnike!«

Pesmi: Daj mi Bog; Cesta zvalila me je; Mnogo poti

SVETO PISMO: Grešnici je odpuščeno (Lk 7, 36-39, 44-50)

Nekdo izmed farizejev ga je prosil, naj jé z njim. Ko je stopil v farizejevo hišo, je sédel za mizo. In glej, ko je neka žena, ki je bila v mestu grešnica, izvedela, da je v farizejevi hiši pri mizi, je prinesla alabastrno posodo dišavnega olja in vsa objokana od zadaj stopila k njegovim nogam ter mu jih začela močiti s solzami. Brisala mu je noge z lasmi svoje glave, jih poljubljala in mazilila z oljem. Ko je to videl farizej, ki ga je povabil, je sam pri sebi dejal: »Ko bi bil ta prerok, bi vedel, kdo je ženska, ki se ga dotika, in kakšna je; vedel bi, da je grešnica.« In Jezus mu je odgovoril: »Simon, vidiš to ženo? Ko sem stopil v tvojo hišo, mi nisi ponudil vode za noge; ta pa mi je s solzami zmočila noge in jih obrisala s svojimi lasmi. Poljubil me nisi; ta pa ni nehala poljubljati mojih nog, odkar sem prišel. Glave mi nisi mazilil z oljem; ta pa mi je z dišavnim oljem mazilila noge. Zato ti povem: Odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je močno ljubila; komur pa se malo odpusti, malo ljubi.« Njej pa je rekel: »Odpuščeni so tvoji grehi! Tvoja vera te je rešila! Pojdi v miru!«

ANIMACIJSKA IGRA

Pajkova mreža

Sedimo v krogu. Voditelj pove ključno osebo iz svetopisemskega odlomka, recimo Jezus, hkrati pa vrže klobčič vrvi (volne), ki jo ima v rokah, enemu od otrok. Le-ta mora najti drugo besedo, ki je s prvo povezana (v tem odlomku), spet vrže klobčič naslednjemu itd. Vsak naj pride dvakrat na vrsto, da bo mreža res gosta (pozor: potrebno je veliko vrvi!). Nato pa voditelj spet pove eno besedo (od že izrečenih) in oseba, ki je to besedo izrekla, spusti vrv. Osebe, katerih povezave so postale ohlapne z odsotnostjo enega od

pojmov, znova napnejo vrvi. Sunek se širi od enega do drugega, dokler vsi ne čutijo posledic »odstranitve« pojma. To lahko večkrat ponovimo. Sledi pogovor: vsak člen je pomemben, vsako dejstvo iz odlomka prav tako, da ga lahko prav razumemo (najbolje je, da animator pred aktivnostjo opozori mlade, da naj dobro poslušajo drug drugega in si tudi zapomnijo, kaj bodo drugi povedali).

POGOVOR OB ZGODBI

- Navežemo na gornjo igro: tudi v družini je pomemben vsak družinski član! Vsak daje svojo kakovost, svoje darove ...
- Kako se je počutila Kekčeva mama potem, ko so otroci odšli od doma?
- Zakaj, mislite, je še bolj zbolela in bila žalostna?
- Ali se dogaja kaj podobnega po naših družinah danes? Ali otroci kdaj »pobegnejo« od doma? Ali jim morda starši kdaj zaprejo vrata svoje hiše (ali vrata svojega srca)? Ali prinaša to srečo ali nesrečo?
- Ali je Jerica kaj zamerila mačehi? Se je Jeričina mačeha v času odsotnosti otrok kaj spremenila?
- Je lahko ljubezen tista, ki spreminja še tako trda srca?
- Ali lahko otroci spremenijo svoje starše?

DEJAVNOST

1. Veriga besed

Vodoravno na sredino plakata napišemo besedo **odpuščanje**. Potem pa skušamo najti asociacije na to besedo, ki vsebuje posamezno črko (pišemo navpično) te besede, npr:

Z

A

U

O D P U Š Č A N J E

O A

B N

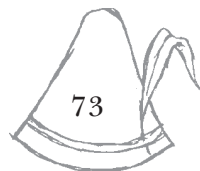
R J

O E

T

A

(In tako naprej). V nadaljevanju lahko na vsako besedo navežemo neko drugo besedo na temo odpuščanja ali pa narišemo razne simbole. Pustimo ustvarjalnosti prosto pot, v tem delu se ne pogovarjamo.

Nato sledi pogovor o posameznih asociacijah, zakaj smo se spomnili nanje, kaj nam pomenijo, zakaj odpuščanje, komu odpustiti, kdo nam odpušča ...

ali

Sestavljanke

Animator že vnaprej pripravi sestavljanke (morda najbolje, da pripravi dve podobni sestavljenki in potem skupino razdeli na pol – tekmovalnost); poišče sliko gora (iz kakšnega starega koledarja), na zadnjo stran pa napiše stavek iz zadnje zgodbe:

Vsako naše dobro delo je kot odmev, ki se sproži v skalovju in v pogorje razliva tisočero glasov. Zaradi njih skale niso nikoli več tisto, kar so bile. Vanje je za vso večnost vtisnjen pečat glasu, ki vsak trenutek lahko prebudi nov odmev.

Otroci najprej sestavijo sestavljanke, preberejo dobljeno misel, nato pa se o misli pogovorijo. Za konec naj se skupina odloči, kakšno dobro delo bo storila (skupina kot celota): pomagala pospraviti po končanem dnevu, pomagala duhovniku, šla na obisk k starejšemu občanu, prevzela vodenje kate-re izmed iger itd.

2. »Umetniki«

Otroke razdelimo v 3 skupine. Vsaka od njih dobi svojo nalogo – vse pa so med seboj povezane z isto temo: odpuščanjem. Npr. ena skupina mora narisati strip (zgodbo) na to temo, druga mora zgodbo napisati (lahko v obliki katerega od novinarskih žanrov – novica, reportaža, potopis, vest ...), tretja pa mora uprizoriti igrico. Po npr. 30-ih minutah vsaka od skupin prikaže svoje izdelke ostalim, sledi pogovor.

ali

Reševanje konfliktov

Naredimo skupine po štiri osebe. V skupini si razdelijo vloge: dva sta skregana sošolca, druga dva pa od skreganih naprošena prijatelja, ki naj poskušata rešiti spor (recimo jima mirovnika). Mirovnika najprej na samem poslušata »svoja« skreganega sošolca (vsak svojega: en »mirovnik« in en »skregan sošolec«). Poskušata razumeti, za kaj gre, sošolca tudi vprašata, kakšna bi bila njegova rešitev. Nato srečata še druga dva prijatelja in skupaj izmenjajo poglede na spor. Najti skušajo najustreznejšo rešitev. Cilj dejavnosti je podpis sporazuma in ponovno prijateljstvo med skreganima prijateljema. (Voditelj lahko pripravi več podobnih zgodb – če ima večjo skupino, da prepreči enoličnost.)

3. Mežikelj za spomin (lahko je tudi za delavnice)

Jerica je naredila dobro delo, ker je šla v gore po zdravilno rožo za Škrlatico, potem pa jo je prinesla še svoji mačehi.

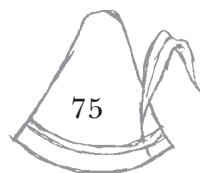

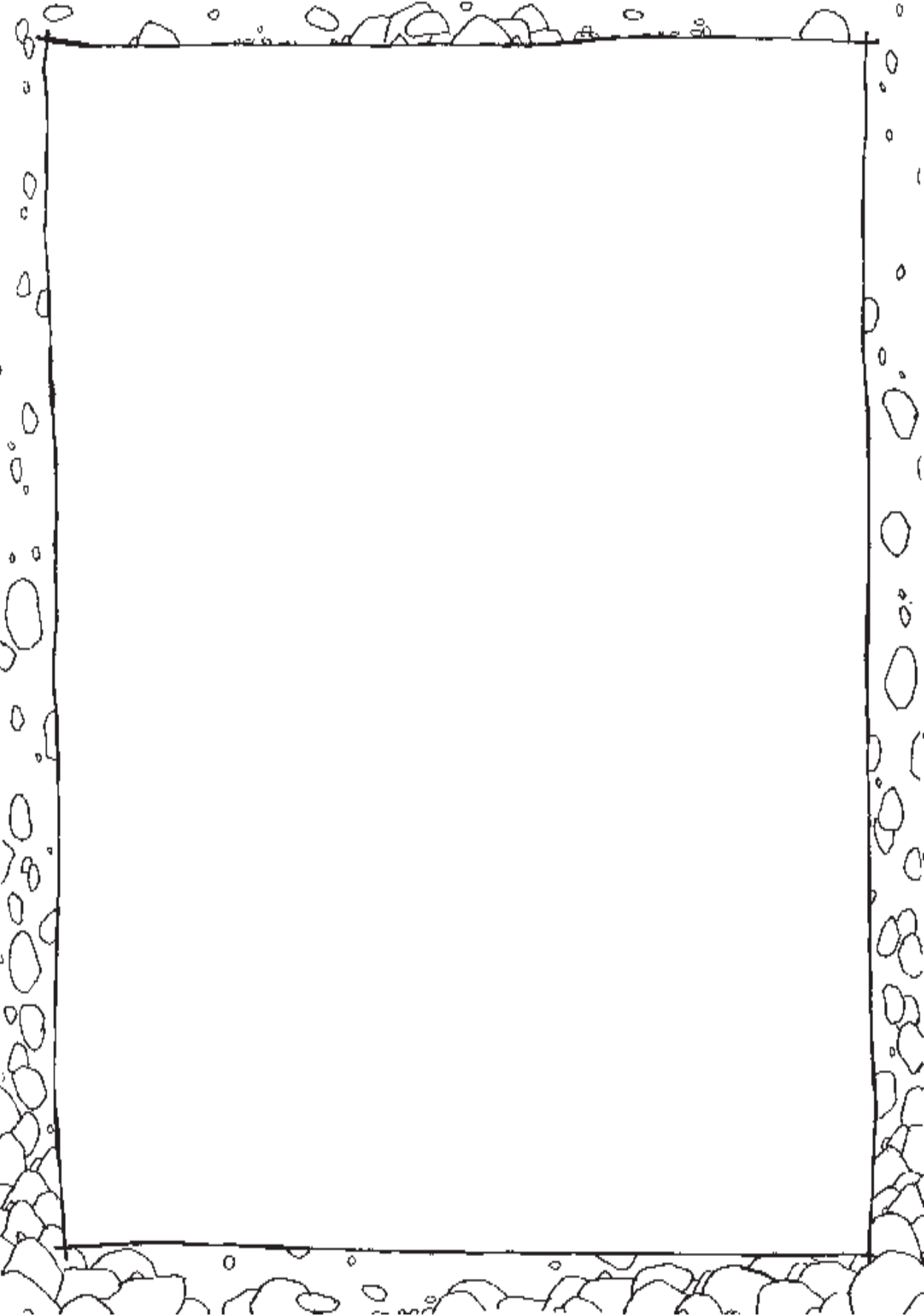

Otroci izdelujejo rože - mežiklje iz krep papirja. Najprej zmečkajo košček papirja v kroglico, ki jo nato ovijejo v kvadrat iz rumenega krep papirja; tega spodaj trdno zavežejo z vrvico. Nato vsak otrok izreže iz barvnega krep papirja nekaj cvetnih lističev (npr. 6 do 7), lahko pa jih že prej pripravijo voditelji. Nato vsak na zunanjo stran vsakega lističa napiše po eno besedo skrivnostnega sporočila iz zadnje zgodbe: **LEPO SE NASMEJ IN DAJ NAPREJ**. Napisane lističe nato razvrstimo okoli rumene sredice cveta in jih, hkrati s krajšim koščkom žice, povežemo z vrvico. Potrebujemo še daljši trak iz zelenega krep papirja, katerega en konec prilepimo na spodnji del cveta, potem pa ga ovijamo okoli žice, njegov drugi konec pa prilepimo na spodnji del žice. Cvetove lahko otroci pri molitvi prinesejo v skupno vazo ali pa podarijo komu od svojih dragih, domačih ipd.

Namesto te zahtevnejše rože lahko naredimo povsem preprosto: narišemo na papir šestlistno rožo, jo izrežemo in na vsak list napišemo eno besedo, ki jo potem damo v skrinjico/škatlico.

Ob izdelovanju cveta se lahko pogovarjamo o tem, koliko dobrega je Jezus storil za nas (dobra dela, čudežna ozdravljenja ipd; voditelji si lahko pomagajo s številnimi odlomki iz evangelijev). To pa bi nato prenesli v svoja življenja in še spodbudili k opravljanju dobrih del, ki spreminjajo svet na bolje.

DELAVNICE

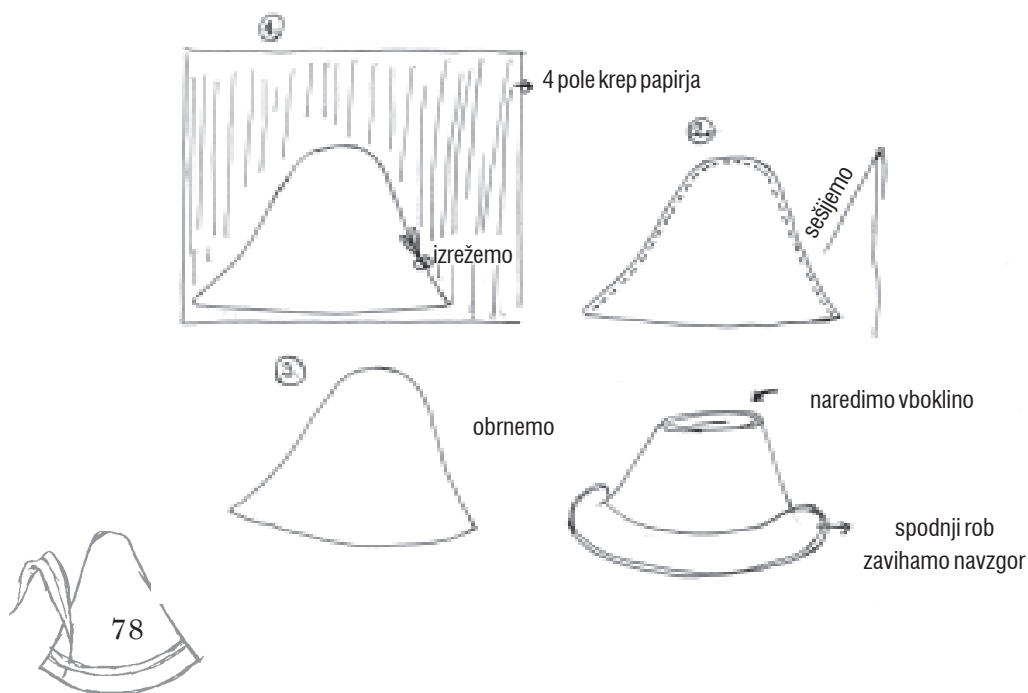
Potrebujemo: nekoliko močnejši krep papir (temno in svetlo zelene barve, škarje, šivanko, sukanec zelene barve.

Izdelava:

1. Krep papir temno zelene barve prepognemo tako, da dobimo štiri plasti.
2. Položimo nanje model klobučka tako, da gubice, ki jih ima krep papir tečejo navpično (št. 1).
3. Izrežemo približno pol cm od roba modela
4. Sešijemo z gostimi vbodi (št. 2).
5. Klobuček previdno obrnemo (št. 3).
6. Na vrhu z roko napravimo majhno vboklino, spodnji rob pa previdno zavijamo nazaj (št. 4).
6. Zavihan spodnji rob lahko okrasimo s trakom svetlo zelene barve

Okrasni trak: iz krep papirja svetlo zelene barve izrežemo primerno dolg in okrog dva cm širok trak. Tokrat režemo prečno, da se trak lepo razteguje. Odrezan trak prepognemo po dolžini, tako da dobimo dvojni trak s širino približno 1 cm. Stran, ki je odrezana s škarjami s prsti rahlo raztegnemo, da dobimo nekakšen volanček. Tako nabran trak nato prišijemo na spodnji zavihan del klobučka.

Uporabnost: Za enkratno spominsko fotografijo na letošnjem oratoriju

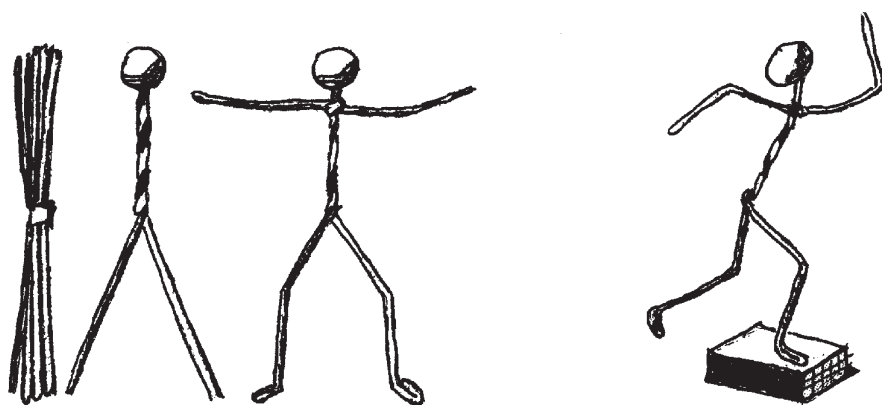
OPOZORILO: Pazljivost pri delu z orodjem

Starost: od 5 let

Število sodelujočih: od 1 do 8

Primerno okolje za delo: na prostem ali v prostoru ob prim. mizi in stoli

Potrebujemo: kosmatene žičke različnih barv (dobijo se v trgovinah s hobi materialom), kroglice iz papirne mase (dobijo se v trgovinah s hobi materialom, krep papir ali ostanke blaga in čipk, lesene deščice, risalne žebličke, volno ali laneno predivo (dobi se v trgovinah z tehničnim blagom), sukanec, škarje, šivanko - topo, za volno.

Izdelava:

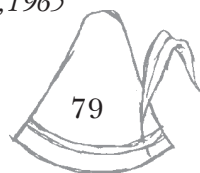
1. Žičko dolžine 34 cm prepognemo in zvijemo za tretjino skupaj.
2. Na gornji prepognjeni del natakneмо kroglico za glavo (slika 1).
3. Iz prostih koncev žičke oblikujemo noge.
4. Žičko dolžine 16 cm zavežemo v višini rok okoli trupa in oblikujemo roke (slika 2).
5. Figuro pritrdimo na deščico s pomočjo risalnega žeblička (slika 3).
6. Iz volne oblikujemo lase.

Za Mojco oblikujemo krilo iz kosa blaga ali krep papirja in ga naberemo s pomočjo prstov. Za manjše otroke je lažje, če si pomagajo s šivanko in nitjo in potem naberejo blago. Spretnejši bodo dali Mojci v roke rožo iz papirja, drugi si pomagajo s svežimi ali posušenimi rožami.

Kekčev klobuk oblikujemo iz krep papirja, nato ga pritrdimo na glavo.

Figurice uporabimo za igro in se veselo igrjamo.

Vir: Die Pfeifenputzerparty, 1965

Potrebujemo: nekoliko močnejši krep papir (temno in svetlo zelene barve, škarje, šivanko, sukanec zelene barve.

Izdelava (glej skico):

1. Krep papir temno zelene barve prepognemo, da je dvojen in nanj položimo model brezrokavnika. (Velikost prilagodimo.) Pazimo, da gubice, ki jih ima krep papir tečejo navpično (št. 1).
2. Zadnji del položimo tako, da sredina zadaj (št. 1) teče po robu, ki je prepognjen, da bomo, ko bomo izrezali model, dobili cel hrbet.
3. Sprednji del pa položimo tako, kot kaže skica (št. 1).
4. Izrežemo in sešijemo robove, ki so označeni s pikicami.
5. Izrez ob vratu in sprednji del lahko okrasimo s trakom svetlo zelene barve (Izdelavo traku glej pri klobučku).

Uporabnost: Za super spominsko fotografijo na letošnjem oratoriju.

(Namesto krep papirja lahko uporabimo blago.)

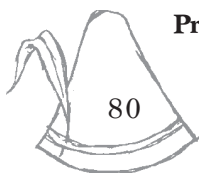
položimo sprednji del na zadnjega, sešijemo kot je označeno s pikami in previdno obrnemo

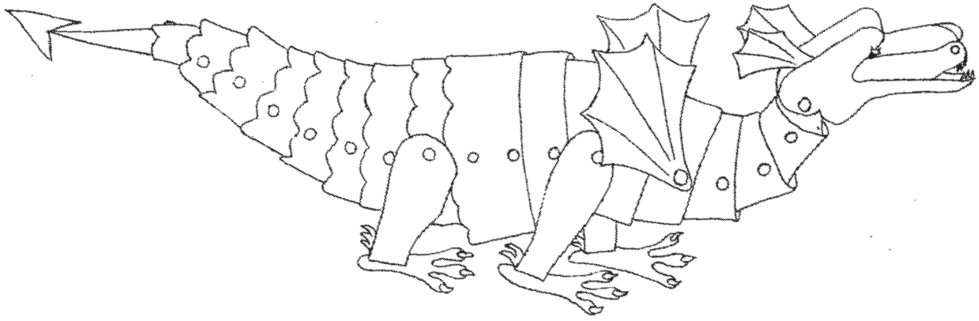
OPOZORILO: Pazljivost pri delu s škarjami
Nevarnost opeklin pri neprevidni uporabi lepilne pištole.

Starost: od 10 let

Število sodelujočih: od 1 do 6

Primerno okolje za delo: na prostem ali v prostoru ob primerni mizi in stolih

Potrebujemo: trši papir – šeleshamer za enega zmaja č 50 x 70 cm, 35 pisemskih sponk - razcepk, lepilo v stiku ali toplo lepilo iz lepilne pištole, ker hitro lepi, svinčnik in radirko, škarje, tapetniški nož, ravnilo, luknjač, kljukice za obešanje perila, lepilno pištolo, podlago za rezanje s tapetniškim nožem.

Opomba:

Zmaj je najlepši, kadar je za merilo kroj številka 17 in meri 9,5 cm x 3,7 cm in je za merilo kroj številka 9 in meri 26 cm x 4,4 cm.

Kroj v knjigi povečaj s fotokopirnim strojem za 200% (iz priročnika risbe pa za 141%).

Izdelava:

1. Na papir natančno prerisi vse kroje. Ne pozabi označiti pregibov in luknjic.

Pozoren bodi pri krojih, ki se režejo *zrcalno* (krilo, plavut in trepalnica), (ki se režejo) *prepognjeni na pol* (glava, čeljust, gobec), (ki se režejo) *zrcalno prepognjeni na pol* (sprednja in zadnja noga).

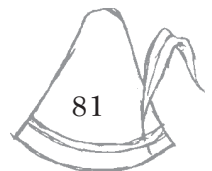
Zmajev trup rišeš dvakrat. **Pazi!** Kroji številka 1 do 9 imajo *zgornji del nazobčan*. Kroji številka 10 do 17 pa imajo *gornji rob raven*.

Pazi! Kroja številka 1 in 17 imata različne luknjice v gornjem delu!

Nohte in ostroge lahko izrežeš v enem delu s stopalom oziroma nogo ali ločeno iz drugačnega papirja (glej risbo 1 in 2).

Stopalo je potrebno narisati 4-krat. Pazljivo označi razporek.

2. Vse dele zmaja pazljivo izreži. Z luknjačem izrezi luknjice. **Pazi,** da ne bodo luknjice prevelike. Sponke namreč zaradi prevelikih luknjic ne morejo držati zmajevе teže.
3. Glava, plavut, krilo, gobec in čeljust imajo zarisane črte za pregib. Rahlo potegni po teh črtah s topim delom tapetniškega noža in jih prepogni.
4. Dele za zmajev trup (št.1-17) zlepi na stičnici, ki je zarisana s črto. Prav tako naredi z zmajevim repom. **Pazi!** Pri lepljenju z lepilom v stiku nanesi lepilo na papir, zlepi, nato pa s kljukicami za perilo spni obročke za toliko časa, da lepilo prime. Pri lepljenju s toplim lepilom zadostuje, da se lepljen obroček le malo podrži. Seveda se lepilo prej ne sme shladiti.

5. Na prednje in zadnje noge pritrđi stopalo. Skozi razporek na stopalu potegni pregib noge. Pregib zalepi na spodnjo stran stopala. **Pazi!** Ostroge pri nogi so obrnjene stran od prstov stopala.
6. Del za glavo ima 4 pregibe – na vsaki strani glave po dva. Vse pregibe zareži na cikcak, da jih boš lahko prilepil na okrogline - glej sliko. Z luknjačem izdelaj luknji za sponko. Zlepi. Prilepi čeljust. Pomagaj si z znakom x (glej risbo številka 5). V zarezi na vrhu glave prilepi krili.
7. S pisemskimi sponkami začni sestavljati zmajev trup. Zmajev rep pritrđi s sponko na del številka 1. Sponko dobro razcepi in stisni, saj bo le tako lahko zmaj trden. Nadaljuj do dela številka 8, ko pritrđiš zadnje noge s sponko na trup. Prednje noge pritrđiš pri delu številka 11. Nadaljuj do dela številka 13 in pritrđi na trup s sponkami še plavuti. **Pazi!** Plavuti so rezane zrcalno. Obrni jih tako da »gledajo« v isto smer (glej risbo številka 3).
8. Pitrđi glavo s sponkami.
9. Izdelaj gobec. Pregib prednjega dela zareži na cikcak, da ga boš lahko prilepil na okrogline. Zlepi (glej risbo številka 4).
10. Gobec prilepi k glavi. Ne pozabi na trepalnice. **Pazi!** Gobec prilepiš, šele ko je zmaj sestavljen, drugače ne dosežeš sponk, ki drđijo skupaj glavo in trup zmaja.
11. Zmaju prilepi nosnici – dva krogca, ki ju izdelas s pomočjo luknjača. Po možnosti naj bosta drugačne barve kot zmaj. Na rep prilepi še konico repa. Nariši ali prilepi nohte in pobarvaj zobe (glej risbo številka 6).
12. Tvoj zmaj je končan. V njem je veliko dela, zato z njim skrbno ravnaj. Morda ga boš še pobarval ali dopolnil z okraski. To je prepuščeno tebi. V primeru, da si sponke premalo stisnil, zmaj noče stati. Pomagaj si z močnejšo žico, ki jo vpelješ od gobca do repa in ukriviš, da zmaj stoji, grozi, in podobno.

Ob koncu oratorija lahko z oratorijanci priredite lepotno tekmovanje ali razstavo z zmaji. Naj ti zmaj prinese veliko veselja.

Priporočilo za voditelja delavnice:

1. Dela z izdelavo zmaja je za okoli 3-4 ure. To pomeni, da delavnica traja dva dni pri normalnem delu.
2. Izdelaj si kroje na trdnem kartonu, da ne bodo uničeni že po prvi uporabi. Priporočam, da si jih prelepiš s samolepilno folijo. Kroje za trup izdelaj le od številke 9 do 17. Za kroje številka 1-8 potrebuješ le dolžino, ki je enaka prejšnjim.
3. Kadar izdeluje v skupini vsak svojega zmaja, je dobro, da se prej pripravi: papir se razreže na trakove širine 4,5 in 3,7 cm. Dolžino si odreže potem vsak sam in si označi luknjice, stičnico in valoviti del krojev številka 1-9. Ostale kroje naj si udeleženci prerisejo s svinčnikom. Kopirni papir za to ni preveč primeren, ker pušča barvo.

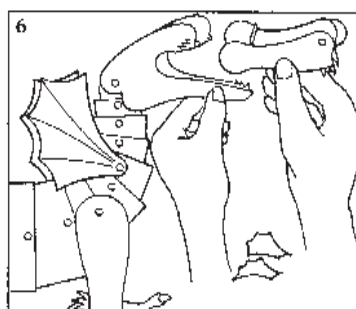
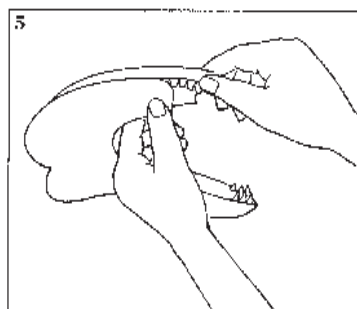
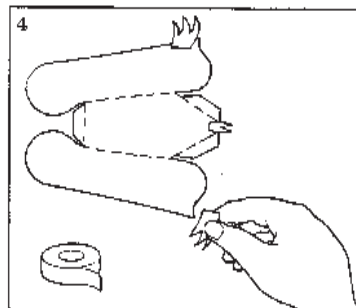
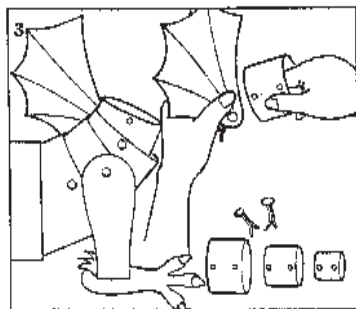
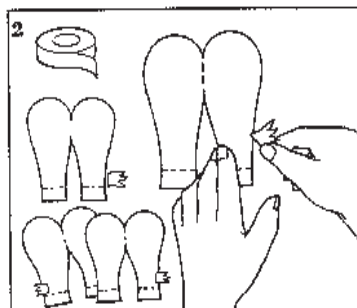
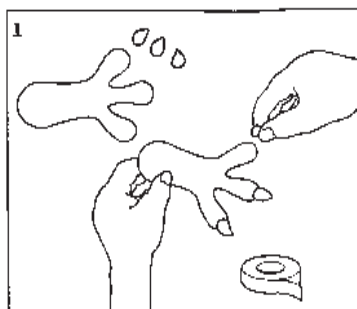

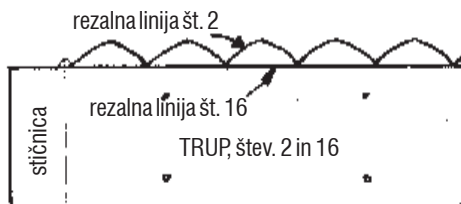
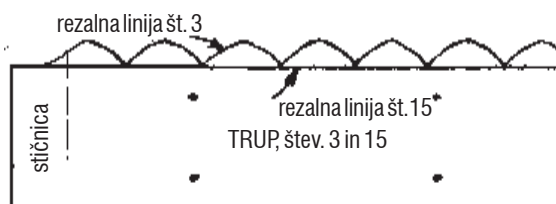
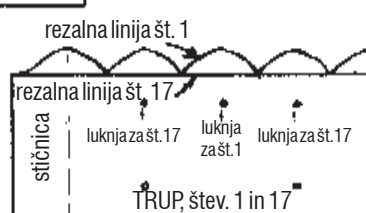
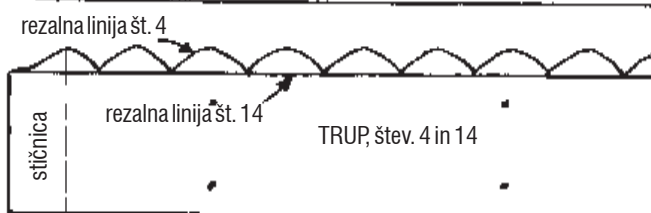
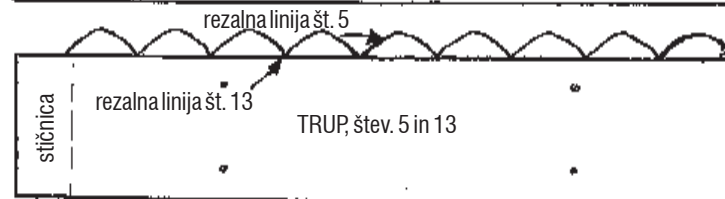
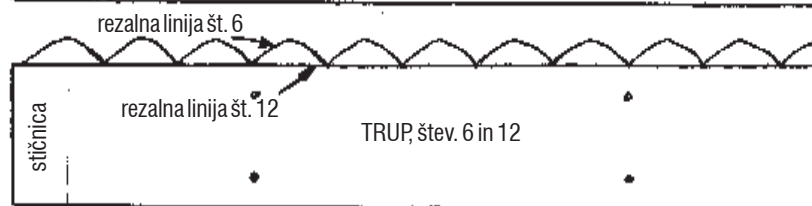
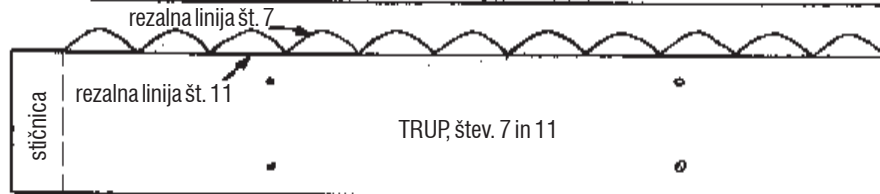
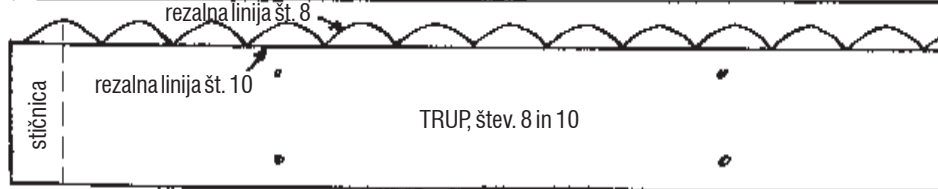
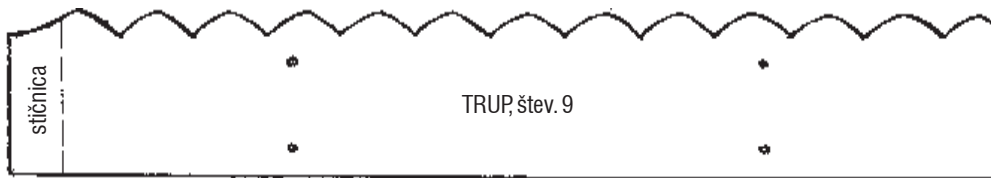
4. Glavo, gobec, noge izdelujte v skupini skupaj. Tako se delno izognete uničenju izdelkov. Kontroliraj glavo, nogo ... pred lepljenjem.
5. Lepo je, če so krila, plavuti in trepalnice iz svetlečega papirja.

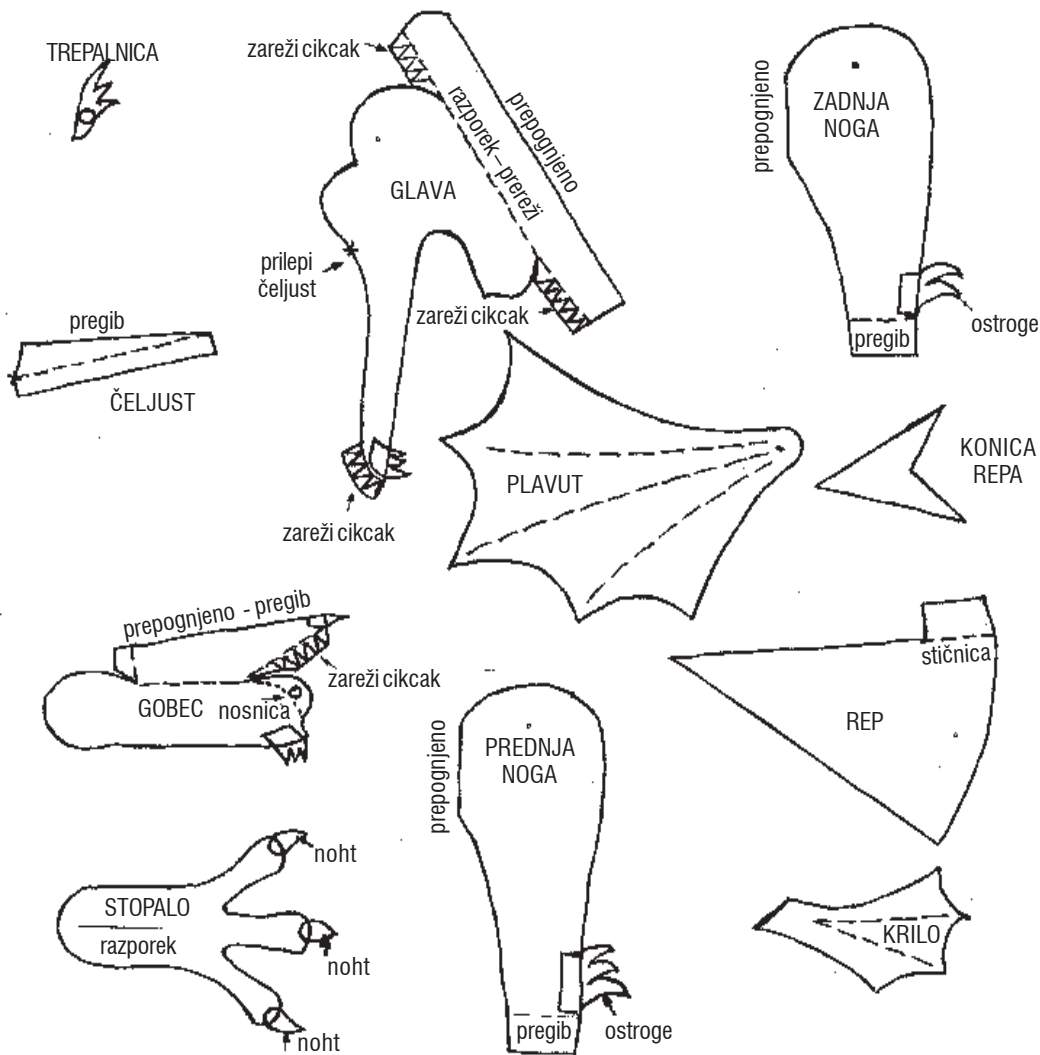
Želim ti veliko uspeha pri vodenju delavnice.

Vir: Basteln mit Papier

Modela na tej in naslednji strani kopiraj - povečaj za 200%

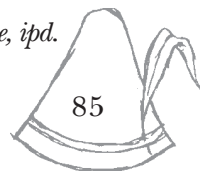
3/A MODELIRNA MASA, KI JO PRIPRAVIMO SAMI

Potrebujemo: časopisni papir, vodo, belo lepilo za les (Mekol), belo moko.

Izdelava:

1. Časopisni papir namočimo v vodo in pustimo kakšno uro, najbolje kar čez noč.
2. Namочен papir natrgamo na čim manjše koščke.
3. Dodamo lepilo in moko v približno enaki meri in mesimo kot testo, da dobimo gladko homogeno maso.

Uporabnost: Za izdelavo planinske steklenice, različnih vaz, skatel za svinčnike, ipd.

Potrebujemo: kamen poljubne oblike, modelirno maso, tempera barvice, lak

Izdelava:

1. Iz modelirne mase na kamnu oblikujemo planinsko cvetje (planike, encijan, rododendron, avrikelj ...). Modelirno maso je potrebno prilepiti na kamen.
2. Pustimo (najbolje čez noč), da se dobro posuši.
3. Pobarvamo cvetje s tempera barvami in spet pustimo, da se posuši.
4. Prevlčemo z lakom, da dobi izdelek svetleč videz.

Uporabnost: Primerno darilo za starše ali skritega prijatelja ...

planinsko cvetje oblikujemo iz modelirne mase

Potrebujemo: steklenico (npr. odsadnega soka), razglednico ali kakšno drugo manjšo sliko s planinskim motivom, modelirno maso, tempera barve, lak.

Izdelava:

1. Čisto steklenico na tanko obložimo z modelirno maso in na primerno mesto vstavimo sliko s planinskim motivom. Pri oblaganju pazimo, da nanašamo modelirno maso enakomerno, vendar je ne zgladimo, ampak jo oblikujemo tako, da je videti kot drevesno deblo.
2. Izdelek pustimo nekaj ur (najbolje čez noč) na zraku, da se dobro posuši.
3. Pobarvamo s tempera barvami tako, da je videti kot drevesno deblo.
4. Posušimo in prevlečemo z lakom.

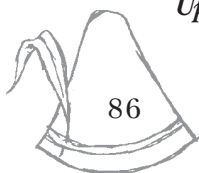

steklenica
(npr. od
sadnega soka)

slika
(z razglednice)
s planinskim
motivom

obloga iz
modelirne
mase, ki jo
izdelamo sami

Uporabnost: Primerno darilo za starše ali skritega prijatelja.

OPOZORILO: Pazljivost pri delu z orodjem in z lepilno pištolo

Starost: od 7 let

Število sodelujočih: od 1 do 8

Primerno okolje za delo: na prostem ali v prostoru ob prim. mizi in stoli

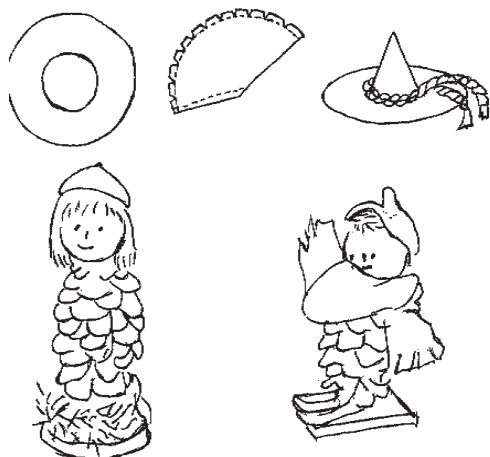
Potrebujemo: suhe, posušene storže različnih velikosti, filc ali ostanke blaga, koščke lesa (še najboljša je nažagana veja na kolute), vejice, laneno prejo ali volno, lepilo (najboljše je toplo lepilo iz lepilne pištole, ker hitro lepi in je trdno), žeblje, papir, škarje, vrtno klešče, žago, kladivo, lepilno pištolo.

Izdelava:

1. Za podstavek si, če je le možno, pripravimo na 1-2 cm debela kolesca nažagane veje.
2. Od spodnje strani zabijemo v sredino podstavka žebelj. Nanj od zgoraj pritrdimo storž, ki bo služil za trup.
3. Iz manjših storžev oblikujemo roki in glavo. K trupu jih pritrdimo z lepilom.
4. Iz volne ali preje naredimo lase in brado. Pritrdimo s pomočjo lepila.
5. Klobuk urežemo iz filca in zlepimo skupaj. Pritrdimo ga na glavo.
6. Oči izdelamo iz papirja in jih prilepimo.

Po želji izdelamo pipo iz vejice in majhnega storža ter dodamo popotno palico. Lahko ga tudi oblečemo v predpasnik in hlače. V tem primeru potrebujemo za trup 2 tanjša storža in blago za hlače.

Preprosta izvedba je narejena iz podstavka in storža, ki mu za glavo pritrdimo kroglico in okoli vratu ovijemo trak iz blaga.

Vir: Figuren aus Lannenzapfen, 1975

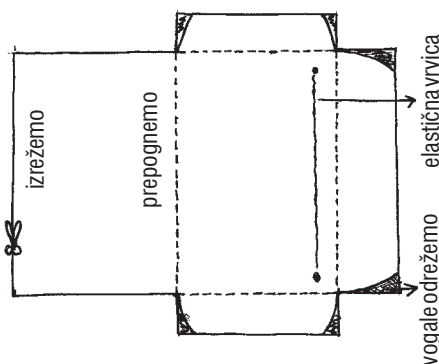
5/A MAPA ZA ZBIRKO ZDRAVILNIH ZELIŠČ

Potrebujemo: barvni karton (npr. šeleshamer) 40 x 47 cm, škarje, luknjač ali šilo, ravnilo, elastično vrvico poljubne barve.

Izdelava:

1. Na karton narišemo model mape, kot je razvidno iz skice, in dobro prepognemo zgornji, spodnji in desni del desnega krila mape.
2. Na desni strani mape, približno 5 cm od zgornjega in spodnjega ter desnega roba (glej skico), naredimo z luknjačem ali šilom dve luknji in skozi potegnemo elastično vrvico, ki naj bo dolga okrog 30 cm.

Uporabnost: Vanjo bomo polagali liste z zdravilnimi zelišči, ki jih bomo spoznali in nabrali v letošnjem oratoriju. (Na skupnem sprehodu ali v času delavnic lahko nabereмо zdravilna zelišča, jih posušimo, nato jih prilepimo na liste, napišemo ime – pomagamo si s priložniki za zdravilna zelišča. Liste z zdravilnimi rastlinami shranimo v mapo.)

5/B

ŠATULJA

OPOZORILO: Pazljivost pri delu s škarjami

Starost: od 8 let

Število sodelujočih: od 1 do 8

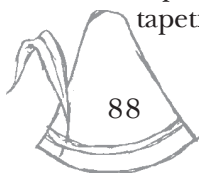
Primerno okolje za delo: na prostem ali v prostoru ob primerni mizi in stoli

Potrebujemo: trši papir - šeleshamer, tempera ali vodene barvice, suhe barvice, lepilo v stiku, škarje, tapetniški nož, ravnilo.

Izdelava:

1. Po priloženi shemi narišemo na papir osnovo šatulje in izrežemo. Izrežemo natančno. Pozorno prepognemo osnovo po pregibih.

2. Pokrov šatulje natančno prerisemo dvakrat. Pri izrezovanju je treba paziti, do kam sega prerez, da se ne bi poškodoval pregib in bi bilo oteženo zapiranje šatulje. Po zarisanih črticah rahlo potegnemo s topo površino tapetniškega noža za pregib.

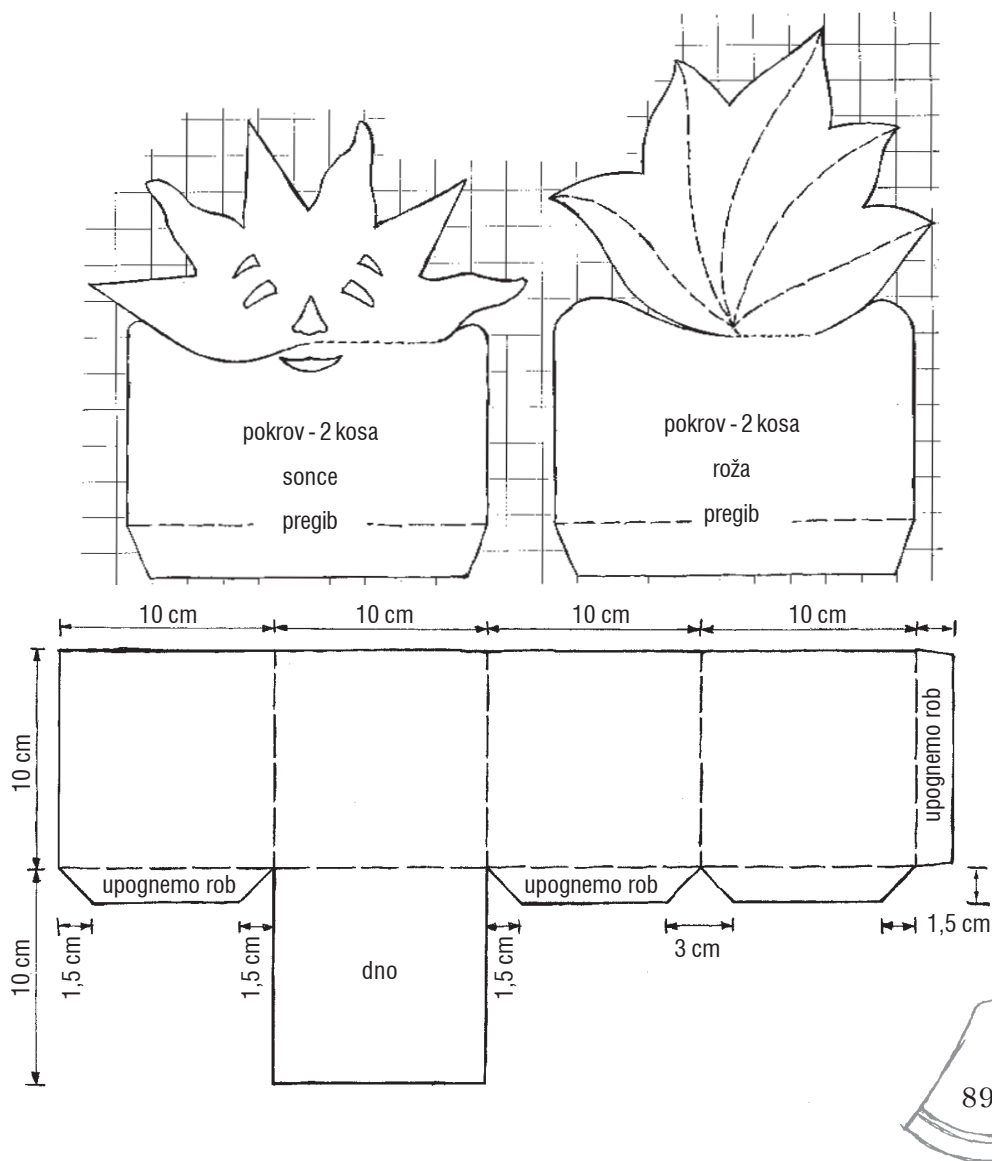
3. S poljubnimi barvami okrasimo pokrov šatulje in šatuljo. V primeru barvanja z mokrimi barvami, počakamo, da se barve posušijo, preden nadaljujemo z delom. Odsvetujemo barvanje z voščenkami, ker lahko predebel nanos oteži lepljenje.

4. Pripravimo si lepilo. Natančno ga naneseemo na zavihke šatulje in zlepimo. Na koncu prilepimo še pokrov.

5. Z lepo šatuljo razveselimo sebe, ali še bolje, damo jo naprej, kot je rekel Prisank in naredil Kekec.

Šatulja po priloženih merah je precej velika. S pomočjo fotokopirnega stroja zmanjšamo pokrov. Širini pokrova prilagodimo mere za spodnji del šatulje. Zapognjeni robovi pa naj ohranijo svojo mero.

Vir: *Basteln mit Papier*

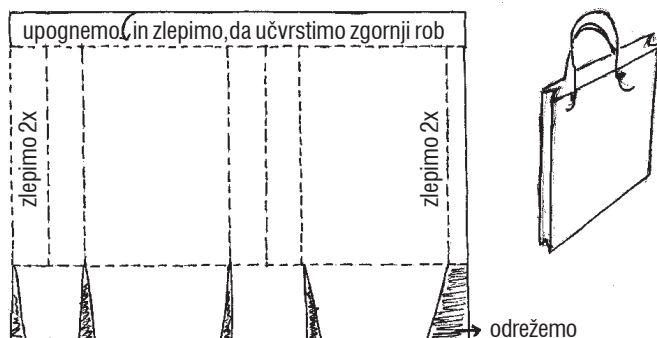
Potrebujemo: nekoliko močnejši papir (večji stari koledarji s planinskimi ali cvetličnimi motivi ali darilni papir s poljubnim vzorcem), škarje, ravnilo, luknjač, lepilo (Uhu ali Mekol), barvno vrvico, malo trši karton.

Izdelava:

1. Na hrbtno stran papirja narišemo model vrečke kot vidimo na skici.
2. Mere določimo sami - odvisno od velikosti papirja, ki ga imamo, in od tega, kako veliko vrečko želimo imeti.
3. Zgornji rob naj bo širok vsaj 2 cm, da ga lahko zapognemo in prilepimo ter s tem učvrstimo zgornji del vrečke (glej skico).
4. Povsod, kjer je na modelu črta prekinjena (- - -), papir prepognemo (glej skico).
5. Spodnji del, ki služi kot dno vrečke, naj bo širok vsaj 3 cm.
6. Skrajni desni rob, ki naj bo širok vsaj 1 cm, zlepimo s skrajnim levim robom (glej skico) in dokončno učvrstimo prepognjene dele.
6. Spodnji del prirežemo, kot vidimo na skici, in zlepimo.
7. Izmerimo dolžino in širino dna vrečke in odrežemo trši karton enake mere ter ga položimo znotraj na dno vrečke, da jo učvrstimo.
8. Na zgornjem robu v primerni razdalji od leve in desne z luknjačem naredimo dve luknji in prevlečemo skozi barvno vrvico, ki jo lahko izdelamo sami

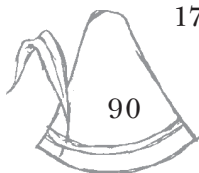
iz prejice (v klobčičih) za vezenje ali kvačkanje.

Uporabnost: Najbolj primerna za drobna presenečenja za skritega prijatelja ali za koga drugega.

Delavnice najdete v zbirki Mape I., II. in III.

- 117 - VRBOVA PIŠČALKA,
- 128 - ŽIVAHNE FIGURICE,
- 130 - ŠPELCA,
- 173 - LUTKE V KOZARCU

IGRE

Letos smo vam v priročniku oratorija pripravili **štiri** popolnoma nove **velike igre**, ki druga za drugo sledijo temu uvodu. Vse štiri igre so pripravljene za večje skupine (nad 100) in za daljši čas (nad 1 uro). Napisane so v načinu, ki vam olajša branje in pripravo. Točka **Povezava z zgodbo oratorija** naj vam služi kot uvod, ki ga boste otrokom povedali, preden boste začeli igro razlagati. **Kratek opis** pri vsaki igri ima namen, da na hitro ujamete rdečo nit igre. **Tehnični podatki** vam dajo natančna navodila za lažjo orientacijo pri pripravi in izvedbi iger. Ne zanemarite točke **Opombe in variante**, ker je v njih mnogo koristnih napotkov za igro.

Poleg velikih iger vam priročnik ponuja tudi **19 različnih iger**, ki so poimenovane **Kratke Kekčeve igre**. Te so vzete iz knjige *Vija vaja ven* in prilagojene letošnji oratorijski temi. Za izvedbo le-teh boste tako potrebovali tudi omenjeno knjigo.

Poleg tega imate na voljo našo **spletno stran** <http://www.oratorij.net>, ki ponuja mnogo koristnega za igre. Naj opozorim samo na stalni repertoar:

- nasveti za igre (iskanje, predstavitev, izvajanje, spremljanje in preverjanje iger)
- nasveti za vodenje velikih iger
- cel kup krajših igric (male ali kratke igre)
- predlogi za vodne igre
- predlogi za delitev v skupine

Razen stalnega repertoarja je letos na spletnih straneh dosegljiv **kviz o rastlinah**, ki bo gotovo dobrodošel.

1 ZDRAVILO ZAMOJCO ali: VOLK TETE PEHTE

POVEZAVA Z ZGODBO ORATORIJA

Čeprav so imeli ljudje teta Pehto za čudno, je ta vedela veliko stvari. Med drugim je znala narediti zdravilo proti slepoti. Ko je Kekec to slišal, se je seveda takoj odločil, da nekako pride do zdravila in tako pomaga svoji slepi prijateljici Mojci. A teta Pehta je imela volka, ki je skrbno čuval njeno hišo ... Vendar Kekec ne bi bil Kekec, če ne bi ugnal tudi volka.

V tej igri bodo udeleženci igrali Kekca in njegove prijatelje, ki skušajo Pehti ukrasti zdravilo proti slepoti. Seveda bodo nekateri morali igrati tudi volkove, da ne bo tako preprosto priti do zdravila.

KRATEK OPIS

Tekmuje se po skupinah. Vsaka skupina ima eno hišo (hišo tete Pehte), ki jo mora braniti. Hkrati pa napada hiše nasprotnih skupin. Cilj igre je čim večkrat prodreti v nasprotnikove hiše ter obenem čim bolje braniti svojo hišo. Pri vsem tem je mogoče biti ujet in iti je treba v zapor, ki se nahaja pod streho vsake hiše.

V igri je nekaj tekanja, ciljanja z žogo in risanja. Hkrati pa je potrebna dobra taktika napada in obrambe. Zato bo boljša skupina tista, ki se bo bolje dogovarjala. Tako je igra tudi vzgoja za sodelovanje.

TEHNIČNI PODATKI

Čas:	0,5 do 2 uri
Prostor:	- zunaj na večji oziroma več manjših površinah - če udeležencev ni veliko, je površina lahko tudi manjša
Število igralcev:	20 do 200
Število animatorjev:	1 na skupino
Število članov skupine:	najmanj 10, priporočeno 15, največ 20
Potrebščine:	- barvni trakovi za označevanje pripadnosti skupini, krede, žoge (2 na skupino, ne pretežki), vedro, goba in voda za čiščenje krede - v varianti: apno oziroma vrstica in količki za označevanje, deske ali kartoni velikosti 1x1m

PODROBNEJŠI OPIS

Na večji površini oz. več manjših površinah narišemo za vsako skupino eno hišo kot kaže slika. Hiše naj bodo med seboj oddaljene cca. 10 m. Kot že rečeno, ni nujno, da so vse na neki veliki površini, ampak so lahko tudi na več manjših površinah (npr. dvorišče, park ...), le da te ne smejo biti med seboj oddaljene preveč (npr. 100 m ali več). V vsako polje *shramba* damo 3 krede, ki jih bodo v igri uporabljali za risanje.

Udeležence razdelimo v skupine od 15 do 20 članov. Skupina izbere svojega vodjo, ki ga v tej igri imenujemo Kekec. Naj bo sposoben, da bo organiziral njihov napad. Nadalje skupina izbere še tri volkove za obrambo hiše (na sliki V1, V2 in V3). Tudi ti naj bodo sposobni za obrambo. Skupine poimenujemo s številkami. Damo jim tudi barvne trakove,

ki si jih privežejo okoli glave. Vsaka skupina ima svojo barvo in vsak udeleženec svoj trak. Tako se člani skupin že od daleč ločijo med seboj, kar bo v pomoč tako tekmovalcem kot sodnikom (animatorjem).

Skupina, ki napada, skuša prodreti v hišo in v polju *shramba* s kreda narisati steklenico, vanjo pa vpisati številko svoje skupine. S tem, ko so narisali steklenico s številko svoje skupine, jim je uspelo ukrasti zdravilo za Mojco iz Pehtine shrambe. Vsaka narisana steklenica z vpisano številko skupine šteje eno točko za skupino. Skupina ne sme napadati svoje hiše. V hišo lahko vstopijo in izstopijo le skozi tla in stranski steni, ne pa skozi streho. V hiši so naenkrat lahko le člani treh skupin (zato zaradi kontrole nosijo barvne trakove). V polju *shramba* na sredini hiše so le tri krede, tako da lahko naenkrat pišejo in rišejo le trije tekmovalci.

In kako poteka obramba hiše? Volkova V1 in V2 imata dve žogi. Z njima skušata zadeti tiste, ki napadajo hišo. Ciljata lahko le tiste, ki so že vstopili v hišo. Sama pa v hišo ne smeta vstopiti, razen če se žoga ustavi v hiši in gresta ponjo. Tekmovalec, ki je zadet, gre v zapor, ki se nahaja pod streho hiše. Zadet tekmovalec samo prestopi črto med spodnjim delom hiše in streho in že je v zaporu.

Tekmovalec je lahko rešen iz zapora tako, da se ga dotakne svobodni tekmovalec iz katere koli skupine. Tekmovalec, ki rešuje, mora z obema nogama vstopiti v streho. Šele nato se lahko dotakne reševanca. Vstopi in izstopi lahko samo skozi streho in ne skozi spodnji del hiše.

Da pa ne bi bilo rešenih preveč tekmovalcev iz zapora, skrbi volk V3. Ta lahko ujame tekmovalca, ki rešuje. Loviti ga lahko začne šele tedaj, ko je z eno nogo že prestopil črto strehe. Lovi pa ga lahko tudi tedaj, ko je že stekel iz strehe, vendar le do oddaljenosti cca. 10 m od hiše. Ko reševalec to oddaljenost preseže in se ponovno vrne, ga ne sme več loviti. Razen seveda, če ponovno skuša reševati in vstopi v streho.

Razen volkov se nihče drug ne sme dotakniti žoge (jo vreči ali brcniti stran). Tekmovalec v polju *shramba* lahko nariše poljubno število steklenic s številko, vse dokler ni zadet z žogo. Če volk V1 ali V2 pri ciljanju naredi prestop, met ne velja. Volk tudi ne sme metati tedaj, ko je šel v hišo po žogo.

Da igra lepo poteka, je potrebno, da je pri vsaki hiši vsaj en animator, ki je sodnik. Bolje je, če jih je več.

OPOMBE IN VARIANTE

Če igramo na travnati površini, označimo hiše z apnom ali z vrvico, ki jo napnemo med količki, zabiti v tla. Na sredino za shrambo pa damo leseno ploščo, karton (ali podobno), na katerega pišejo s kredo.

Če je skupina vseh udeležencev večja od 100 igralcev, priporočam delitev na dve skupini, ki igrata igro vsaka zase na svojem prostoru.

Če tekmujeta le dve skupini in sta manjši od 15 članov, naj hišo branita le volkova V1 in V2. Tudi igralce, ki rešujejo iz zapora, lahko ujameta le z žogo.

Če igra ne doseže potrebnega ravnotežja med napadom in obrambo, povečamo ali zmanjšamo število volkov. (Npr. če je pretežko prebiti obrambo volkov ali pa je volkovom nemogoče uspešno braniti hišo.)

Če je polje *shramba* že popolnoma popisano in porisano, igro za nekaj časa prekinemo, preštejemo točke in z mokro gobo očistimo polje oz. zamenjamo karton.

Skupina naj se dobro dogovori, kdo bo igral volkove in kdo Kekca. Če bodo izbrali sposobne, bodo uspešni. Če pa bodo kar nekoga določili, se lahko zgodi, da bodo zaradi neuspešnosti slabe volje.

Če igramo na več manjših prostorih, poskrbimo, da bodo vsi udeleženci dobro vedeli, kje se nahajajo hiše. Najbolje je kar sklicati vse Kekce in jim predstaviti položaje hiš.

Če kdo od članov skupine goljufa (brise steklenice drugi skupini, noče iti v zapor ipd.), je iz igre izločen.

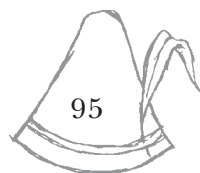
2 NA SLEDI GORSKIM ŠKRATOM

POVEZAVA Z ZGODBO ORATORIJA

V najbolj vročih dneh poletja je bila v Kekčevih gorah ena noč prav posebna. To ni bila tista noč, ko je sijala polna luna, pač pa tista noč, ko mesec sploh ni svetil in je bilo temno kot v rogu. Babice so vedele povedati, da je to noč, ko imajo škrti svojo moč. To noč pridejo na plano iz svojih brlogov in samo Bog ve, kaj počno. Nihče tudi ne ve povedati, ali so ti škrti dobri ali slabi.

Seveda se je Kekec, radoveden in pogumen kot je bil, odločil, da bo šel prav to noč pogledat, kaj in kako je s temi škrti. Pa ni bil samo on, ki se je tako odločil. Tudi drugi pastirji in celo Bedanec so to noč odšli iskat gorske škrate.

V tej igri bodo udeleženci igrali Kekca in pastirje, ki na malce drugačen način iščejo gorske škrate. Ker pa je temno kot v rogu, se jim bo lahko zgodilo, da bodo naleteli na druge pastirje, dobro vilo, Bedanca ali pa našli samo prazno listje.

KRATEK OPIS

Tekmuje se po skupinah. Na sredo prizorišča postavimo leseno ploščo, na katero so pritrjeni napihnjeni baloni, ki predstavljajo površino gozda. V vsakem balonu je listek, na katerem je napisana ena od naslednjih besed: gorski škrat, listje, Bedanec, dobra vila, pastirji. Predstavniki skupine po vrsti s pikadom ciljajo v balone (iščejo skrate v gozdu). Če balon poči, glede na listek, ki je bil v balonu, storijo določeno dejanje. Dejanja so sledeča: igra med vsemi skupinami, naloga za posamezno skupino, nagrada, kazen, meče druga skupina.

Igra je že večkrat preverjena in vedno uspe. Je zanimiva zaradi ciljanja in pokaanja balonov. Je pestra, ker vključuje razne druge zabavne igre in naloge. V njej so udeleženi tako posamezniki kot skupina. Mogoče jo je izvajati v dokaj majhnem zaprtem prostoru.

TEHNIČNI PODATKI

Čas:	1 do 3 ure
Prostor:	kjerkoli zunaj ali notri, le da vanj spravimo vse udeležence
Število igralcev:	20 do 140
Število animatorjev:	1 na skupino + 1 za vodenje
Število članov skupine:	priporočeno od 5 do 12 (lahko tudi do 20)
Število skupin:	2 do 7
Potrebščine:	36 balonov ali vodnih bombic, 36 papirnatih lističev, deska velikosti 1,7 x 1,7 m (ali z vodnimi baloni 0,6 x 0,6m), vrtalnik, sveder, kladivo, 36 žebličkov, pikado, bucika, morebitne potrebščine za posamezne igre in naloge

PODROBNEJŠI OPIS

Pripravimo leseno ploščo, na katero bomo pritrčili balone, kot kaže slika.

Tabla je kvadratne oblike z višino in širino enako 6-kratni debelini balona. Vanjo navrtamo luknje v vzorcu mreže. Luknje so med seboj oddaljene za debelino balona. Na drugi strani table ob luknjah v tablo pribijemo žebličke, kot vidimo na sliki 2. Napihnemo 36 balonov in jih privežemo na tablo, kot kaže slika 2 (vrvico speljemo skozi tablo in zavežemo na žebliček na drugi strani). V balone preden jih napihnemo vtaknemo papirčke na katere napišemo: 8-krat *pastirji*, 8-krat *gorski škrat*, 4-krat *dobra vila*, 4-krat *Bedanec*, 12-krat *listje*. Papirčke seveda prepognemo, da se ne vidi, kaj na njih piše.

Igralce razdelimo v skupine (število članov in število skupin glej zgoraj med tehničnimi podatki). Predstavniki skupin prihajajo ciljati balone s pikadom. Če predstavnik skupine zgreši, s ciljanjem nadaljuje naslednja skupina oz. njen predstavnik. Če pa zadene, storimo dejanje glede na listek, ki je bil v počenem balonu, in sicer po naslednjem pravilu:

Pastirji → tekmovalna igra, v kateri so udeležene vse skupine (glej točko Igre za vse)

Gorski škrat → naloga za celo skupino (glej točko Naloge za skupino)

Dobra vila → nagrada: + 5 točk

Bedanec → kazen: - 5 točk

Listje → meče naslednja skupina oz. njen predstavnik, skupina ne dobi točk

Po opravljenem dejanju z metanjem pikada nadaljuje naslednja skupina.

Igro igramo, dokler ne popokamo vseh balonov. Na koncu seštejemo točke in proglasimo zmagovalca.

IGRE ZA VSE

Kekec je pri svojem iskanju gorskih škratov naletel na druge pastirje. Z njimi se spopade, ker mu ni všeč, da tudi drugi iščejo škrate. Člani skupine, ki je ciljala, predstavljajo Kekca, člani ostalih skupin pa pastirje. Točkovanje za igre je sledeče: prvi 10 točk, drugi 9 točk, tretji 8 točk, četrti 7 točk itd.

Igre naj bodo takšne, da v njih sodelujejo vsi člani skupine in da vse skupine tekmujejo na enkrat. Najlažje je, če so igre štafetne. Primeri:

Člani skupine drug za drugim preskačejo določeno razdaljo v žaklju.

Dva člana skupine preneseta vse ostale člane skupine (drugega za drugim) za določeno razdaljo.

Dobro je, če v igro vpletemo zgodbo o Kekcu. Več iger, ki so že prilagojene na zgodbo o Kekcu, lahko najdete v nadaljevanju v poglavju *Kratke Kekčeve igre*. Igre lahko najdete tudi na našem oratorijskem portalu <http://www.oratorij.net>.

NALOGE ZA SKUPINO

Kekec je našel gorskega škrate. Ta ga najprej začara tako, da se Kekec pojavi pri nekom v neki situaciji, kjer je moral opraviti neko nalogo. Po opravljeni nalogi pa ga nagradi s + 8-imi točkami. Naloge opravlja le skupina, ki je s pikadom zadela škrate. Naj bodo takšne, da jih opravljajo vsi člani skupine. Dobro je, če imajo kakšno zvezo s Kekčevo zgodbo.

Primeri nalog:

Skupina zapoje Kekčevo pesem.

Kekec sreča bosega prijatelja in mu posodi svoje čevlje → Člani skupine si med seboj zamenjajo čevlje in naredijo pot 30-ih korakov.

Skupina zavriska kot Kekec, kot Rožle, kot Pehta in kot Bedanec.

Kekec trenira za dolgo pot v gore → Skupina naredi 20 počepov.

Kekec je doma kaznovan zaradi svoje nagajivosti → Člani primejo drug drugega za uho in zacvilijo: »Auuu.«

Kekec je pri Bedancu in mu gradi hišo → Vsak član skupine mora prinesiti 2 kamenčka.

Skupina si mora v krogu podajati Kekčev klobuk iz glave na glavo.

Kekec se kotali po bregu navzdol → Člani skupine se kotalijo na določeni razdalji.

OPOMBE IN VARIANTE

Priporočam predelavo pikada, kot kaže slika desno. Namesto kovinske konice na plastično pero z lepilnim trakom prilepimo eno ali dve buciki. Prednosti so sledeče: lahko igramo v notranjem prostoru in ne poškodujemo tal ali pohištva; manj je nevarno za udeležence, meče se z manjše razdalje; ne poškodujemo nosilne table za balone.

Na začetku določimo razdaljo za ciljanje s poskušanjem pred igro. Ko je balonov že malo ter je težko zadeti, lahko razdaljo skrajšamo.

Če se igra prehitro končuje, jo podaljšamo tako, da priprnemo dodatne balone, na že prazna mesta.

Skrbimo, da bodo pri ciljanju balonov vključeni vsi udeleženci in ne bodo iz posamezne skupine prihajali vedno isti.

Namesto kazni 5-ih točk lahko skupino kaznujemo z nekim smešnim dejanjem. Npr. cela skupina mora zameketati, vse člane skupine udarimo po zadnji plati ipd. ali pa namesto nagrade 5-ih točk lahko delimo bombone ipd.

Če tablo naredimo iz tanke vezane plošče, naredimo luknje za pritrditve nekoliko širše. Konce balonov nato vtaknemo neposredno v luknje in jih na drugi strani priprnemo s ščipalkami ali pisarniški sponkami.

Če je vseh udeležencev več kot 90, priporočam delitev v dve skupini, ki vsaka na svojem prostoru izvaja igro s svojim setom balonov in s svojim pikadom.

predelano pikado

3

V SLUŽBI PRI PRISANKU

POVEZAVA Z ZGODBO ORATORIJA

Mati je Kekca večkrat strašila, da ga bo, če ne bo priden, vzel Prisank in ga odpeljal k sebi na dom. In res se je Kekcu zgodilo, da se je srečal s Prisankom. Pa se ga ni nič ustrašil. Svojega jezika pa tudi ni držal in je, tako kot vsakemu, tudi njemu povedal kakšno besedo preveč. Prisank ga je zato vzel k sebi, kjer je moral odslužiti svoje nepremišljenosti. A Kekec ne bi bil Kekec, če bi ga vse skupaj potrlo. Nasprotno, naloge, ki mu jih je nalagal Prisank, je vzel za šalo in zelo užival v njih.

V tej igri se bodo udeleženci preizkusili v Kekčevi vlogi. Prisank jim bo dal nalogo, da najdejo redko in težko dostopno gorsko rožo. Naslednja, še težja naloga, bo uloviti gamsa.

KRATEK OPIS

Tekmuje vsak posameznik sam. Gre za tekanje od centra dogajanja do posameznih oseb, ki so razporejene po terenu. Za vsako opravljeno nalogo tekmovalci dobijo en kos razrezane slike. Cilj je: iz dobljenih kosov sestaviti celotno sliko.

Igra ni tekmovalnega značaja, lahko pa jo izvedemo tudi tekmovalno. Je tudi nekaj čakanja v kolonah, tako da se otroci učijo potrpežljivosti.

TEHNIČNI PODATKI

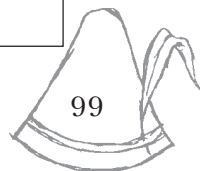
Čas: 1 do 3 ure

Prostor: večja površina (nogometno igrišče, travnik, gozd, park, med stavbami); ali v varianti manjša površina (dvorišče, košarkarsko igrišče)

Število igralcev: 10 do 200

Število animatorjev: vsaj 1 na 10 otrok

Potrebščine: fotokopije risb iz te knjige (za vsakega tekmovalca 1 A5 list), časopisni papir za podlogo, nekaj lepilnih trakov, natisnjeni lističi z besedilom »Pojdi k *ime osebe!*« in »Pri meni je dobro opravil. *Ime osebe.*« (za vsakega tekmovalca 8 lističev), 4 mize, kreda ali vrv za označevanje kolon

PODROBNEJŠI OPIS

Eden od animatorjev se obleče v Prisanka in udeležencem pove, da jim daje nalogo, naj mu najdejo dragocen in redek gorski cvet. Pri tem bodo udeležencem pomagali animatorji-Prisankovi pomočniki. Ko bo kdo izpolnil nalogo in našel cvet, naj pride do Prisanka in ta mu bo dal novo nalogo.

Animatorji, Prisankovi pomočniki (štirje), se postavijo, kot kaže slika:

Postavijo si 4 mize v krog, stojijo za njimi. S kredo ali vrstico označite črte za kolone, kot jih kaže slika. Prav tako označite tudi krožnico med mizami in črtami za kolone, kakor kaže slika. Na začetku vsake kolone napišite ime ene od oseb, pri katerih bo mogoče dobiti del slike. Ta imena so: Bedanec, Peh-ta, Kosobrin, Rožle, Mlekarica, Gozdar, Gorski škrat, Hribolazec.

Animatorji, ki igrajo naštete osebe, se porazdelijo po terenu. Vsak naj bo od centra, kjer so animatorji, Prisankovi pomočniki, oddaljen cca. 50 m.

Udeleženci, ki tekmujejo vsak posamezno, se na povabilo voditelja igre razporedijo v kolone, kot želijo. Na znak se igra začne. Udeleženec, ki je prvi v koloni, prestopi črto krožnice in stopi do mize, kjer mu animator, Prisankov pomočnik, izroči listek, na katerem piše: »Pojdi k *ime osebe!*« Pri čemer je ime osebe enako kot tisto, ki je zapisano na začetku kolone, v kateri je udeleženec. Z drugimi besedami: V vsaki koloni se deli listek z napotilom na eno osebo. Za 8 oseb na terenu je 8 kolon in 8 različnih listkov z napotilom. Ko udeleženec dobi listek z napotilom, se odpravi iskat osebo, ki je napisana na listku. Išče jo tako, da animatorje na terenu sprašuje, ali je on iskana oseba. Ko osebo najde, mu ta najprej vzame listek, nato pa mu zastavi nalogo. (Primeri nalog so zapisani v nadaljevanju pod točko Naloge.) Po opravljeni nalogi pa mu izroči

listek s potrdilom, na katerem piše: »Pri meni je dobro opravil. *Ime osebe.*« Pri čemer je ime enako imenu osebe, pri kateri je opravljal nalogo. Z dobljenim listkom se udeleženec vrne v center in se postavi v isto kolono, v kateri je prej dobil listek z napotilom. Animatorju, ki streže tisti koloni, izroči listek s potrdilom, da je bil pri osebi. Animator pa mu v zameno za listek s potrdilom, izroči del razrezane slike (za sliko glej točko Slike). Pri vsaki koloni se deli le en del razrezane slike. (Delov razrezane slike je torej 8, kot je 8 kolon in 8 oseb na terenu.) Ko udeleženec dobi en del razrezane slike, se postavi v kolono za drugo osebo, pri kateri še ni bil, da bi tako dobil še drug del razrezane slike.

Ko udeleženec opravi vseh 8 oseb in dobi vseh 8 delov razrezane slike, je opravil prvo nalogo, ki mu jo je zastavil Prisank - našel je redko in težko dostopno gorsko rožo. Gre do Prisanka in ta mu da lepilni trak ter papir (najceneje kar časopisni), na katerega si sestavi sliko. S tem je udeleženčeva naloga, ki jo je imel v igri končana. Če pa je še dovolj časa, lahko začne drugi izziv, ki mu veli, da mora ujeti gamsa. Vse se igra na enak način, le da bo tokrat sestavljal razrezano gamsovo sliko. Zato je potrebno, da imajo animatorji, Prisankovi pomočniki, tudi dele gamsove slike. Lahko pa vse skupaj poenostavimo tako, da ponovno zbira (sedaj že drugo) sliko gorskega cveta.

Na začetku naj animatorji, Prisankovi pomočniki, delijo lističe z napotilom tako, da naslednji v koloni lahko dobi listič šele cca. 20 sekund po tistem, ko ga je dobil prejšnji. Namen tega čakanja je, da se igra lepo razvije in udeleženci ne stečejo vsi naenkrat proti osebam na terenu.

OPOMBE IN VARIANTE

Če je število udeležencev večje od 120 in so v centru predolge kolone, naredimo za vsako osebo po dve koloni in povečamo število animatorjev-Prisankovih pomočnikov.

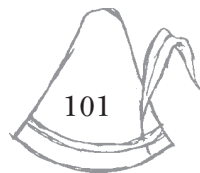
Prav tako lahko pri večjem številu udeležencev sliko razrežemo na več delov in temu primerno povečamo število oseb na terenu.

Igro lahko igramo tudi na manjšem prostoru. V tem primeru skrajšamo razdalje do oseb ter podaljšamo naloge, ki jih morajo opraviti. Priporočam tudi tekmovanje v skupinah, ker bo tako manj tekanja in obremenjevanja centra.

Igra je lahko tudi tekmovalnega značaja. Tako na koncu preštejemo koliko sestavljenih slik ima posamezen udeleženec. V tem primeru naj na začetku najprej vsi dobijo listke z napotilom in šele nato vsi naenkrat startajo.

Če na oratoriju sicer poteka celotedensko tekmovanje po stalnih skupinah, na koncu seštejemo vse slike, ki so jih naredili vsi člani posamezne skupine, ter izračunamo povprečje na posameznika.

Animator, ki igra osebo na terenu, je lahko oblečen značilno za tisto osebo, kar bo igro še popestrilo.

Po določenem času, ko udeleženci že ugotovijo, kje so posamezne osebe, se lahko osebe preselijo na drug kraj. Tako igra pridobi na pestrosti.

Pri igri je precej čakanja v vrstah tako pri animatorjih, Prisankovih pomočnikih, kot tudi pri osebah. To je koristno, saj se otroci med tekanjem odpočijejo in tudi igra traja dalj časa. Poleg tega je to za otroke vzgoja za potrpežljivost. Hkrati pa starejši in hitrejši nimajo tolikšne prednosti pred mlajšimi.

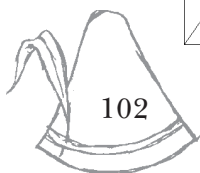
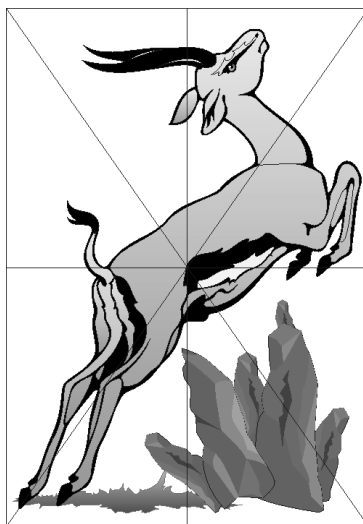
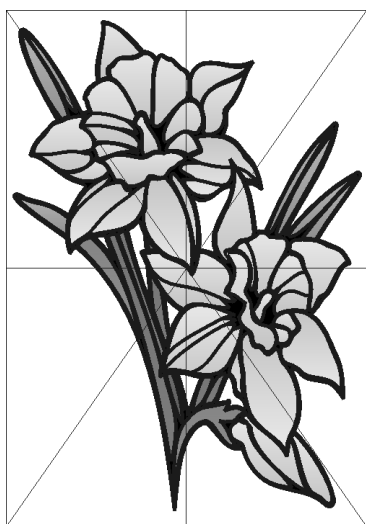
Če kdo goljufa: se preriva, prehiteva v koloni, krade listke ipd., ga izločimo iz igre oz. ga kaznujemo.

Osebe na terenu oz. animatorji (Prisankovi pomočniki) naj ne pozabijo vzeti listka z napotilom oz. listka s potrdilom, sicer se bo udeleženec lahko vrnil k njim, ne da bi se vrnil v center oz. šel do osebe.

NALOGE

Tu je navedenih nekaj primerov nalog, ki jih zastavijo osebe na terenu. Več in boljše si lahko izmislite sami ali jih najdete v nadaljevanju v poglavju Kratke Kekčeve igre ter na oratorijskem portalu (<http://www.oratorij.net>). Naj bodo čimbolj zanimive. Da igra ni dolgočasna, je priporočljivo, da animatorji naloge, ki jih zastavljajo, po določenem času zamenjajo. Nič hudega ni, če naloge trajajo različno dolgo in tako ena oseba zaustavlja vso igro.

Naloge: Naredi 10 krogov skakajoč (po eni nogi) okrog animatorja! Preštej, koliko delov določene barve imam na obleki! Zapoj svojo najljubšo pesem! Povej imena prstov na roki. Povej ime in priimek animatorja nazaj! Štej od 1 do 100! Dobi en las od soudeleženca pri igri! 20-krat tleskni s prsti in jezikom! Povej besedo za vsako črko v abecedi! Povej en pregovor, vendar ne enakega kot ga je povedal tvoj predhodnik! Oponašaj psa (ali katero koli drugo žival)! ...

POVEZAVA Z ZGODBO ORATORIJA

Kecek ni pasel le Prisankovih koz, temveč je kot vsak pravi gorski pastir skrbel tudi za ovce. Gnal jih je na dobro pašo, da so se čimbolj zredile in jim je dlaka čim hitreje rasla in so tako dale več volne.

V tej igri bodo udeleženci igrali ovce, ki hodijo s pašnika na pašnik in skušajo z dobro pašo pridobiti čim daljšo dlako in dati čimveč volne.

KRATEK OPIS

Tekmuje se po skupinah. Animatorji so razporejeni po prostoru. Vsaka skupina hodi od enega animatorja do drugega. Pri vsakem odigra kratko igrico in na koncu igre dobi kos volne (zraste ji dlaka). Po določenem času igro prekinemo in skupine iz zbranih kosov volne skušajo zvezati čim daljšo vrv. Skupina z najdaljšo zvezano vrvjo zmaga.

TEHNIČNI PODATKI

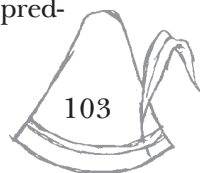
Čas:	0,5 do 3 ure
Prostor:	kjerkoli zunaj ali notri, da le vanj spravimo vse udeležence
Število igralcev:	10 do 250
Število animatorjev:	2 na skupino
Število članov skupine:	najmanj 5, priporočeno 16, največ 25
Število skupin:	2 do 10
Potrebščine:	narezana volna (za vsako skupino svoje barve), potrebščine za posamezne pašnike

PODROBNEJŠI OPIS

Udeležence razdelimo v skupine (število skupin in število članov skupine glej zgoraj pod točko Tehnični podatki). Nato še vsako skupino razdelimo na dve podskupini.

Že pred delitvijo v skupine po prostoru razporedimo animatorje in sicer toliko animatorjev kot je podskupin. Vsak animator dobi nastrženo volno ene barve. Nastrženi konci volne so dolgi 30 cm. Različnih barv volne naj bo toliko, kot je skupin (ne podskupin). Bodite pozorni, da bodo nastrženi konci volne res enako dolgi.

Vsaka podskupina nato hodi od animatorja do animatorja. Pri vsakem animatorju igra določeno igro oz. opravi nalogo. Kakšne so naloge, glej pod točko Naloge. Po opravljeni nalogi podskupina dobi en kos volne. Volna pred-

stavlja, dlako, ki je ovci zrasla, potem ko se je na pašniku napasla (je opravila nalogo). Podskupina gre lahko večkrat k enemu in istemu animatorju, kjer opravlja isto nalogo in dobi isto volno.

Podskupina se imenuje ovčja čreda, njeni udeleženci pa ovce. Kraj, kjer ob animatorju igrajo igro, se imenuje pašnik. Animator, ki igro vodi, pa se imenuje pastir.

Kakih 20 minut pred predvidenim koncem igre zaustavimo hojo po pašnikih. Podskupine se ponovno združijo v skupine. Opravimo žreb barv, pri katerem se lahko žreba med barvami volne, ki se je delila. Vsaka skupina izžreba eno barvo. V izžrebani barvi morajo nato iz nabranih koncev volne zvezati čim daljšo vrv. Kose vrvi v njim neuporabni barvi lahko zamenjajo s katero izmed drugih skupin; po kakšnem razmerju oz. za kakšno ceno se dogovorijo sami. Skupina, ki ima daljšo vrv, zmaga, saj ji je zraslo največ volne.

NALOGE

Naj bodo dovolj kratke, da skupine dobijo dovolj koncev vrvi. Animatorji - pastirji naj jih po določenem času zamenjajo, da ne bo dolgočasno. Animatorji - pastirji si lahko med seboj tudi menjajo barve volne, tako da nekaj časa delijo eno barvo, nekaj časa pa drugo.

Primeri nalog

Pastir ne more spati in šteje ovce → Člani skupine, ki predstavljajo ovce, v štafeti skačejo čez oviro določeno število skokov.

Ovce zbežijo s pašnika → Med 4 obtežene stole vzporedno napnemo dve elastiki na višini 0,5 m. Člani podskupine v štafeti hodijo po teh elastikah. Prvo elastiko zapnejo s stopalom, jo dvignejo in z obema nogama stopijo na drugo elastiko (pri tem držijo prvo elastiko še vedno zapeto). Nato spustijo prvo elastiko, s stopalom zapnejo drugo elastiko in na enak način stopijo na tretjo elastiko. Nato na enak način še na četrto. Elastike predstavljajo žičnato ograjo, ki jo ovce preskočijo.

Ovce na vrvi se zavozlajo → Člani skupine zamizijo, gredo drug proti drugemu z iztegnjenimi rokami, dokler se jim roke ne zapletejo. Vsak prime nekoga za dlan. Nato odprejo oči in se skušajo razplesti. Pri tem ne smejo spustiti rok, lahko pa hodijo pod in nad rokami. Naloga skupine je, da se razplete v en sam krog, lahko pa tudi v dva. Sicer igro ponovijo.

Reševanje ovce iz vodnjaka → En ali dva člana skupine rešujeta vse ostale člane skupine. Z vrvjo na določeni razdalji vlečeta enega za drugim sedeče na preprogi (da bolje drsi). Pri tem se ona dva ne premikata.

Skriti zaklad → Po prostoru obesimo listke, ki s puščicami vodijo na določen konec dvorane. Pod puščicami so napisane črke, ki zapored prebrane dajo določeno ime iz Kekčeve zgodbe, ki ga morajo povedati animatorju, ki je na koncu puščic. Ta jim za to da konec volne.

Barvanje ovce → Na A4-list narišemo ovco in jo fotokopiramo. Naloga skupine je, da s prstnimi odtisi, pomočenimi v vodeno barvico, pobarvajo oz. potiskajo vso ovco.

Rima → Povemo jim verz, katerega morajo nadaljevati še s štirimi verzi, ki se morajo s prvim rimati. Primer verza: »Kekec skače in piska ...«

Obuvalomet → Označimo določeno polje, v katerega morajo z določene razdalje vsi člani skupine določeno število krat vreči svoje obuvalo in pri tem polje seveda zadeti.

Ovce na snegu → Skupina se razdeli na dva dela, ki se postavita drug proti drugemu. V štafeti pihajo pingpong žogico od enega dela skupine do drugega. Žogica predstavlja kepo snega, ki jo ovce valijo iz enega konca na drugega.

Pastirji postavljajo šotor → Vsakemu članu skupine damo 8 kart, ki jih mora postaviti v dva šotorčka, ter od vrhov enega do drugega narediti povezavo.

Ovce sprožijo plaz → Postavimo plastične lončke, ki jih člani skupine z določene razdalje v štafeti zbijajo s pingpong žogico. Lončki predstavljajo kamene, ki so ga ovce s svojo hojo po melišču sprožile v plaz.

Tovorne ovce → Če še ne veste, da so ovce primerne za prenašanje tovora, vam bo to dokazala tale igra, pri kateri bodo udeleženci v štafeti prenašali knjige na glavi v slalomu med ovirami na določeni razdalji.

Ovce igrajo golf → Ovce so se odločile, da se bodo na travniku ne le pasle, temveč tudi igrale, in sicer golf. Vzamejo metlo in tenis žogico ter v štafeti ciljajo v prevrnjeno škatlo.

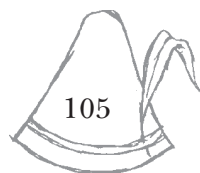
Ovce na ledu → Ovce na ledu zebe, zato eno nogo za nekaj časa dvignejo, da si jo ogrejejo. Zato udeleženci stojijo na eni nogi določen čas.

Obramba pred padajočimi predmeti → Papirnat robček razdremo na najtanjši list, ki ga nato pihajo v zrak določen čas.

Ovce pastirju ukradejo hruško → Hruško predstavlja vodni balonček. Ovce se trudijo, da bi je pastir ne dobil, zato si jo podajajo med seboj in jo morajo obdržati določen čas v zraku. Odbija se lahko z vsemi deli telesa, razen z rokami.

Pes ovčar → Z renčanjem morajo animatorja spraviti v strah. V resnici ga ne bodo, ampak naj se dela, da ga je strah, lahko jih tudi malo zafrkava.

Več nalog lahko najdete na oratorijskem portalu <http://www.oratorij.net>.

V tem poglavju vam je društvo Mladinski ceh pripravilo 19 različnih iger. Razlikujejo se po trajanju, številu udeležencev, dinamiki, prostoru, pripomočkih... Vsekakor dovolj zanimiva ponudba, ki vam bo pomagala z igrami popestriti vaš oratorij. Igre so vzete iz knjige *Vija vaja ven*, ki jo je izdalo isto društvo. V naši knjigi so zapisana le navodila, kako igro prilagoditi, da bo ustrezala letošnjemu oratoriju, ki ima za svojo temo Kekčeve dogodivščine. Za vsako igro je najprej navedena številka igre in njen originalni naslov v knjigi *Vija vaja ven*. Nato pa so napisane potrebne spremembe igre.

001 BLONDINKA

Spremeni naslov igre v *Kekec, Rožle in Bedanec*

Igra poteka enako kot prej, samo da se spremenijo značilni gibi za posamezne junake. Kekec pomaha in reče: »Juhu«. Bedanec zacepeta in zarenči: »Grrrrr«. Rožle skomigne z rameni in reče: »Aua«. Sprememba pravil: Kekec lovi Rožleta, Rožle Bedanca in Bedanec Kekca! Ostala pravila ostanejo enaka.

003 ROVERČEK

Ime: *Pastirske igre*

Ostane taka, kot je, samo da se razloži, da kadar niso imeli pastirji kaj za početi, ker so bile živali pridne, so si iz šibja splekli okrogel obroč, se razdelili v dve ekipi in tekmovali, katera je boljša.

005 ABECEDA

Ime: *Kekec hodi v solo*

Igra je dodatna povezovalna igra, če vam zmanjka vseh ostalih idej.

008 SKRITIZAKLAD

Ime: *Rožle in Kekec iščeta Bedančev zaklad*

Igra se igra enako, kot je opisano, seveda pa dodamo vprašanja iz knjige o Kekcu in tako vsebinsko določimo iskanje. Recimo, da je vprašanje, ali ima Kekec brata ali sestro in pravilen odgovor prinese dodatno točko, napačen pa minus točko, ni pa potrebno odgovarjati.

011 NORINOGOMET

Ime: *Bedančev nogomet*

Ker smo vzeli navaden nogomet in ga zakomplicirali s pravili, je nujno potrebno, da se animatorji dobro pripravijo kot sodniki, in da so opremljeni tudi s piščalkami.

Kadar potrebujete tekmovanje 4-ih skupin, lahko igro zelo dobro razplamтите s takšnim igranjem nogometa, kjer pravzaprav ne potrebujete nobene posebne ravne površine. Vse je še bolj zanimivo, če se dogaja na neravnem terenu, kjer so goli postavljeni z vejami.

Lahko se dogovorite tudi za dvojno štetje. → Vsaki ekipi se štejejo dobljeni goli in goli, ki so jih dosegli njihovi tekmovalci.

013 ŠTIRI VVRSTO

Ime: *Kekec proti Rozletu*

Gre za hitro tekmovalno igro, primerno za nekoliko starejše skupine.

Igramo jo lahko tako, da imamo stole ali pa na tla zarišemo tabelo s 4 vrsticami in 4 stolpci. Naloga 4 tekmovalcev iz ene skupine je, da hitreje kot druga skupina postavi svoje tekmovalce v ravno linijo.

Možnosti: vse poteka v 100 % tišini ali pa štirim tekmovalcem pri postavljanju v tabelo pomagajo vsi soigralci s kričanjem.

014 DUH

Ime: *Kje je Mojca?*

Pri igri spremenimo ime Duh v Mojca, ker je bila slepa in tako je igra vsebinsko bolj bogata. Igra se lahko igra zjutraj ob prihodu otrok in seveda je dobro pripraviti tudi obveze za oči, da ne bo goljufanja. Kadar imamo več Mojc, moramo paziti na popolno tišino. Animatorji so tisti, ki merijo čas.

016 RAZTRESENI VAGONI

Ime: *Kje je moja čreda*

V igri takoj spremenimo okoliščine, in sicer smo imeli grozen vihar na pašniku, ki je popolnoma premešal živali.

Sedaj poskuša vsak pastir zbrati kar se da veliko živali v svojo čredo, in sicer tako, da teče za njimi in vsakega, ki ga ulovi, priključi svoji skupini kot zadnji člen. Pastir in ulovljena čreda se morajo držati za roke, ko lovijo novo žival.

017 VOLK

Ime: *Bedanec lovi*

Seveda se moramo tudi nasmejati med oratorijem, zato predlagamo igro lovljenja. Volka zamenjamo z Bedancem in dodajamo nova imena za tiste, ki jih Bedanec ulovi in mu pomagajo pri lovljenju.

020 ČAROBNI GOZD

Ime: *Kekec išče Mojco*

Ko potrebujete delitev v skupine ali pare, se lahko na zanimiv način razdelite! Potrebno je samo nekaj časa za pripravo kartic in že jih lahko uporabljate kjerkoli in kadarkoli za delitev v manjše skupine ali v pare.

021 BREZDOMEČ

Ime: *Kosobrin išče hišo*

Igra se igra tako, kot je opisana v knjigi. Potrebno je paziti, da se kakšnega otroka med igro ne izloča, da ne bo preveč marginaliziran.

Hiša se spremeni v šotor. Stanovalcem je lahko ime Kekec ali Rožle.

023 ČEZ REKO

Ime: *Čez reko*

Tekmovalna igra, kadar imamo dve ali več skupin, ki morajo hkrati narediti neko vajo. Zmaga tista, ki prva pride čez reko.

024 ŠEPAV PIŠČANČEK

Ime: *Nerodni Kekec*

Ker je Kekec vedno na preži, da ga ne bo ulovil Bedanec, tudi takrat, ko si poškoduje nogo, skače po eni nogi, da ostaja v formi.

026 VIJUGASTI TEK

Ime: *Planinska steza*

Kot vsi vemo, je po hribih težko hoditi, ker so vse poti vijugaste, da ne uničujemo narave. Tako se je moral tudi Kekec naučiti, kako se hodi po kozjih stezicah in sedaj čaka ta naloga vse otroke na oratoriju. Voditelj mora narediti izredno zanimivo progo in seveda tudi nastaviti kakšne ovire. Da bo naloga težja, naj imajo otroci na glavi kakšen plastičen kozarec, seveda poln vode, ki jo morajo prenesti na drugo stran. Voda naj bo v plastenki, otroci jo natočijo v kozarec, na drugi strani jo morajo zliti v prazno plastenko in tako prenesti vso vodo.

031 BRANIM ZAKLAD

Ime: *Kekec pa nagaja*

Pravila so ista kot v knjigi, lahko pa nakažemo na hudomušnost in nagajivost Kekca prek te igre, ki je tudi tekmovalna. Lahko pa jo uporabimo kot kratko igro pri velikih povezovalnih igrah, ki vključujejo več kratkih iger.

036 MORSKA ZVEZDA

Ime: *Gorska roža*

Vsi udeleženci tvorijo gorsko rožo in nanjo prileti čebela. Ko se čebela dotakne enega izmed listov rože, vsi otroci iz tega lista stečejo za čebelo, in če jo ujamejo, je v redu, drugače pa zadnji, ki pride na svoje mesto, postane čebela.

047 NOGOMETSTONOG

Ime: *Kekčev nogomet*

Kaj je bolj neumnega od brcanja žoge in da se potem podiš za njo? To, da za žogo ne tečeš sam, ampak imaš nase privezane še 3 soigralce in da skupaj lovite žogo in jo brcate. Torej veselo na delo, skupinski nogomet je šele prišel med nas. Mogoče bo že jutri na televiziji.

049 DAVIDOVA PRAČA

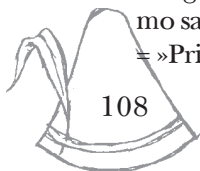
Ime: *Kekčeva nogavica*

Igro priporočamo tam, kjer imate travnik in se lahko otroci prosto gibljejo po travi. Igra je tekmovalnega značaja, vendar jo lahko izvedemo s pravilom brez kakršnega koli dotika in tako preprečimo poškodbe ali pretepe. Dinamika igre je odvisna od avtoritete voditelja, ki je edini, ki sme točkovati in ki ne sme pustiti, da se udeleženci kregajo med seboj, od koga je nogavica.

068 PODIRANJE KUPA

Ime: *Podrimo Bedančev kup*

Igra je igra skrivanja in ne potrebuje dodatne razlage, kot je v knjigi. Razložimo samo naslednje fraze: »Potolči se« = »Po'fočkat se« = »Dotakniti se zapika« = »Priti na izhodišče« = »Dotakniti se vnaprej dogovorjene točke na igrišču«.

ANIMATORJEM

Pismo iz Rima - razmišljanje
Molitvena srečanja

PISMO IZ RIMA

OKOLIŠČINE NASTANKA PISMA IZ RIMA

Pismo iz Rima je na izviren način napisal sveti Janez Bosko. Povede nas na sam začetek Oratorija, h koreninam, kjer je bil Oratorij izviren, takšen kakor naj bi bil. Tega »bisera« ob pripravi na naš oratorij torej ne smemo prezreti. Pismo iz Rima je zelo kratko delo, tanka knjižica, tanjša od vsakega navodila za uporabo mobitela. Zato naj bi to delo prebral vsak animator.

Gre za realno pismo, ki ga je don Bosko pisal iz Rima 10. maja 1884 salezijancem in mladim v Oratoriju.

Napisano je bilo v zadnjih letih njegovega življenja, ko si je prizadeval, da poskrbi za fante, ki so se zbirali v Oratoriju. Ni želel, da bi Oratorij postal hladna organizacija, kjer potekajo različne dejavnosti, ki jih vodijo vzgojitelji. Oratorij je predvsem okolje, kjer naj bi se mlad človek počutil sprejete-ga. Don Bosko je proti koncu svojega življenja opazil, da njega in njegove vzgojne izkušnje nekateri salezijanci in njihovi sodelavci ne razumejo. Začel jih je spominjati na prva, pionirska leta Oratorija. 8. aprila 1884 je don Lemoyne zapisal: »Naš preljubi oče ne more imeti govora, ne da bi komentiral herojskih časov Oratorija.« To svojo vzgojno in duhovno izkušnjo iz zlatih časov Oratorija je poskušal na preprost način opisati v tem pismu, zato to delo lahko imenujemo tudi *pedagoška oporoča sv. Janeza Boska*.

VSEBINA PISMA IZ RIMA JE RAZDELJENA NA DVA DELA

1. Prvi del je namenjen salezijancem (vzgojiteljem), kjer primerja Oratorij pred letom 1870 in Oratorij leta 1884.
2. Drugi del pisma pa je namenjen fantom; v njem jim nameni nekaj napotkov za njihovo duhovno in nravno življenje.

Pisal je torej salezijancem in fantom skupaj. Vsem je hotel sporočiti vse, ker od njih pričakuje, da živijo kot ena družina. Če so neločljivo povezani, je to normalno.

Vendar se je »zalomilo« že na samem začetku. Don Boskovo pismo iz Rima ni bilo nikoli v celoti prebrano. Predstojniki so ob branju pisma izpustili del, ki je govoril o njih, in prebrali le tisti del pisma, ki je bil namenjen mladim. To zgodovinsko dejstvo nas opozarja na to, da je tudi za nas animatorje in

voditelje oratorija nevarnost, da se ustavljamo le ob napakah mladih in otrok, ne zmoremo pa kritično oceniti našega lastnega dela in našega odnosa, ki ga imamo do mladih.

VSEBINA PRVEGA DELA PISMA IZ RIMA

Vse se dogaja na dvorišču. Dvorišče Oratorija pred letom 1870 je prizor poln življenja, razgibanosti in veselja. Petje, smeh in kričanje se razlegali povsod. Salezijanci so bili duša Oratorija. Posledica vedrega razpoloženja je bilo zaupanje in prisrčnost v odnosu med fanti in vzgojitelji.

Druga slika Oratorija iz leta 1884 pa je popolnoma drugačna. Dvorišče brez pesmi, smeha in razgibanosti. Mladi so stali po skupinicah, največ izmed njih se jih je dolgočasilo. Vzgojitelji se niso menili za mlade, klepetali so sami zase. Mladi so se pred vzgojitelji skrivali in se zabavali na neprimernen način. Razlika med oratorijema je bila očitna. Kaj storiti, da bo vladalo v Oratoriju veselje, sproščenost in zaupanje, kot je bilo to v Oratoriju na začetku, se sprašuje don Bosko.

Izpisali bomo le nekaj navedkov iz Pisma, da bomo na to odgovorili:

»Toda kako bi znova poživili te moje drage fante, da bi bili spet kot nekoč živahni, veseli in razgibani?« »Z ljubeznijo!«

»Ni zadosti, da imamo fante radi. Fantje morajo to čutiti.«

»Ali niste bili vi v nekdanjih časih Oratorija vedno med fanti, zlasti med odmorom? Se spominjate tistih lepih časov? Bilo je nebeško lepo, bila je doba, ki se je zmerom radi spominjamo; tedaj je bila prisrčnost za pravilo; nobene skrivnosti nismo imeli pred vami.«

»Brez prisrčnega odnosa ne moremo dokazati ljubezni; brez tega dokaza pa ni zaupanja. Kdor hoče biti ljubljén, mora pokazati, da ljubi. Jezus Kristus je bil majhen z malimi in si je naprtil naše slabosti. Pri njem se učimo domačnosti! Učitelj, ki ga vidiš samo na katedru je učitelj in nič več; če pa gre s fanti na odmor, jim postane brat...«

»Kdor se zaveda, da je ljubljén, ljubi, in kdor je ljubljén, doseže vse, zlasti od mladega človeka.«

Stanje v Oratoriju leta 1884 bi lahko pojasnili z dejstvom, da vzgojitelji salezijanci niso bili s fanti. Predstojniki niso bili več duša odmorov, niso bili aktivno med njimi. Biti z mladimi vedno: med poukom, med obedi, med odmoru ... Biti z veseljem med njimi – to je pričakoval don Bosko od svojih salezijancev - vzgojiteljev. Biti z mladimi je izraz naše odgovornosti za mlade. Gre za odgovorno navzočnost, ki je zaznamovana z odnosom ljubezni: *»Kje so salezijanci? Pogledal sem in videl, da je bilo prav malo duhovnikov in klerikov med fanti, še manj jih je sodelovalo pri njihovih zabavah. Predstojniki niso bili duša odmora. Največ se jih je sprehajalo in pogovarjalo med seboj, ne da bi se zmenili,*

kaj počnejo gojenci. Nekateri so opazovali igre, a se niso zmenili za fante. Drugi so sicer sledili igram, toda od daleč in niso opozarjali na morebitne napake ... Ali niste bili vi v nekdanjih časih Oratorija vedno med fanti, zlasti še med odmorom?»

DVORIŠČE

Še na nekaj je potrebno opozoriti. Vse se dogaja na dvorišču. Dvorišče je ena najčudovitejših don Boskovih iznajdb, ki ga opredeljuje kot svetnika mladih in svetnika veselja. Iz benediktinskih samostanov smo vajeni slišati ubranost korala, od drugod molitev ali molk. Dvorišče je tisti pomemben trenutek, ki ga imamo salezijanci tako radi. Salezijansko dvorišče daje novo možnost za to, da se fantje in vzgojitelji veselo družijo kot prijatelji s prijatelji. Dvorišče je kraj domačnosti, kjer veljajo za vse ista pravila. To je kraj, kjer se srečajo srca! Na dvorišču se tudi pokaže stanje neke skupnosti, zato so don Boskove sanje postavljene prav sem. Na dvorišču najlažje presodimo socialne odnose med člani skupnosti in tako odkrijemo njeno vzdušje.

»BITI Z«

PRVI KORAK

Don Bosko se je zavedal, da mora tisti, ki hoče vzgajati mlade, sam narediti prvi korak do mladega človeka. Potrebno je sestopiti iz svoje popolnosti in iz svoje samozadostnosti. Svoj korak je potrebno prilagoditi bratu in sestri, ki hodita po drugačnih, bolj počasnih poteh. Tudi za ceno velikih odpovedi. Ne smemo čakati, da mladi sami pridejo do nas, mi sami moramo narediti prvi korak! »Prvi korak« pomeni odstraniti razdaljo med vzgojitelji in mladimi ter se jim približati. Tudi v tem nam je bil don Bosko učitelj. »Ču-tim, dragi moji,« je pisal iz Rima 1884 »kako me teži to, da sem daleč od vas; ne morete si zamisliti, kako težko mi je, da vas ne vidim in slišim.« On je šel iskat fante: šel je na ceste in trge, vstopil je na gradbišče in na delavna mesta. Srečal je vsakega posebej in jih povabil v oratorij.

AKTIVNA NAVZOČNOST

Kdor se zanima za mlade, kdor jim ima kaj povedati, kdor bi jim rad kaj oznanil, to lahko stori samo tako, da živi z njimi. Da, navzočnost, v tem je vsa vzgoja. *BITI Z!* Don Bosko se je zelo jasno zavedal, da mladi potrebujejo nekoga, ki bi preprosto živel z njimi. Če jih kličemo z vrha gore, ne bodo prišli k nam. Če pa stopimo dol k njim in skupaj z njimi hodimo proti vrhu, bodo tudi oni našli v sebi moči, da bodo prilezli do vrha. Navzočnost animatorja med otroki ni kontrola, nadzor. Tudi ne gre za to, da bi mlade preizkušali, kaj bodo v določeni situaciji naredili. Z nenehno navzočnostjo želimo, da slabosti in napake mladih ne bi prišle pretirano do izraza, da ne bi zavili stran

od tiste poti, ki omogoča zdravo zorenje osebnosti. Navzočnost je potrebna zaradi nestabilnosti in pozabljivosti mladega človeka, ki v svoji mladostni zagnanosti hitro naredi kako napako, če ni ob njem koga, ki bi ga dobrohotno opozoril.

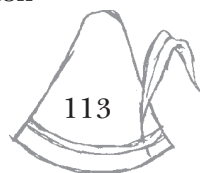
To je vzgojna navzočnost, ki deluje z malo besedami in z veliko zgleda. Je navzočnost vzgojitelja (animatorja), ki je vredna posnemanja in ki jo mladi želijo posnemati. Prežeta je s spontanostjo, neprisiljenostjo, pozitivnimi spodbudami za življenje. Je izražena skrb za mladostnika, ki jo mladi doživijo kot zaželeno pomoč, ki jih osvobaja za dobro, ki jim daje občutek zavarovanosti, sprejetosti in razumevanja, ki jim kaže poti iz zagat in zmot. Mlade navdušuje in v njih prebuja pozitivne zmožnosti – tako tiste, ki se izražajo v posamezniku samem, kot tudi tiste, ki se izražajo v skupini.

Takšen način vzgoje zahteva delitev vsega: veselja in žalosti, igre, problematičnih trenutkov, pogovora, truda in napora. Mladi in vzgojitelji živijo skupaj in si delijo vse. Nenehna vzgojna navzočnost naredi preventivni sistem težak za vzgojitelja. Zahteva veliko mero potrpežljivosti, optimizma, nesebične ljubezni do mladih, globoke vere . . . Vendar se spleča!

NEKAJ PRAKTIČNIH NASVETOV

- Pismo iz Rima nas svari, da animatorji ne bi postali le voditelji raznih programov (iger, katehez, delavnic ...) in ostali ločeni od otrok. Don Bosko vabi animatorje, naj poleg voditeljev postanejo predvsem prijatelji otrokom, starejši ljudje pa tudi očetje mladim.
- Danes veliko mladih trpi osamljenost, zato je prav v tem okviru družba prijateljev vedno dobrodošla. Mladi potrebujejo prijatelje, potrebujejo nekoga, ki jih ima rad in k temu smo poklicani prav animatorji na oratoriju.
- Po don Boskovem mnenju je odmor čas, ko animator in otrok lahko postaneta prijatelja. Odmor je v salezijanski tradiciji sveti čas. Čas milosti. V odmoru lahko mladim pokažeš, da jih imaš resnično rad tako, da se z njimi pogovarjaš (se zanje zanimaš!) in se z njimi igraš. Otroci in mladi zelo cenijo animatorje, ki se radi igrajo z njimi.
- Na oratoriju je najbolj žalosten prizor, če vidimo, da se animatorji zabavajo po svoje, tako da na otroke pozabijo. Animator je med oratorijem vedno z otroki, ki so mu zaupani. To je za animatorje velika žrtev, ker so tudi sami mladi in se radi družijo. Vendar don Bosko pričakuje od njih, da se med oratorijem posvetijo samo

otrokom. Po končanem oratoriju pa je prav, da je nekaj časa namenjeno animatorjem, da resnično postanejo skupnost in se med seboj dobro spoznajo.

- Zelo pomemben je čas prihoda in odhoda otrok na oratorij. Zelo lepo je, če poskrbimo, da otroke nekdo sprejema v oratorij. Da jim zaželi »dober dan« ali kaj podobnega. Potem pa jih vključimo v kakšno igro, ki že poteka, še preden se začne »uraden program«. Dobro je, če je nekaj starejših animatorjev na voljo, da se pogovorijo s starši ali starimi starši, ki otroke pripeljejo na oratorij. Tudi oni morajo začititi, da na oratoriju vlada domačnost.
- Na oratoriju se trudimo, da smo dobri, prijazni do otrok. Ne dopuščamo nobene vrste nasilja. Animatorji ne smejo pretepati otrok, ker so otroci krhka bitja. Če pride do nesporazumov, jih poskušamo rešiti na miren način tako, da se pogovorimo z mladostnikom/ki.
- Na oratoriju nikoli ne smemo prezreti posameznika. Ponavadi vse delamo v skupinah, vendar se moramo zavedati, da je skupina sestavljena iz posameznih, neponovljivih oseb. Otrok mora čutiti, da se zanimamo zanj osebno in ne le za skupino. Lepo je, če na začetku dnevnega program vprašamo otroke, če kdo praznuje god ali rojstni dan. Skupaj se veselimo osebnih praznikov.

Vzgoja je stvar srca!

- Zavedati se moramo, da smo animatorji otrokom zgled, zato v nas otroci vidijo vzornika. Pomembno je, kako se obnašamo (kako smo oblečeni, kako govorimo, če živimo – kar učimo). Prvi namen oratorija je vzgoja, zato moramo mlade vzgajati. Vzgojitelji pa bomo, če se bomo v življenju trudili za določene vrednote, ki naj bi jih vsak animator v svoji poklicnosti spoznal.

VIR

J. Bosko, *Pismo iz Rima*, Salve, Ljubljana 2003.

LITERATURA

C. di Cicco, *Varuhi sanj s prstom na miški*, Salve, Ljubljana 2000.

T. Ciglar, *Rad vas imam*, Priročnik za pedagogiko Gimnazije Želimlje, Ljubljana 1994.

Družba sv. Frančiška Saleskega, *Vzgoja mladih za vero*, Zborovski dokument, Ljubljana 1991.

MOLITVE ZA ANIMATORJE

- Molitev je namenjena animatorjem, ki se zberejo vsak dan pred začetkom oratorija.
- Najbolje je, da se animatorji zberejo v krogu, lahko imajo na sredi **prižgane svečke in rubin dneva**.
- Za vsak dan je podana kratka zgodba iz don Boskovega življenja z nekaj ugotovitvami, ki poudarijo vrednoto, pripravljeno za tisti dan.
- Zatem lahko nekaj časa v tišini premišlujejo in spregovorijo kaj jih je nagovorilo.
- Na koncu se zmoli še Oče naš ... Zdrava Marija ... Slava Očetu ... ter se priporoči Mariji in sv. Janezu Bosku.

Prvi dan

Ob četrtek je mati Janeza Boska hodila na trg. Nekega četrtek, ko mame ni bilo doma, pa sta si Janezek in njegov brat Jože zaželela igrače, ki je bila spravljena na omari v kuhinji. Ker je bila visoka, si je Janezek pomagal s stolom. A nesreča ne počiva – razbil je vrč z oljem, ki se je razlil po tleh. Poskusil je pospraviti črepinje in pomesti olje. A madež je ostal, ni ga mogel odstraniti. Nekaj časa je žalostno opazoval tla, nato pa je vzel nožek in si odrezal šibo. Šel je v kot, jo obdeloval in čakal na mamo. Proti večeru se z bratom odpravi naproti materi. Ko jo sreča ji pomoli lepo izrezano šibo. »Tokrat res zaslužim, da me nasekate. Po nesreči sem razbil vrč z oljem. Zato sem vam prinesel šibo.« Potem je milo pogledal mamo. Mati je imela resen obraz, nakar se je nasmehnila in rekla: »Žal mi je za olje, vseh pa mi je, da mi nisi tvezil laži. Drugič bodi bolj pazljiv.« Skupaj sta odšla proti domu.

Kot Janezek in Kekec prevzemam odgovornost za svoja dejanja.

Ko gre za otroke delam pravično. Animator vedno izve obe plati zgodbe in išče resnico.

Drugi dan

Neko nedeljo sta v don Boskovo hišo stopila dva gospoda in takole govorila:

»Vi, gospod Bosko imate velik talent. Ljudje berejo vaše knjige in ljudje jih razumejo. Morali bi se posvetiti pisanju zgodovine, geografije, fizike ... opustite to Katoliško branje. To je že vse premeleto.«

Don Bosko pa je bil mnenja, da je prav, da se piše knjige take, da jih ljudstvo razume.

Takoj mu možakarja ponudita velik denar, štiri tisoč lir, kot podporo za pisanje zgodovinskih del in da opusti delo, ki ga je opravljal doslej. Don Bosko pa ni bil navdušen nad idejo. Povedal je, da se je kot duhovnik posvetil v dobro Cerkvi in revnim ljudem. »Nadaljevati nameravam s pisanjem in tiskanjem Katoliškega beriva.« Tedaj sta se prepričevalca spremenila. Začela sta groziti, naj se pazi, ko bo zapuščal hišo. Don Bosko pa je vztrajal pri svojem in se ni dal prestrašiti, ampak ju je pospremil do vrat, da sta odšla.

Kako pa je z mano, sem dolgo okleval biti animator na letošnjem oratoriju?

Otrokom sem vzgled s svojimi besedami in predvsem dejanji.

Otrokom se posvetim v času oratorija in sem cel prisoten.

Tretji dan

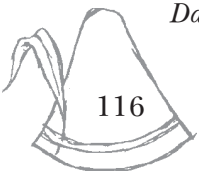
Nekega majskega večera je lilo kot iz škafe, ko je don Bosko pri vratih zaslísal trkanje. Bil je 15-leten fant, premočen in premražen. Bil je sirota in kot zidar ni našel dela, pa ni vedel, kam naj gre. Don Bosko ga je povabil, naj vstopi in se pogreje pri ognju. Mati Marjeta mu je pripravila nekaj večerje in ga vprašala, kam gre. »Ne vem,« je rekel fant. »Prosim ne pošiljajte me stran.« Tačas je šel don Bosko ven, nabral nekaj opek, jih v kuhinji sestavil v štiri podstavke in položil nanje nekaj desk ter jih pokríl s slamnjačo.

»Tu boš spal. Ostal boš, dokler bo treba. Don Bosko te ne bo nikoli poslal stran.« Nato so skupaj molili. Ta fant je bil prva sirota, ki ga je sprejel don Bosko, nato so sledili še tisoči.

Kot animator otrokom darujem košček sebe.

Sem njihov prijatelj, zaupnik, reševalec iz vode težav, starejši brat ali sestra.

Da sem na voljo otrokom, se odpovem svojim potrebam.

Četrty dan

Don Bosko je ubiral razne taktike, da bi pridobil čim več otrok v oratorij. Ko se je sprehajal po predmestju, je opazil gručo fantov. Na pločniku so igrali karte. Dena,r katerega so stavili, pa je ležal v sredini na robcu. Don Bosko jih je nekaj časa opazoval, nato pa se je odločil. Skočil je mednje, pograbil robec z denarjem in pobegnil. Fantje so najprej presenečeni opazovali duhovnika, ki jim je ukradel denar, nato pa so kričoč stekli za njim. Don Bosko pa je tekel proti oratoriju, naravnost v kapelo, kjer je pridigal don Borel. Pritekli so tudi okradeni fantje. Don Bosko in don Borel sta hitro napravila burko, v kateri sta se pogovarjala o igrah za denar, kletvah in prijateljstvu z Bogom. Fantje pa so se začeli smejati in se zanimati za povedano. Nato so skupaj odmolili še litanije. Denar jim je don Bosko seveda vrnil, dodal pa še malico in povabilo, naj se prihajajo igrat na oratorij. Veliko jih je prišlo in ostalo.

Delujem za dobro drugih, potem ko pretehtam situacijo.

Pogumno se odločim za pravo stvar ob pravem času - kot don Bosko.

Zaupam, da moje delo spremlja in vodi On.

Peti dan

Don Bosko je rad obiskoval fante v ječi. Celo tako so se mu prikupili, da jim je obljubil nekaj izrednega. Šel je k ravnatelju ječe in mu predlagal, da fante popelje na enodnevni izlet. Ravnatelj se je bal, da bo kateri od fantov pobegnil, zato ga je poslal k notranjemu ministru Rattazziju. Le-ta je izlet odobril, a ker se je prav tako bal pobegov, je odredil spremstvo orožnikov v civilu. Ob tem pa je don Bosko odločno zahteval, da jih ne bo noben čuvaj varoval. Rekel je: »Jaz prevzamem tveganje. Če bo kateri pobegnil, vtaknete vječo mene.« Minister je najprej dvomil, a ko mu je don Bosko ponudil roko, je sprejel. Don Bosko je hitel z novico do fantov in jim dejal: »Ministru sem dal besedo, da se boste lepo vedli in da ne boste skušali zbežati. Zdaj pa še vi meni obljubite to, kajti če pobegne samo eden, me boste osramotili in ne bom več mogel k vam.« Fantje so se spogledali in dejali: »Dajemo vam svojo besedo. Lepo se bomo vedli in se vsi vrnili.« Ko so se zvečer vrnili, jih je ravnatelj prešteval. In res, bili so vsi.

Svoj notranji mir darujem tudi drugim.

Poskrbim, da drug drugega spoznano, preden nas strah pred drugačnostjo pahne v sovraštvo.

Otroci in animatorji se včasih prepiramo. Ne grem brezbrizno mimo, ampak se ustavim in pobotam obe strani.

Šesti dan

Nekega dne so don Boska iskali zaradi bolnega fanta, ki je redno zahajal v oratorij. A don Boska ni bilo doma, zato je obiskal fanta šele popoldne naslednjega dne. Ko je prišel do fantove hiše, je zagledal črn prt s fantovim imenom. Vstopil je v hišo, da bi potolažil starše. Nato pa je zaprosil, če gre lahko v sobo, kjer je ležal rajni, da bi ga še zadnjič videl. Ko je vstopil v sobo, mu je prišla misel, da fant ni mrtev. Poklical ga je po imenu: Karel! Fant je odprl oči. Prihitela sta oče in mati ter ga objela. Fant ju je pozdravil in ju objel. Z žalostnim glasom je dejal, da ne upa na ozdravljenje. Nato je ostal v sobi sam z don Boskom. Pripovedoval mu je, da je zapadel v velik greh, ki ga je imel za smrtnega. Pa ga ni upal priznati drugemu spovedniku, saj ga ni poznal tako dobro kot don Boska. Z velikim obžalovanjem se je ponovno spovedal, in ko je prejel odvezo, je zaprl oči in mirno izdihnil.

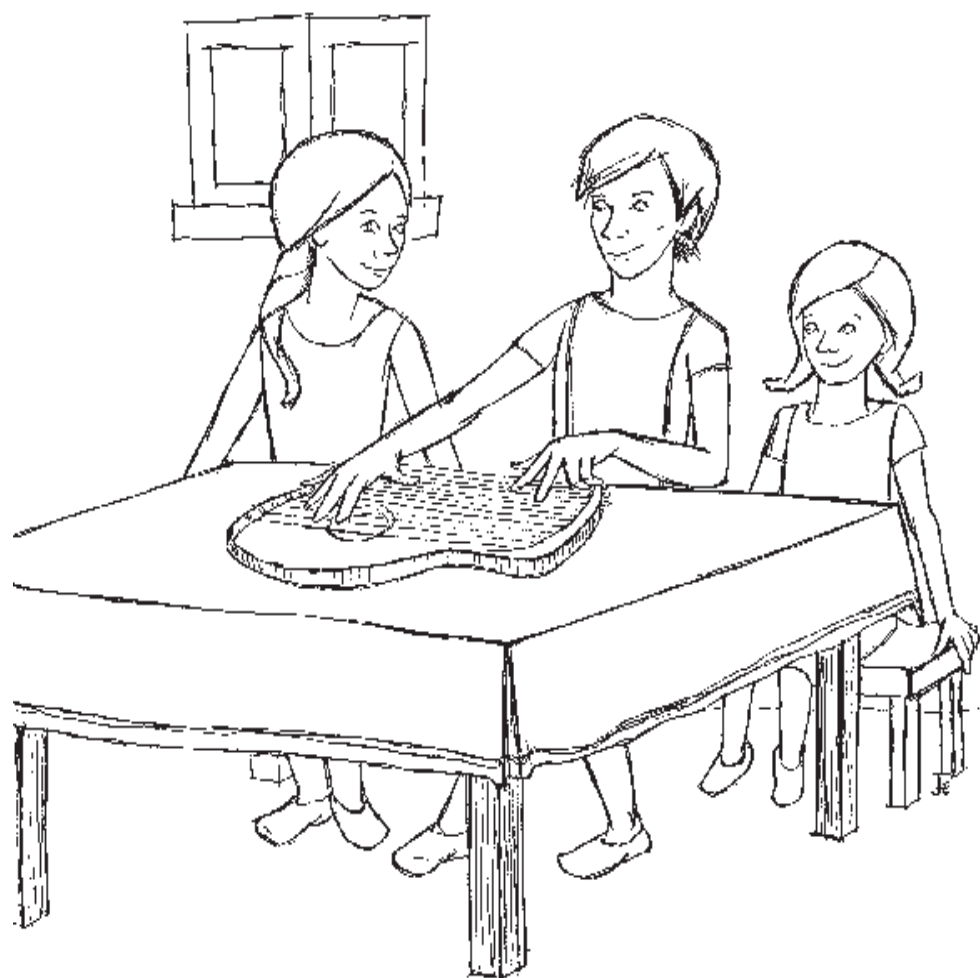
Priznam svoje napake in jih obžalujem, ter z novo izkušnjo nadaljujem pot.

Prosim odpuščanja in odpuščam.

Ko se pobotam s seboj, drugim ali Bogom zaživim novo, boljše življenje?

Kekec, ZGODBE - 2. del
PESMI

Kekec, ZGODBE - 2. del

Za podaljšani oratorij!

1

KEKEC

Pastir Mišnjek je na planini zaman svaril Kekca, naj se ne vrača domov skozi Pišenco; zaman ga je plašil z medvedi in strahovi. Kekec ni bil kot Tinkara, ki je verjela vse, kar je slišala. Predvsem se nikogar ni bal. Odločil se je, da pojde čez Pišenco in je šel.

Hoja res ni bila preprosta. Iti je moral skozi ruševje in nad prepadi, pod katerimi se je penil potok. Ko je zalezal v najbolj strme skale, ga je napadel orel. Črna ptica je krožila nad njim in nenadoma šinila navzdol, da bi ga pograbila. Kekec se je stisnil med dve skali, nameril okovano palico in sunil proti razbojniku. Orel je zavreščal, zafrfotal s krili in se naglo dvignil pod nebo. Na kamenju je pustil le peresa - za spomin. Kekec je izbral najlepše, zavrgel petelinje pero, ki ga je nosil dotlej za klobukom, in si zataknil za trak orlovo. Naj vsi vedo, kakšno ptico je premagal. Še zapel si je, ko je koračil med pečini. Nenadoma je zaslišal glas, ki je prihajal med bukvami, glas obupanege, ječanje in klicev na pomoč. Nič ni videl, dokler ni stopil med drevje. Tam je zagledal drobnega možička, komaj za glavo večjega kot je bil sam. Privezan je bil k bukvi, da se ni mogel ganiti.

»Kaj se vam je zgodilo?« se je začudil Kekec.

Možiček je dvignil glavo in ga roteče pogledal: »Sam Bog te je privedel semkaj, pobič. Strašne muke trpim. Umrl bi bil skoraj od groze in strahu. Reši me, pobič!«

Kekcu se je stisnilo srce. Segel je po pipec in prerezal vrv. Možiček je poskočil in se pretegnil. »Pa sem rešen,« je dejal. »Oba sta se obrisala pod nosom, Bedanec in botra smrt. Boj se Bedanca, pobič, da te ne ujame, kot je mene. Kako te kličejo?«

»Kekec sem. Iz vasi.«

»Beži, Kekec.«

Možiček je zdirjal po strmini, izginil spodaj v jarku in ni ga bilo več. Bedanca ga je strah, pa beži, kot bi imel medveda za petami, si je rekel Kekec. Pohitel je skozi gozd, da bi bil čimprej doma. Bukve so postajale redkejše, med debli je že videl zeleno dolino in sredi nje rodno vas, ki se je kopala v soncu. Kekec bi bil skoraj zavriskal, ko je zagledal zlatega petelina na zvoniku farne cerkve, a je še ob pravem času pomislil na Bedanca. Potuhnul se je, kot bi bil slutil, kako blizu mu je. Le nekaj korakov naprej je opazil dim in kmalu zatem tudi kočo globoko spodaj pod skalami. Pred njo je ležal v senci velik bradat možak. Ni se ganil. Spal je. Bedanec, nihče drug kot Bedanec.

Kekec se je že mislil odplaziti, a mu norčavost ni dala. Zasrbeli so ga prsti, pobral je dva češarka, pomeril na dedca pred seboj in vrgel. S prvim ga je zadel v nogo. Bedanec se je zganil, a le toliko, kot bi sedla nanj muha, in spal naprej. Drugi mu je priletel naravnost v nos in možak je poskočil. Prav mu je! Zakaj pa je privezal možička k drevesu?!

Kekec se je pritajil in gledal čez rob, kako se je Bedanec oziral naokrog, in poslušal, kako je robantil nad verivicami.

»Vam že pokažem, hudobnice košate!« je rjovel. »Iz mene bi se norčevale, iz Bedanca? Še danes vas polovim in podavim.«

Z eno pestjo je žugal, z drugo si je tiščal nos in tako odhlačal v gozd. Kekec je komaj dušil smeh. Ko je dedec izginil med drevjem, se je udaril po koljenih. Pa sem te, Bedanec! Poskočil si, kot bi te picil modras!

Zaprašil se je v goščavo, našel stezo v dolino in tekel vso pot. Ustavil se je šele na domačem pragu. V izbo je stopil vesel in razigran. Povedal je materi, kaj je novega na planini, kako je z živino in kaj počne pastir Mišnjek. Dobro je opravil, kar mu je bilo naročeno, mati bi bila zadovoljna z njim. Toda Kekec je moral povedati vse. Moral se je pohvaliti, kako je premagal orla, kako je rešil možička in kako je ponagajal Bedancu. Ob Bedancu se je materi pomračil obraz.

»Velik nepridiprav si, Kekec,« je vzdihnila. »Delaš mi same skrbi. Bedanec ne pozna šale. Pride in te pograbi in potlej gorje.«

»Če me najde,« je rekel Kekec. »Bedanec išče verivice, name še pomislil ne bo.«

Mati je zmajala z glavo: »Ne poznaš ga. Za Bedanca pravijo, da gre po sledi, ta pa ga bo popeljala naravnost v našo hišo.«

Mati je bila v hudih skrbeh, v nič manjših Tinkara in Jerica. Vzdihovale so in tožile, da jih je moral Kekec tolažiti.

»Bedanec me ne bo našel. Mu bom že zmešal štrene, kot mu jih ni še nihče, še enkrat mu bom posvetil s češarkom, da se bo tri dni držal za nos.«

Odpravil se je po vasi, do vsake hiše je vstopil, do vsakega praga je napravil sled. Bedanec naj kar teka za njim, naj kar išče, kje je doma Kekec, ki je odvezal možička in mu vrgel češarek na nos! In nazadnje ni zavil domov, ampak se je spravil na sosedov senik in legel na seno. Niti malo ni dvomil, da bo srečno prebil to noč. Čez dan ali dva se pa tako ali tako vrne oče, ki je odšel na semenj na Koroško. Potlej naj Bedanec le pride blizu, če si upa! S klobučkom si je pokrtil obraz, zamizal in zaspal.

Prebudilo ga je petelinje petje, ko je bil na seniku še mrak. Pretegnil se je in si otepel z obleke senene bilke. Pa me le ni zgrabil Bedanec, si je dejal. Škoda, da ga nisem videl, ko je vso noč tekal po vasi in me iskal.

Spustil se je na tla in stekel proti domu. Vas je še spala in tudi njegov dom je bil tih. Toda vrata so bila odprta na stežaj, kar je bilo nenavadno.

»Oj, mati!« je zaklical v vežo.

Nihče se ni odzval, samo Volk ga je pozdravil na dvorišču, se mu povzpел na ramena in ga obliznil po licu. Kekca je obšla zla slutnja.

»Kje so naši, Volkec?« je zaječal. »Kje so mati, Jerica, Tinkara? Jih je odgnal Bedanec?«

2

BEDANEC

Kekec se je pognal iz vasi, tekel čez pašnike in naprej proti goram. Sonca še ni bilo, samo nebo na vzhodu je žarelo. Živ ogenj je objel strme skale in ptice so se oglašale v gozdu, a se Kekec še menil ni za to lepoto. Tekel je, dokler ni zagledal na gozdni poti Bedanca. Dedec je počasi stopal po stezi in imel na vrv privezано mater, Jerico in Tinko. Ob pogledu nanje je Kekcu zavrela kri. Vzel je pipec in ročno prerezal povodec.

»Me vidiš, Bedanec?« je rekel. »Mene naveži na vrv, pa me vleci, kamor hočeš! Le mater, Jerico in Tinko boš pustil pri miru!«

Dedec je gledal razjarjenega pobiča in se držal za brado. Potem se je zarežal.

»A, ti si, Kekec!« je rekel in ga pograbil za vrat. »Sem si mislil, da si paglava miška, pa vidim, da znaš tudi ugrizniti. Seveda spustim tvoje domače, le tebe navežem namesto njih.«

Bedanec je zadrnil povodec okoli Kekčevega pasu, napravil na drugem koncu zanko in potegnil pobiča za seboj. Deček se je uprl ter se še enkrat ozrl po materi in sestricah.

»Nikar ne skrbite!« jim je rekel. »Kmalu bom doma, prav nič se ne bojim. Ti se pa ne cmeri, Tinkara! Za Volkca poskrbi, da ne bo lačen!«

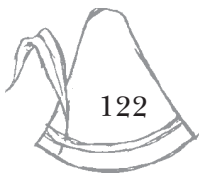
Bedanec pa je že potegnil za vrv, da se je Kekec opotekel okoli skale in svojih ni videl več.

»Pa me vlecite, stric Bedanec, kar vlecite me!« je rekel. »Mislite, da se bom cmeril? Ne poznate še Kekca.«

Bedanec ni spregovoril besede. Trdo je držal za vrv in počasi stopal po stezi. Kekca je ujezilo, odprl je pipec, prerezal motvoz in hotel pobegniti. Toda Bedanec ga je pograbil za vrat in ga še močneje zvezal.

»Stopaj, nepridiprav, da ti ne bo presedalo!«

Borovega gozda je bilo konec in Bedanec je privlekel Kekca na strmino, od koder je bilo lepo videti gorski potok. Pobič se je spominjal, kako je po-

stavljal ob njem mlinčke. Dolgočasil se je ob molčečem črnuhu, pa si je zažvižgal. A je dedec zarenčal:

»Ali mi boš tiho, paglavec?«

»Še kos žvižga, stric Bedanec, pa jaz ne bi smel! Čemu pa mi je Bog dal šobico?«

»Molči, če ne te potrkljam po skalah!« mu je zagrozil.

Steza je vodila med strmim visokim skalovjem in prepadi, ki je po njih šumela Mala Pišenca. V temnem predoru med dvema črnima skalama se je Kekec domislil plašnih sov, ki navadno domujejo v takih krajih. Dvignil je dlani k ustom in žalostno zaskovikal.

»Huhu - huhu - huhu ...«

A ni utegnul do konca odpeti skovikanja, že je Bedanec kar planil skozi predor. Z rokami si je mašil ušesa in bežal. Kekec na vrvi pa z njim. Ustavila sta se šele v gozdu, ko je bil prepad že daleč za njima.

»Je bil medved za nama, stric Bedanec, da ste tako bežali?« je vprašal Kekec, ko je zajel sapo.

»Ne medved, Kekec, sove se bojim. Si jo slišal?«

»Slišal,« se je namuznil Kekec. »Pa videl tudi. Sedela je na skali, gledala je naravnost na vas.«

»Da ni sov na svetu, bi srečno živel,« je zatarnal Bedanec.

Prispela sta do kočee onkraj košatih smrek. Kekec je mislil, da ga povede možak v svoj dom, pa je samo poskusil, če so vrata zaklenjena. Odgnal ga je naprej, do bukve, kjer je onstran soteske zelenela planotica s kočoo ob beli skali.

»Sedaj boš izkusil, paglavec, kdo je Bedanec,« je rekel škodoželjno.

Zgrabil je Kekca za rame in ga pritisnil k drevesu, kjer je bil prejšnji dan privezan možiček, potem pa je ovil okoli njega vrv tako tesno, da mu je pohajala sapa. Stopil je tri korake stran, da si ga je lahko ogledal, zadovoljno pokimal in odkorakal v gozd.

Sonce je gledalo na goličavo, tihota je ležala naokrog, le iz globokih prepadov je bilo slišati šumenje gorskega potoka. Kekec je zasopel in se hotel pretegniti, pa se ni mogel. Samo glavo je lahko premikal, pa jo je sklonil na prsi. Misli so se mu zmedle, da ni več vedel, koliko časa že stoji ob drevesu. Zdelo se mu je, da je minila večnost, ko je spet zagledal Bedanca.

»Boli me, stric Bedanec, kakor bi me grizlo tisoč mravelj,« je potožil. »Izpustite me, stric Bedanec!«

»Tiho, pobič!« je rekel črnuh in sedel na trato. »Še danes boš lahko doma, če boš poslušal in napravil kar ti bom ukazal.«

»Bom, stric Bedanec, samo odvežite me!«

»Počasi, pobič! Na planotici nasproti živi Kosobrin.«

»Možiček, ki ste ga ...« je rekel Kekec, a ni povedal do konca.

»... ki sem ga včeraj dobil v pest, a si ga ti odvezal,« je pritrdil Bedanec. »Plašen je kot zajček, strese se in zbeži, če le veja zašumi za njim, zato si je izbral varno domovanje, kamor ne morem do njega. Skal ni mogoče preplezati, dohod pa je skrit, pozna ga le Kosobrin. Tega mi boš odkril.«

»Čemu, stric Bedanec?«

»Zavoljo Méne. Sirota je bila sama onstran gora na Koroškem, pa sem jo vzel v svoj dom. Komaj devet let je stara, a nima človeka na tem svetu. Meni je prišla prav, ker je pridna. Stregla mi je, kuhati zna, pospravljala je, prala, pa jo je ugrabil Kosobrin in jo odvedel v svojo kočo.«

»Pa ste lepo delali z Meno, stric Bedanec, ko vam je kuhala, ko vam je prala?« je vprašal Kekec.

»Molči, pobič! Hočem jo nazaj, zato boš nalagal Kosobrina, da si mi ušel. Prosil ga boš, naj te vzame k sebi, si zapomnil skrivno pot na planotico in mi prišel povedat. Potlej te izpustim.«

»Nikoli, stric Bedanec,« se je uprl Kekec. »Nikoli!«

»Se boš že omehčal. Ga vidiš, Kekec, Kosobrina?«

Kekec je dvignil glavo in ugledal na robu planote možička, ki ga je bil rešil. Ob njem je stala drobna deklica, za ped večja od Tinkare.

»Hej, Kosobrin!« je zakričal Bedanec čez sotesko. »Včeraj si mi ušel, ker te je rešil Kekec, danes je on privezan tu namesto tebe. Pridi mu pomagat, pridi ga odvezat, če si upaš!«

Možiček se je grabil za glavo in stokal, deklica je sklepala roke, Bedanec pa se je krohotal v škodoželjnosti, da je odmevalo med prepadi.

»Si ga videl, strahopetca?« je rekel Kekecu. »Je vredno trpeti za takega zajč-ka? Mi boš pokazal pot k njemu, da boš prost?«

»Tega ne, stric Bedanec. Zahtevajte kaj drugega, tega ne!«

»Pojdeš, paglavec predrzni, pojdeš! Še prosil me boš.«

Bedanec je stopil v goščavo in se vrnil s šibo.

»Greš?« je vprašal.

»Ne.«

Šiba se je ovila okoli dečkovega telesa in je pela, da je žvižgalo. Toda Kekec je molčal, še zastokal ni, samo telo se mu je tu in tam krčevito streslo od bolečine. Ko je Bedanec sprevidel, da šiba ne pomeni nič, jo je vrgel stran.

»Naj bo dosti za sedaj,« je rekel. »Jutri bova nadaljevala. Greva!«

Odvezal ga je in odvlekel v kočo, kjer se je Kekec zgrudil na klop pri steni.

Bedanec je prižgal debelo svečo, da je bilo svetlo, surovo zgrabil Kekca, ga posadil za mizo in postavil predenj skledo rumenega močnika in lonec vode.

»Tu jej in pij!« je rekel osorno.

Kako se je prilegla hladna voda, kako je teknil močnik! Kekec je jedel in pil, potem pa omahnil na kup sena v kotu, kamor mu je pokazal Bedanec. A ga dedec ni pustil zaspati kar tako. Okoli pasu me je zadrnil vrv in jo privezal k pogradi, kamor je legel sam. Potlej je upihnil svečo.

Kekec ni mogel zaspati. Vse telo ga je bolelo in šumelo mu je v glavi. A ni obupal. Tudi vi ne boste spali, stric Bedanec, si je rekel. Bo že Kekec poskrbel za to. Obrnil se je, da se je z glavo skoraj dotikal stene, prislonil dlani k ustom in pričel oponašati sovo:

»Huhu - huhu - huhu ...«

Kočo je napolnil krik. Bedanec je prasn timer pograda, prestrašen je strmел k vratom in se tresel po vsem telesu.

»Spet je tu sova,« je zastokal. »Danes me straši že drugič. Jo slišiš, Kekec? Vsaj oglasi se, Kekec, da me ne bo tako strah!«

Kekec je trenutek molčal, nato pa spet zaskovikal; Bedanec je planil s pograda in ga stresel za ramo: »Vstani, Kekec! Reši me sove, pa te jutri ne bom več privezal k drevesu! Le okoli pasu, da mi ne pobegneš. Pa jesti ti bom prinesel pa piti, samo reši me!«

Kekec se je zasmel v pest. Še enkrat je tiho zaskovikal, potem pa je s pestjo potolkel po steni.

»Ššš!« je zasikal. »Sova, proč! Bedanec ne more spat!«

Kočo je spet napolnila tišina in Bedanec se je vrnil na pograd.

Naslednje jutro ni pozabil obljube. Prignal je Kekca k bukvi, a ga je zadrnil samo čez pas in ga kot telička privezal k drevesu. Ošvignil ga je s palico, da bi ga vzel v strah, potem je šel po opravkih in ga pustil samega. Kekec je bil zadovoljen, da se je vsaj lahko gibal. Lahko je sedel pod drevo ali se ulegel v travo, če se mu je tako zahotelo. Razmišljal je, kako bi ukanil Bedanca, kako bi mu pobegnil, ko ga je zmotil droben glas z one strani soteske.

»Kekec! Me slišiš?«

»Slišim,« je odgovoril. »Kdo kliče?«

»Jaz sem, jaz, Mena,« je odgovorila deklica. »Tu na skali stojim. Sem služila pri Bedancu, ga poznam. Krut je kot nihče na svetu. Mučil me je, a sem mu ubežala. Tudi ti mu še ubežiš, Kekec, le verjemi mi!«

»Seveda mu ubežim. Kekec ni paglavec, ki bi se ustrašil čmrlja. Ne bojim se Bedanca, Menara, tako mu jo zagodem, da bo pomnil.«

Kekec se je delal še bolj pogumnega, kot je bil. Kam le naj pobegne pred Bedancem, ko pa se mu ni mogoče skriti nikjer na svetu?

Zvečer je Bedanec pekelsrnjaka nad žerjavico in gledal kot huda ura. Osorno je poklical Kekca k mizi in neprijazno potisnil predenj kos pečenega mesa. Pobič bi najraje odrinil, a je bil preveč lačen. Zagrizel se je v pečenko, Bedanec pa je hodil po koči gor in dol in jezno godel.

»Nocoj ti rečem zadnjikrat,« se je obrnil h Kekcu. »Jutri vstaneš zarana, premotiš Kosobrino in si zapomniš skrivno pot, ko te bo vodil na planotico. Tebi zaupa.«

Kekec je molče zvečil.

»Ali bo kaj?« je zarjovel Bedanec.

»Sem vam že povedal, stric Bedanec. Ne pojdem.«

Dedec se je ujezil in zamahnil po Kekcu. Udaril je prvič, udaril je drugič, in ko je Bedančeva pest desetič padla po Kekčevem hrbtu, se je pobič zasmel.

»Zakaj se mučite, stric Bedanec? Vas ne boli roka?«

Smeha črnih ni prenesel. Pograbil je dečka okoli pasu, ga dvignil pod strop in treščil na kup sena v kotu, da Kekec ni vedel, ali je ostal cel ali ne. Tega mu ni pozabil. Ko je Bedanec legel spat, ko se je nemirno premetaval na pogradu, se je oglasilo skovikanje. Dedec je planil pokonci kakor prejšnji večer, naložil je dračja na ognjišče in razpihal žerjavico, da bi z ognjem pregnal zlovesčo ptico. Nič ni pomagalo. Tekal je po koči in s palico tolkel po stropu. Tudi nič. Kekec ni poznal usmiljenja. Komaj je Bedanec legel, je spet zaskovikalo.

»Reši me, Kekec!« je prosil možak. »Sinoči si jo tako lepo pregnal.«

»Naj bo,« se je končno vdal Kekec in odpodil ptico, saj je moral spati tudi sam.

Ni pa mislil odnehati s sovo. Ves dan je stikal po dublinah okoli kože, da bi dobil katero, da bi jo živo prinesel v kočo in dedca prestrašil z njo. Potem bi ga nemara izpustil. A nobene ni našel, vsa dupla so bila prazna. In ni vedel, da je tudi Bedanec na lovu in da je imel več sreče. Proti večeru se je vrnil v kočo s kletko, v kateri je tičal siv, krivokljun ptič.

»To je sokolič,« je pojasnil Kekcu. »Odgнал mi bo sove.«

Odnesel ga je na streho in ga z veržico priklenil na sleme. Brž ko ni bilo kletke, je sokol poskušal zbežati. Zaplahutal je, a ga je veržica vselej neusmiljeno potegnila nazaj. Nazadnje je počenil na vrhu strehe in obmiroval. Kekec je žalosten odšel v kočo. Sedaj mu tudi živa sova ne bi pomagala.

Naslednjega dne je Kekec otožno gledal v dolino pod seboj in poslušal ubrano zvonjenje iz domačega zvonika. Zaželel si je, da bi imel pri sebi vsaj citre, da bi si zaigral in zapel. Zastrmel se je v daljavo, ko ga je zmotil pridušen, obupen klic iz goščave. Najprej je mislil, da je žival, a se je oglasilo Bedančevo rjojenje in potem spet klic na pomoč. Kosobrin, ga je spreletelo.

Pognal se je v goščavo, na vso sapo je tekel med bukvami in se ustavil šele na robu soteske. V jarku spodaj je zagledal Bedanca, ki je držal mozička čez pas in ga vihtel kot peresce. Zaprašil se je po strmini, divjal je kot veter in se spodaj zasopel in oznojen pognal v Bedanca.

»Ali boš pustil Kosobrina?« je sodel. »O, ti hudobec! Ali ga boš pustil?«

Bedanec je z nogo sunil razjarjenega pobiča, da je padel za skalo. Kekca je to še bolj ujezilo. Znova se je zagnal v dedca, z obema rokama ga je pograbil za košato brado in mu jo začel puliti. Bedanec je zarjul od bolečine in izpustil Kosobrina, ki je obležal na pesku in se ni več ganil.

»Ubil si ga!« je zakričal Kekec.

Sedaj se je zmedel tudi Bedanec.

»Saj ga nisem hotel,« je zamrmral. »Samo zgrabil sem ga, pa je kar umrl. Od strahu. Kaj bo pa sedaj?«

Zadenjski se je pričel umikati, se nenadoma obrnil, pognal iz jarka in izginil v goščavi.

Kekec je pokleknil k mrtvemu Kosobrinu. Nič več mu ni mogel pomagati. Poklical je Meno.

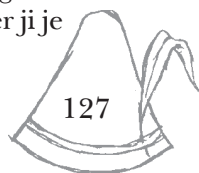
»Poglej, če je v koči kakšna vrvi, pa jo spusti dol!« ji je naročil.

Mena jo je našla, en konec privezala na drevo, drugega pa je vrgla po skalah. Toliko da je dosegla dno, kjer je Kekec navezal Kosobrina. Najprej je sam splezal po vrvi na planotico, potem sta z Meno potegnili gor še mozička. Deklica je jokala ob pogledu na mrtvega dobrotnika, vzdihovala in tožila.

»Tako rada sem ga imela. A kaj bo zdaj z menoj? Nikogar več nimam, spet me bo dobil Bedanec.«

»Nič ne jokaj, Menara,« jo je tolažil Kekec. »Kosobrina ne obudiš v življenje, pa če sto let točiš solze. Pokopala ga bova in mu napravila lep grob, potem pa odideva. Živela boš pri nas, igrala se boš z našo Tinkaro in lepo ti bo.«

Pogreba ni bilo težko pripraviti. Mena je nosila mrtvemu Kosobrinu cvetje, da se je drobno truplo izgubilo v njem, Kekec pa mu je izkopal grob. Teže je bilo z odhodom s planote. Za skrivni izhod Mena ni vedela, ker ji je

Kosobrin zavezal oči, ko jo je vodil v svoj dom, tako se je bal, po vrvi pa se ne bi upala spustiti.

Kekec je moral najti skrivno pot. Iskal pa jo je tudi Bedanec. Opomogel si je od strahu, ki ga je navdal ob smrti Kosobrina, in je že grozil Kekcu s svojega roba soteske.

»Le čakaj, Kekec!« se je togotil. »Ne šopiri se tako tam gori! Še mi prideš v roke in takrat bova zaigrala.«

»Čakam, stric Bedanec, čakam.«

Tri dni sta iskala, Bedanec spodaj v jarku, kjer je s kladivom tolkel po skalah in poslušal, kje bo votlo zazvenelo, Kekec v koči in okoli nje.

Tretji dan proti večeru je Kekec razvozlal skrivnost. V kleti je odkril kamnito ploščo, ki jo je bilo mogoče odmakniti. Pod njo so vodile stopnice v temen hodnik. Kekec je moral prižgati leščerbo, da si je svetil. Zaviti rov se je razcepil. Na levo ali na desno? Odločil se je za desno stran in se kmalu znašel v globoki soseski, ki je vodila v dolino. Tod ni bilo daleč do njegove vasi. Kekec bi bil zavriskal od veselja, a se je bal, da je kje v bližini Bedanec, ki išče skrivno pot na planotico.

Ko se je Kekec vračal iz soteske, je zavil se v levi rov, ki je vodil pod Bedančevo steno. Zaslišal je udarce kladiva. Najprej je kar obstal, potem pa je stopil do konca, kjer je otipal kljuko. Previdno je odskrnil vrata in ugledal skozi špranjo Bedanca, ki se je komaj nekaj metrov proč zadovoljno režal.

Kaj je mogel Kekec? Tiho je zaprl, se umaknil po rovu in po stopnicah stekel v klet. A komaj je stopil iz koče, komaj je prišel do roba planote, je videl Bedanca, ki se je vzpenjal iz jarka. Ko ga je dedec ugledal, se je zakrohotal.

»Hej, Kekec!« mu je zaklical. »Našel sem skrivno pot. Jutri te obiščem zarana, pa se pomenimo.«

»Kajne, da ga ne bo?« je rekla Mena, ki je zaupala Kekcu.

»Ne bo ga,« ji je obljubil. »Sem k nama ne.«

Aga je v resnici skrbelo. Tuhtal je in premišljeval ter se domislil, ko je Mena že zaspala. Ne boš, Bedanec, si je rekel. Le pridi zarana, da ti zagodem!

Stopil je v klet, se spustil po stopnicah do dna, potem pa po desnem hodniku zavil v sotesko, kjer ga je visoko na nebu pozdravila luna. Tekel je po mesečini in se ustavil šele pred vasjo. Koliko časa že ni videl svojega doma, ni slišal Tinkare! Kako rad bi pogledal v hišo! A ni imel časa. Zavil je v hlev, kjer se je Volk brž predramil in se mu pognal na ramena.

»Tiho, Volkec!« ga je miril. »Sedaj moraš z menoj.«

Tudi nazaj sta tekla in se vrnila pred svitom. Volka je pustil Kekec kar v kleti.

»Pazi, ljubi Volkec!« mu je naročil. »Počakaj tu Bedanca in mu pokaži zobe. Če ne bo pomagalo, mu pomeri se hlače in ga poženi v beg!«

Mena je še spala. Kekec je zavrel ponev kozjega mleka, se šel umiti k studentu, potem pa se je vrnil v kočino in sedel na klopi pri peči. Tam ga je našla Mena, ko se je prebudila in se čudila, da je že pokonci.

»Nekaj bi ti rad pokazal, Menara,« je rekel Kekec. »Stopi z menoj!«

Sedla sta na rob soteske in čakala. Kar predolgo. Kekec se je že bal, da bo Bedanec zamudil. Končno ga je le zagledal, kako se spušča v jarek.

»Prihaja, Menara, prihaja!« se je zasmel.

»Bedanec?«

Deček je pokimal in že se je oglašil dedec.

»Kje si, Kekec? Pokaži se, če nisi zbežal v dolino!«

»Tu sem, stric Bedanec. Le pridite! Pripravil sem vam zajtrk.«

Bedanec se je zasmel in izginil v jarku. A ni bilo dolgo, ko se je zaslišal od tam krik. Bedanec je spešil nazaj proti robu, za petami pa mu je bil Volk. Bežala sta nad prepadom, Volk je zgrabil Bedanca za nogo, dedec ga je sunil stran in žival je pobesnela. Vzpela se je in se zagrizla možaku v vrat.

»Dovolj, Volkec, dovolj!« je kričal Kekec. »Rekel sem, da ga samo naženi.« Bilo pa je prepozno. Volk in Bedanec, oba sta omahnila po strmini in izginila v prepad, pod katerim se je penil potok.

Žalostno je končal Bedanec, ne privoščim mu take kazni, si je rekel Kekec. Potem se je obrnil k Meni:

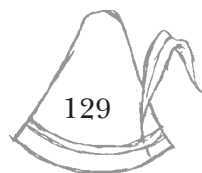
»Poveži culo pa zberi živali!« ji je naročil. »Tačas grem rešit sokola, da ne bo priklenjen na Bedančevi bajti. Potem greva domov.«

4

ROŽLE

Kekec je izvedel, da pojde služiti. Korošec iz Rovt, velik mož s košatimi brki, ga je naprosil za hlapčiča. Oče in mati sta ga obljubila. Saj tako ni imel kaj početi doma. Koza, ki jo je pasel, se je tiste pomladi izgubila na planini. Poleg tega sta oče in mati menila, da se bo česa naučil pri tujih ljudeh.

Kekecu ni preveč dišalo, da mora od doma. A ker je bil vaje ubogati in ni bil mila jera, je požrl grenkobo, se zasmel in zažvižgal. Saj bo ostal v Rovtah samo do zime, kot so mu rekli, poleti pa je povsod lepo. Tinki je nagajal, da pojde k hudemu zmaju za kuharja. Ta je vsa trepetala iz bojazni za bratca. Kekec pa ji je za slovo še enkrat zaigral na citre in ji zapel.

Drugo jutro se je napotil k daljnim goram. Na klobuku se mu je pozibavalo petelinje pero, na hrbtu je nosil veliko culo, a ob boku so mu bingljale citre.

Bil je še daleč pod gorami, ko mu je nenadoma zaustavil pot bosopet, mršav in potegnjen deček. Na glavi mu je čepel zelen klobuček. Od nog do glave ga je meril s sovražnim pogledom.

»Kdo pa si?« ga je vprašal. »Ali si ti Kekec, ki gre služiti h Korošču?«

Kekec se mu je nasmehnil in mu prijazno odgovoril: »I, seveda sem Kekec. In tudi h Korošču grem služiti. Ali je še daleč?«

Tuji deček mu ni odgovoril. Zgrabil ga je za ramena in mu podstavil nogo, da bi ga spravil na tla. Toda Kekec je bil močnejši. Zgrabil je dečka čez pas in ga položil na trato. Prvič in še enkrat, ker deček ni odnehal. Tedaj je bosopetec zajokal.

»Jaz sem Korošček Rožle,« je povedal. »Če prideš k nam za pastirja, moram jaz po svetu. Tega pa nočem, nočem!«

Kekec ga je potolažil.

»Ne bom za pastirja, marveč za hlapčiča,« mu je rekel. »Ti boš se naprej pasel. Ni ti treba jokati, Rožle. Ti lepo ostaneš doma, kakor doslej, le verjemi! Prijateljja si bova in ne bova se prepirala.«

Deček je nehal jokati in si obrisal solze z rokavom. Verjel je Kekcu. Bilo mu je žal, da ga je tako grdo sprejel; gledal je v tla in molčal.

Tedaj je zaklical iz grmovja tenak glasek: »Rožle! Oj, Rožle, kje si? Rožle?«

Rožle se je udaril po licu in vzdihnil: »Čisto sem pozabil nanjo!« Skočil je v grmovje in se takoj nato prikazal z deklico, ki jo je vodil za roko. Bila je suhljata, za glavo višja od Tinke, svetlih kodrastih las, blede v lica in modrih oči. Oblečena je bila v pisano krilce.

»To je naša Mojca!« je rekel Rožle. »Prelepo poje ... A to je Kekec, naš novi hlapčič. Jaz ne pojdem od doma. Oče me je samo strašil ... Mojca je slepa, « je pošepnil Kekcu.

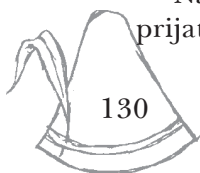
Tako je Kekec razumel, zakaj jo Rožle vodi za roko. Deklica je tlesnila z rokami in se veselo zasmejala: »O, prav, prav, da ne greš Rožle. Skupaj se bomo igrali s Kekcem in prepevali. A kje je Kekec? Daj mi roko, da te pozdravim.«

Kekec je dal roko slepi deklici, ki se mu je globoko zasmilila.

»Ali znaš peti?« ga je vprašala Mojca.

»Znam,« je odgovoril Kekec. »Peli bomo in jaz bom igral na citre.«

Na mestu je zaigral za poskušnjo, nato so šli dalje. V hipu so postali prijatelji.

Dospeli so do samotnega Koroščevega doma. Za hišo se je raztezal smrekov gozd, ki je segal prav do skalnatih strmin.

Koroščevi so bili prijazni ljudje. Kekec se je že prvi večer pri njih udomačil, kakor da je že dolgo pri hiši. Pripovedoval je, kaj vse je doživel pri divjem možu Prísanku. Napeto so ga poslušali.

»Navihan si, kar te je,« je rekel Korošec. »Ti bi prelišičil tudi Pehto, da bi ne strašila več otrok in jih ne kradla.«

Kekec je že slišal o botri Pehti, ki baje živi v tistih gorah. O nji so govorili, da krade otroke in jih kdove kam odnaša v košu.

»Kaj Pehta!« je rekel bahavo. »Nje se ne bojim. Pesem bom zložil o nji. Pehti bo všeč in me bo imela rada.«

In res je zložil pesem o Pehti. Takole se je glasila:

»Botra Pehta, dober dan!

Pridi k nam na tiho plan,

s sabo v gore vodi nas,

v svojo hišo pod goro!

S petjem ti bom krajšal čas,

da obema bo lepo ...«

Peti sta mu pomagala Mojca in Rožle.

Rožle je moral na pot. Odgnal je živino na pašnik visoko pod snežniki. Bil je žalosten, da bo tako sam. Kekec mu je obljubil, da ga bo včasih obiskal.

5

MOJCA

Nekoč, ko sta Kekec in gospodar odšla na polje, je Mojca ostala sama doma. Da bi si krajšala čas, je odšla proti gozdu. Sedla je v travo in zapela Kekčevo pesem o Pehti.

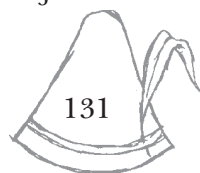
»Botra Pehta, dober dan!

Pridi k nam na tiho plan ...«

Tedaj je za njenim hrbtom nekaj zašumelo. Tuja roka ji je legla na glavo. Zaslišala je ženski glas:

»Lepo poješ, Mojca! Kdo te je naučil?«

»Mamica,« je odgovorila Mojca. »In Kekec, ki zna igrati na citre. Ta je zložil lepo pesem o Pehti. Ali ste jo slišali?«

»Slišala, slišala in prav ta pesem me je privabila iz gozda. Hm, Kekec da je zložil to pesem? Res je lepa. Ves dan bi jo poslušala.«

»Zapojem vam jo še enkrat,« je rekla Mojca, ki je mislila, da je z njo kaka žena iz vasi.

In jo je zapela od začetka do konca. Žena se ni ganila, le enkrat je Mojco pobožala po laseh, drugega nič. Nato je deklica zopet čutila roko na svoji glavi. Žena ji je prijazno rekla: »Dobro, Mojca! Ker si tako lepo zapela, ti dam za plačilo najboljših jagod. Pojdi z menoj, da ti jih nabereš!«

Mojca je dala ženi roko in ta jo je odpeljala v gozd. Ptice so pele, dišalo je po divjih nageljnih. Dolgo sta hodili. Mojco je slednjič zaskrbelo, kam jo žena vodi.

Končno sta se ustavili.

»Sedi na trato!« je rekla žena.

Mojca je ubogala. Tuja žena ji je prinesla jagod, da jih je zobala. Nato jo je peljala dalje. Mojca je mislila, da jo pelje domov, a poti ni bilo konca. Ko se je hudo utrudila, jo je žena vzela v naročje in jo nesla. Slednjič jo je postavila na tla.

»Dospeli sva,« je rekla.

A komaj je Mojca stopila v izbo, je spoznala, da to ni njen dom. Bila je v tuji hiši.

»O mamica moja!« je prestrašeno zavpila.

»Ne boj se!« je rekla žena. »Jaz sem Pehta. Lepo ti bom stregla. Jagode boš zobala in mi pela.«

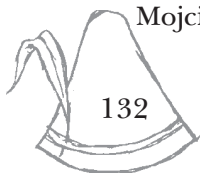
Toda Mojca se je vsa tresla od strahu in se stiskala v kot. Bila je pri botri Pehti, ki nabira zdravilne rože po planinah. Pričakovala ni nič dobrega.

Doma so Mojco zaman iskali. Izginila je, da ni nihče vedel, kam. Iskali so jo po vsej okolici in jo klicali, a po nji ni bilo več sledu. Nazadnje so verjeli - slepa, kot je bila - je padla v gorski potok in utonila. Oče in mati sta jokala, tudi Kekec je hodil okrog z žalostnim srcem.

Napotil se je k Rožletu, da mu pove žalostno novico. Pot je šla navkreber med skalami in borovci. Privabilo ga je šumenje slapa. Zavil je s poti, se ustavil nad prepadom in pogledal navzdol. V globino je padala voda gorskega potoka. Onkraj struge je zagledal prostrano jaso, obdano z visokimi smrekami. V njihovi senci je stala nizka kočica. Tedaj mu je prišel na uho neki glas. Nekdo je pel pesem o Pehti. Zdelo se mu je, da poje Mojca.

»Mojca!« je zavpil. »O, Mojca!«

Nihče mu ni odgovoril. Morda se je motil. Vrnil se je na pot, došel na planino ter našel Rožleta vsega v solzah. Bil je že izvedel, kaj se je zgodilo Mojci.

Kekec ga je tolazil, kakor je vedel in znal. A obema je bilo hudo pri srcu. Sonce je bilo že nizko nad gorami, ko se je Kekec poslovil. Rožle ga je spremljal kos poti. Kekcu vso pot ni šla iz glave misel, da je slišal peti Mojco. Nazaj grede je stopil do prepada. Z Rožletom sta pogledala navzdol. Kraj jase je stala kočica s črno streho in črnimi okenci. Rožle se je prestrašil

»Pojdiva proč!« je prosil. »Morda živi tu botra Pehta. Hitro, da naju ne zaloti!«

Tedaj je od spodaj priplavala pesem o pomladi in škrjančku. Glas je bil srebrno čist. Tako lahko poje samo Mojca.

»To je Mojca,« je rekel Kekec.

»Pehta!« je menil Rožle. »Tako poje, da bi naju privabila.«

Kekec je bil prepričan, da je v koči Mojca, ki poje. Ni padla v potok in utonila, botra Pehta jo je ugrabila. Zavriskal je in se spustil po strmini. Rožle mu je sledil z očmi. Videl ga je, kako dirja čez jaso, naravnost proti koči. In kako je z vso močjo butnil v vrata, da so se odprla ...

Kekec je stopil v Pehtino kočico in se oziral po temnih kotih.

»Mojca!« je klical. »Mojca, kje si?«

»Kdo je?« se je Mojca oglasila iz temnega kota. »Kdo me kliče?«

»Jaz sem, Kekec!« Mojca se je oklenila njegovih rok.

»Oj, Kekec!« je vzkliknila. »Ali je tudi tebe ugrabila Pehta?«

»Ne, mene ni ugrabila,« je rekel Kekec. »Sam sem prišel, da te odpeljem domov. Le hitro, preden se Pehta vrne.«

Kekec je potegnili Mojco skozi vrata in tekli z njo čez jaso in skozi gozd. Mojca se je spomnila, da ima Pehta strašnega Volka, ki jo povsod spremlja. Kaj, če ju dohiti in raztrga!

Ob tej misli Kekcu ni bilo prijetno, a se je delal pogumnega. Volka, ki sta se ga bala, ni bilo za njima. Ko se je začelo mračiti, sta bila že blizu doma. Ob pogledu na Koroščevo hišo se je Kekec od veselja postavil na glavo in zavriskal.

Zopet je bilo veselje pri hiši. Kekec in Mojca sta pela in se smejala. Le ob misli, da je na svetu toliko lepot, ki jih ne vidi, je deklica kdaj pa kdaj postala žalostna. Kekec jo je tolazil, obljubil ji je, da prinese zdravilo od vile Škrlatice, tedaj bo spregledala. Ob tem upanju je zopet postala vesela.

Ko se je Kekec čez nekaj dni odpravljal, da zopet obišče Rožleta, mu je Mojca branila na pot. Bala se je, da ga ne ugrabi Pehta. Gotovo mu ni odpustila, da je vdrl v njeno kočico. A Kekec se Pehte ni bal. Ves nasmejan je odšel skozi gozd v strmini. Da si je krajšal čas, si je veselo vriskal in žvižgal.

Rožle mu je povedal, kako ga je oni dan, ko je Mojca ušla, napadla Pehta.

Dolžila ga je, da je on vlomil v njeno kočo in odvedel sestro. Neusmiljeno ga je grabila za vrat in ga pestila. Šele ko je zvedela, da je to storil Kekec, ga je spustila.

»Pa kdo ji je to povedal?« je vpraševal Kekec.

»Oh!« je vzkliknil Rožle. »Moral sem ji povedati, da mi ni potrgala ušes.«

Kekec mu tega ni prehudu zameril. Tudi njemu, ki je bil pogumen, bi ne bilo lahko v Pehtinih pesteh. Obšel ga je velik strah pred njo. Gotovo povsod preži nanj, da ga dobi.

Rožle mu je svetoval, naj domov grede teče vso pot. Toda Kekec ni tekel. Naj Pehta ne misli, da se je boji.

6

PEHTA

Počasi je stopal Kekec nazaj v dolino in prepeval vesele pesmi. Ko je prišel iz gozda na klanec, se mu je zazdelo, da ga nekdo kliče.

Ozrl se je in noge so se mu zašibile v kolenih. Na vrhu klanca je stala Pehta in ga klicala:

»Kekec, pridi bliže, da se nekaj pomeniva!«

Kekec je vedel, kaj to pomeni. Pehta ga bo ulovila in zaprla v kočo. Vendar ni niti poskusil pobegniti. Saj bi ji niti ne mogel uteči. Pred njim je stal strašni Volk in mu kazal dolge, ostre zobe.

Mirno je čakal, da je prišla Pehta do njega. V hipu ga je zagrabila za lase in ušesa.

»Ojoj!« je zajavskal. »Zakaj me lasate? Kaj sem vam storil?«

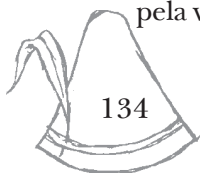
»Kaj si mi storil?« je rekla Pehta. »Še vprašaš? Vdrl si v mojo kočo in odpe-ljal Mojco.« Kekec ni tajil.

»To sem storil, ker se mi je slepa sirota smilila,« je priznal. »Toda zložil sem tudi lepo pesem o vas, ki sva jo z Mojco vsak dan prepevala.« Pehta ga je izpustila.

»Pesem mi ugaja,« je rekla. »A kljub temu pojdeš z mano. Za kazen, ker si odvedel Mojco. In zato, ker mi je dolgčas, kadar sem sama. A nikar ne misli, da mi utečeš. Moj volk te bo stražil.«

Kekec je bil zadovoljen ob misli, da mu Pehta ne namerava storiti nič žalega. Tudi nje in njenega Volka se bo rešil, kot se je rešil divjega moža. Zanašal se je na svojo bistro glavo in na srečo.

Pehta ga je zgrabila za roko in ga vlekla v strmino. Bila je noč, ko sta dospela v blizino njene kočice.

»Tu me počakaj!« je rekla in stopila dalje. Kekec je čakal in Volk ga je stražil. Pehta se je kmalu vrnila. Za njo so se dvigali plameni in dim do neba. Gorela je njena koč.

»Zažgala sem jo,« je rekla. »zato, ker zdaj že vsi vedo, kje prebivam. Ti gotovo nisi molčal. In tudi tega ne morem trpeti.«

Ko je koč do tal pogorela, je zopet zgrabila Kekca za roko. Hodili so po ozki stezi, naravnost skozi ruševje. Vzšel je mesec. V mesečini so prišli na planotico in se dalje dvigali po strmi rebri. Dospeli so v temen gozdič, a za gozdičem na prostrano jaso. Onkraj trate je stala koč. Pehta je odklenila vrata.

Vstopili so v izbo. Kekec je bil tako utrujen, da bi najraje stoje zaspal. Pehta ga je peljala v kamrico, kjer je že stala mehka postelja. Legel je in se pogrnil s toplo odejo. Volk se je zleknil po tleh in ga nepremično gledal. Kekec je v hipu zaspal.

Drugo jutro se Kekec Pehti ni mogel načuditi. Bila je lepo počesana, oblečena v vijolično obleko in prepasana s srebrnim pasom. Bila je lepa kakor črnolasa vila. Prijazno mu je ponudila dober zajtrk, ki ga je s tekom použil.

»Kaj naj zdaj delam?« je vprašal, ko je vstal od mize. »Ali naj vam drva nacepim?«

»Nisi zato tu, da bi mi bil za hlapca,« je rekla Pehta.

»Kratkočasil me boš. Ker si odpeljal Mojco, si vse kaj drugega zaslužil. In, da boš vedel, s tem si tudi nji škodoval. Jaz bi jo bila ozdravila slepote in jo čez kak mesec spustila domov. Če bo zdaj vse življenje slepa, naj se tebi zahvali.«

Kekec je zijal, najrajši bi se bil razjokal. Bilo mu je stokrat hudo, da bo Mojca po njegovi krivdi vse življenje nesrečna.

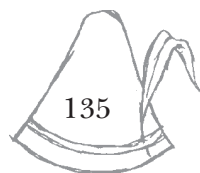
»O botra Pehta, kaj sem storil!« je zajavskal.

Ves potr se je zatopil v svoje žalostne misli. Nenadoma je veselo poskočil. Prišlo mu je na misel, da ima Pehta gotovo doma kako zdravilo za oči, sicer bi ne govorila, da bi deklico ozdravila. Le izvohati mora, kje ga hrani. Vzel ji ga bo in ga nesel Mojci.

Zopet je bil dobre volje. Če bi izvedel, kje so zdravila, bi vriskal od veselja. A tudi na to mu ni bilo treba dolgo čakati. Pomagalo mu je naključje. Volku se je strupena muha zaletela v oko, da mu je začelo otekati. Zavijal je in besnel od bolečine.

Pehta je vzela iz omarice stekleničko s prozorno tekočino. Volku je v otečeno oko kanila dve kapljici in ni več tulil. Kekcu je drhtelo srce ob misli, kako bo Mojca srečna, ko bo spregledala.

Po kosilu je rekla Pehta: »Ostani lepo doma in bodi priden. Ne hodi iz koč, sicer te grabi Volk. Kmalu se vrnem.«

Pehta je odšla, a Volk je zaspal. Kekec je poiskal prazno stekleničko in vanjo pretočil polovico zdravilnih kapljic. Če bi vzel celo stekleničko bi Pehta takoj opazila. Poiskal je vrv in z njo privezal spečega Volka. Po prstih se je izmuznil iz kočice. Spustil se je v divji tek skozi gozd in čez obronek. A ni se mu posrečilo uteči. Volk je bil v hipu za njim. Prebudil se je in pregriznil vrv. Zagnal se je v Kekca, ga podrl na tla in mu s prednjimi nogami stopil na prsi. Ni mu storil nič žalega, le pobegniti mu ni dal.

Kekec se je ves poparjen vračal v kočico botre Pehte. Volk je z grozeče odprtim gobcem stopal za njim. Kekec je zdravilo skrival v varen kotiček. Verjel je, da pride dan, ko se mu bo posrečilo prelisčiti Pehto in Volka.

Kekec je venomer razmišljal, kako bi se rešil strašnega Volka, ki se nikoli ni ločil od njega. Nič odrešilnega mu ni prišlo na misel. Postal je zamišljen in žalosten. Potrt je bil posebno od dne, ko mu je Pehta rekla, da bo tri leta ostal pri nji. To se mu je zdelo strašno dolgo, cela večnost.

»Koliko ste stari?« jo je vprašal.

»V teh krajih sem že več kot sto let!« mu je odgovorila Pehta. »In bom še dolgo ostala. Odidem šele takrat, ko se mi izneveri moj Volk in s kakim človekom odide v dolino. A to se ne bo zgodilo.«

Poslej je Kekec razmišljal, kako bi zvalil Volka, da bi zapustil Pehto. Začel se mu je prilizovati. Čez noč mu je pogrinjal odejo, da ni ležal na golih tleh. Božal ga je po dlaki in trepljal po glavi. Volku je bilo to tako všeč, da je od ugodja zapiral oči.

Nato je Kekec začel hliniti veliko lakoto. Pehta mu je stregla s kosi mesa, ki jih je na skrivaj dajal Volku. Volk, ki je od Pehte dobival le kosti in koruzni močnik, se je zaradi okusnih grizljajev zelo navezal na Kekca. Postala sta prijatelja. Kadar sta bila sama, sta se igrala in se valjala po tleh.

Kekcu se je zdelo, da je Volka že dovolj pridobil in lahko z njim pobegne v dolino. Neko jutro, je iz skrivališča vzel zdravilo in se z Volkom brž tiho izmuznil iz kočice. Stopila sta na stezo, Volk je veselo skakljal okoli Kekca. Kekcu je srce igralo od veselja. Nista bila še daleč, ko je nenadoma zaslišal za seboj vpitje. Ozrl se je in zagledal Pehto, kako teče za njim. Kekcu še na misel ni prišlo, da bi bežal. Mirno je počakal, da ga je dohitela.

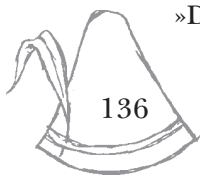
»Kekec, nazaj!« je zavpila. Z eno roko je zgrabila njega, z drugo pa udarila Volka. »Kaj, tako ga stražiš, mrcina grda!«

Tedaj se je zgodilo nekaj, česar Pehta ni pričakovala. Volk je pokazal zobe in se zagnal v Pehto. Kekec ga je bil docela pridobil s kosi mesa. Zagrabil je Volka za kožuh, da ni raztrgal svoje gospodinje. Ta je vse razumela.

»Ej ti zvijačnik!« je rekla. »Zdaj pojdem in nihče več me ne bo videl.«

»Prav!« je rekel Kekec. »Se vas vsaj otroci ne bodo več bali.«

»Dobri otroci se me nikoli niso bali,« je rekla Pehta. »Samo poredne otroke

sem lovila in jih zapirala v kočo. Toliko časa sem jih imela zaprte, da so postali pridni in dobri, nato sem jih izpustila.«

Pehta je bila videti žalostna. Kekcu se je zasmilila.

»Zaradi mene lahko ostanete,« je rekel. »Ni treba, da odidete.«

»Ne ostanem,« je rekla Pehta. »Pojdem! Daj mi roko!«

Kekec ji je stisnil roko in pri tem se mu je milo storilo. Gledal je za njo, ko je z malimi koraki odhajala proti gozdu.

»Botra Pehta!« jo je poklical. Pehta se ni ozrla. »Nekaj vam moram povedati,« je rekel Kekec. »Ne bodite hudi! Izmaknil sem vam nekaj kapljic za oči. Nesem jih Mojci, da bo ozdravela.«

Pehta ni rekla nobene. Le z roko mu je zapretila in se smehljala. Tudi Kekec se je smejal in gledal za njo, dokler je ni skrtil gozd.

Tedaj je zavriskal. Z Volkom sta stekla v dolino. Kekec je veselo privriskal do doma. Mojca, ki je sedela na pragu, ga je slišala in ga takoj spoznala po glasu.

»Kekec!« je zavpila.

Oče in mati sta pritekla pred hišo. Res, pred njimi je stal Kekec z Volkom.

»Ali te je Pehta izpustila?« sta vprašala, ko so se pozdravili.

»Kaj še!« je rekel Kekec bahaško. »Vzel sem ji Volka in ji ušel. Zdaj je za zmeraj odšla. Vzel sem ji tudi zdravilo za Mojčine oči.«

Pokazal je stekleničko. Mojci so kanili nekaj kapljic v oči. Deklica se je dvignila in se s široko odprtimi očmi ozirala na vse strani. »Kaj je to?« se je čudila. Tlesknila je z rokami in klicala na ves glas: »Polje vidim in nebo, pa tudi tebe vidim, Kekec. Nisem več slepa ... Nisem slepa!«

Skakala je po trati in vsa srečna venomer ponavljala: »Nisem več slepa!«

Vsi so jokali od veselja.

Tisti večer je tudi Rožle prišel s planine. Sedeli so na vrtu in prepevali najlepše pesmi. Tedaj se je visoko v gorah dvigala rdeča zarja. Bil je odsev požara.

»Botra Pehta je zažgala svojo kočo, preden je za vedno odšla,« je rekel Kekec.

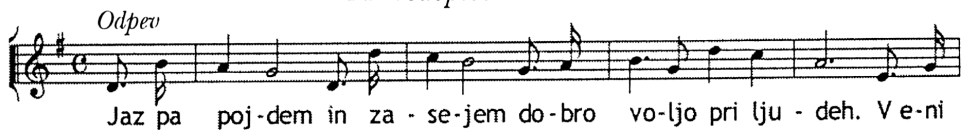
PESMI

Prisluhni skladbam na www.oratorij.net (animator/gradiva)!

Kekčeva pesem

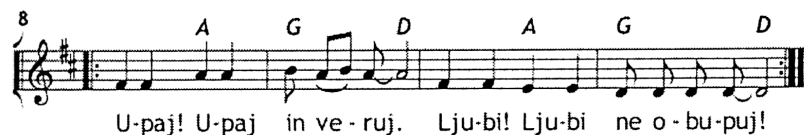
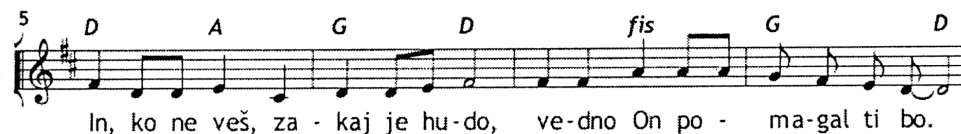
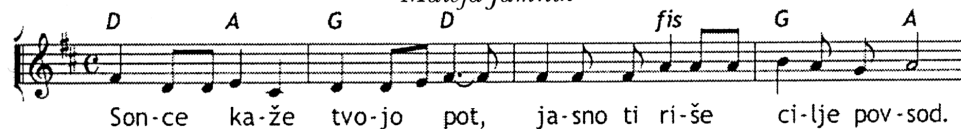
M. Vodopivec - K. Kovič

2. Bistri potok, hitri veter, bele zvezde vrh gora,
gredo z mano tja do konca, tega širnega sveta. *Odpev.*

Upaj in veruj

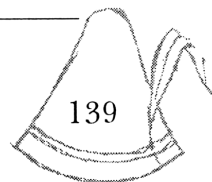
Mateja Jamnik

2. V majhnih težavah smisel je, v velikih naporih dar skriva se.
Bodi pogumen, le brez skrbi, Bog te vzel bo v svoje dlani. *Odpev.*

3. Z majhno roko zmore stvari, le da srce ti veliko živi.
In ko nič težko ti ni, takrat vedi, On s tabo živi. *Opdev.*

Pesem je na zgoščenki **Tebi, Prijatelj** (Sončni žarek, 2)

Nasmeh v očeh

Mateja Ramovš

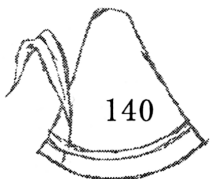
Cvet di-šeč z ju-trom se od-pre, son-ce od-pi-ra o-či.
5 Po-lje z ve-trom v ple-su zi-blje-se. Go - spod, po-vsod vi-dim Te.
8 Z nas - me-hom v o - čeh se od - pra-vljam v ta dan,
12 de-lo Tvo-jih rok. Je son-ce je dež, je že-lost in smeh in
16 v vsem si Ti, Gos-pod.

2. Pesem ptic o Tebi govori, rek šumenje radost budi.
Veter poje pravljico drves. Gospod, povsod slišim Te. *Odpev.*

3. Sonce ugledal je otrok, v školjki se biser rodi;
vrh gore planinec osvoji. Gospod, povsod najdem Te. *Odpev.*

Pesem je na zgoščenki **Ko vstaja sonce** (Sončni žarek, 1)

Dobra volja

Marjan Kozina

Koračnica

1. Kaj mi po - je pti - či - ca, pti - či - ca si - ni - čka?
2. Kaj o - dme - va mi ko - rak, ko po ste - zi sto - pa?
3. Kaj mi po - tok žu - bo - ri, ko po kam - nih ska - če?

Do - bra vo - lja je naj - bo - lja, to si pi - ši za u -
bo - di dan na dan ve -
na vsej šir - ni zem - lji

ho, mi - le je - re, ki - sle
sel, smej se, vri - skaj, pe - smi
tej, li - ca rde - ča, smeh in

cme - re z na-mi vštric ne poj-de - jo.
pi - skaj, pa lah - ko boš sre-čo ujel.
sre - ča,

to za-klad je, hej, ju - hej!

Aleluja

Čarnomorska

Brankovič Primož

C

A-le-lu - ja, a - le - lu - ja. A-le-lu - ja, a - le -

5 d G7 C

lu - ja. A-le-lu - ja, a - le - lu - ja, a - le-lu - ja.

10 d G7 C

A-le-lu - ja! A-le-lu - ja! A-le-lu - ja, a - le - lu - ja, a-le-lu - ja!

18 d G7

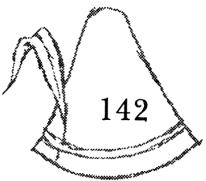

A - le-lu - ja! A - le-lu - ja! A-le-lu - ja, a - le - lu - ja,

24 C

a - le - lu - ja - a - a - a!!!

Kekec

Peter Pučnik

E A E H7

Ke - kec, hej, ju - hej. Ke - kec, glej ga, glej.

5 E A H7

Ti in jaz, jaz in vsi, smo pri - ja - tel -

9 E

ji. pa pa pa

12 E A H7

1. Ka - dar son - ce sve - ti ti, se le - po na - smej,
2. O - či, ma - mi, se - stra, brat, vse vas rad i - mam.
3. Ka - dar gla - va te bo - li, nič ne dej na to,

16 A E H7

ko pa de - žek ti ro - si, Kek - ca si po - glej. Hej!
Kdor bi Kek - cu bil e - nak, naj za - po - je sam. Hej!
saj bo bolj - še en, dva, tri in za - poj ta - ko. Hej!

Op.: Med petjem lahko vse pavze nadomestimo s tleskom s prsti ali s ploskom.

